

EDGAR RICE BURROUGHS

ÎNTOARCEREA LUI TARZAN

1. AFACEREA DE PE PACHEBOT

Superb! exclamă contesa de Coude, cu glas scăzut.

— Poftim? făcu contele, întorcându-se spre tînăra lui soție. Ce e atît de superb? se interesă el, rotindu-și ochii în toate părțile, căutînd să afle obiectul admirației sale.

— Oh, nimic, dragule — răspunse contesa; o clipă, o undă de roșeață apăru pe obraji ei trandafirii, îmi aminteam cu plăcere de clădirile acelea formidabile din New York, „zgîrie-nori", cum li se spune — mai adăugă frumoasa femeie și se așeză mai confortabil în șezlong, reluîndu-și lectura revistei pe care acel „nimic" o făcuse s-o lase deoparte.

La rîndul său, soțul se cufundă în lectura unei cărți, nu fără a fi oarecum surprins că, aflîndu-se la trei zile depărtare de New York, contesa își dezvăluia abia acum admirația pentru niște clădiri pe care nu demult le socotise oribile.

Curînd, contele renunță să mai citească.

— E foarte obositor, Olga — spuse el. Cred că am să caut niște călători tot atît de plictisiți ca și mine; poate găsesc cîțiva amatori să facem o partidă de cărți.

— Nu ești prea galant, dragul meu soț — răspunse tînără femeie, zîmbind. Du-te deci la plicticosul tău joc de cărți, dacă asta ți-e plăcerea.

După ce soțul se depărta, ochii contesei se întoarseră pe furiș spre silueta unui tînăr bine făcut, întins leneș pe un șezlong nu departe de ea.

— Superb! exclamă ea din nou.

Contesa Olga de Coude avea douăzeci de ani. Soțul, patruzeci. Era o soție foarte credincioasă și loială, însă, cum nu ea fusese aceea care își găsise alesul inimii, era puțin probabil să fie îndrăgostită de acela pe care soarta și tatăl ei, un nobil rus, i-l aleseseră drept soț. Totuși, numai fiindcă am surprins-o exclamînd la vederea unui necunoscut, tînăr și

atrăgător, nu avem dreptul să presupunem că gândurile ei erau în vreun fel necredincioasă soțului. Îl admira doar, așa cum ar fi admirat un exemplar reușit din vreo specie. Dar tot atât de adevărat e că îți făcea plăcere să te uiți la tînărul acela.

Privirea ei îl mai admira pe furiș, cînd tînărul se ridică și părăsi puntea. Contesa de Coude făcu semn unui steward care tocmai trecea pe acolo.

— Cine-i domnul acela? îl întrebă.

— Pe lista pasagerilor figurează sub numele de *Monsieur* Tarzan de Africa, doamnă — răspunse stewardul.

„Hm, are o moșie cam mare” — gîndi tînăra femeie și interesul ei pentru acel necunoscut crescuse și mai mult.

Tarzan se îndepărtă alene spre salon; chiar la ușa de la intrare surprinse doi bărbați șușotind foarte aprig. Nu le-ar fi acordat nici cea mai mică atenție dacă unul dintre ei nu i-ar fi aruncat o privire ciudat de vinovată.

Cei doi îi aminteau lui Tarzan de ticăloșii din melodramele pe care le văzuse la teatrele din Paris. Ambii erau cam oacheși și acest lucru, împreună cu ridicările din umeri și privirile furișe ce însoțeau intrigăria lor, evidentă, dădea o și mai mare forță comparației.

Tarzan intră în salon și căută un fotoliu ceva mai departe de ceilalți. Nu avea deloc poftă să facă conversație. Își sorbi absintul și își lăsă gândurile triste să rememoreze evenimentele din ultimele săptămîni. Se întreba într-una dacă procedase înțelept renunțînd la moștenire în favoarea unui bărbat față de care nu avea nici o obligație. E adevărat, îi plăcea Clayton... dar nu de asta era vorba. Nu din cauza lui William Cecil Clayton, Lord Greystoke, renunțase el la drepturile sale legitime. Totul se întîmplase din cauza femeii pe care atât el cît și Clayton o iubeau și pe care un ciudat capriciu al destinului o sortise lui Clayton și nu lui.

Faptul că și ea îl iubea făcea situația și mai greu de suportat; totuși știa că nu ar fi putut proceda altfel decît procedase în seara aceea, în micuța gară din pădurile îndepărtate ale Wisconsinului. Fericirea ei era pentru el lucrul

suprem, iar scurtul răstimp petrecut în lumea civilizată îl învățase că, pentru mulți oameni, viața e de nesuportat fără bani și poziție socială.

Jane Porter fusese născută pentru bani și poziție socială, iar dacă Tarzan le-ar fi răpit viitorului ei soț, cu siguranță că acest lucru ar fi aruncat-o într-o existență de mizerie și chin. Lui Tarzan nu-i trecu nici o clipă prin minte că Jane ar fi putut să-l respingă pe Clayton în cazul în care acesta ar fi rămas fără titlu și avere; acorda tuturor celorlalți aceeași loialitate și cinste care îl caracterizau pe el. În acest caz nu se înșelase: cu siguranță că nenorocirea ar fi determinat-o pe Jane Porter să-și țină făgăduiala făcută lui Clayton.

Din trecut, gândurile lui Tarzan zburară în viitor. Cuprins de duioșie, încercă să anticipeze întoarcerea în junglă, unde se născuse și își petrecuse copilăria, jungla crudă, fioroasă în mijlocul căreia își petrecuse douăzeci din cei douăzeci și doi de ani ai săi. Din puzderia viețuitoarelor din junglă cine va veni în întâmpinarea lui? Nimeni. Numai pe Tantor, elefantul, îl putea considera prieten. Ceilalți îl vor hăitui sau vor fugi din calea lui, așa cum se întâmplase odinioară. Nici măcar maimuțele din propriul lui trib nu-l vor considera de-al lor.

Dacă civilizația nu făcuse prea multe pentru Tarzan din neamul maimuțelor, cel puțin îl învățase să-și dorească societatea celor de-o seamă cu el și să simtă ca o dulce plăcere căldura prieteniei adevărate, în aceeași măsură, lumea civilizată îl învățase să considere alt mod de viață ca fiind dezagreabil, îi era greu să-și imagineze o lume fără prieteni — fără o ființă care să împărtășească aceleași noi idealuri pe care Tarzan le aflase în afara junglei. Așa se explica faptul că Tarzan privea cu mai puțină plăcere viitorul pe care și-l rezervase chiar el.

Cufundat în gânduri și fumând o țigară, ochii îi căzură pe o oglindă din față în care se reflectau patru bărbați jucând cărți. Brusc, unul dintre ei se ridică de la masă, își ceru scuze și plecă. Numaidecât se apropie un altul; Tarzan văzu că acesta se oferă curtenitor să ocupe locul rămas liber, pentru

ca jocul să nu se întrerupă. Noul venit era unul din cei doi indivizi pe care-i văzuse șușotind afară.

Faptul acesta îi atrase atenția și, făcînd presupuneri în legătură cu cele ce puteau să se întîmple, Tarzan continuă să urmărească în oglindă pe jucătorii de la masa din spatele său. În afară de bărbatul care tocmai intrase în joc, Tarzan știa doar numele unuia dintre jucători. Acesta era așezat în fața noului venit și se numea contele Raoul de Coude. Un steward extrem de atent i-l prezentase ca fiind una din celebritățile de pe vapor, menționînd printre altele că ocupa un post foarte important în Ministerul de Război al Franței.

La un moment dat scena din oglindă deveni și mai interesantă. În salon intră al doilea bărbat oacheș. Cu aerul său de complice, se postă în spatele scaunului pe care ședea contele. Tarzan îl surprinse cum aruncă o privire discretă im jurul său; dar ochii nu i se opriră îndeajuns deasupra oglinzii ca să-și dea seama că Tarzan îi urmărea fiecă mișcare. Pe furiș, bărbatul scoase ceva din buzunar, însă, cum ascundea obiectul cu multă grijă, Tarzan nu desluși ce anume era.

Încet, mîna se apropie de jucător și, cu multă abilitate, obiectul care se afla în palma închisă fu introdus în buzunarul contelui. Bărbatul rămase în picioare în spatele francezului. Tarzan nu mai înțelegea nimic; își concentra și mai mult atenția, punîndu-și în gînd să nu-i scape nimic din cele ce se petreceau la masa de joc.

Partida continuă încă vreo zece minute, pînă ce contele cîștigă un pot foarte mare de la cel care se alăturase jocului mai tîrziu. Atunci Tarzan văzu cum individul din spatele contelui îi face semn complicei. Imediat jucătorul se ridică și-l arată pe conte cu degetul.

— Dacă aș fi știut că domnul este atît de versat în mînuirea cărților, nu m-aș fi grăbit să intru în joc — strigă el.

Brusc, contele și ceilalți jucători săriră în picioare. De Coude era alb la față ca hîrtia.

— Ce vreți să spuneți, domnule? strigă la rîndul său. Știți cu cine stați de vorbă?

— Știu că stau de vorbă, pentru ultima oară, cu unul care trișează la cărți — răspunse celălalt.

Contele se aplecă peste masă și-l lovi din răsputeri cu palma peste gură; ceilalți doi interveniră pe dată.

— Domnule, probabil că e o greșală— zise unul din cei doi jucători. Domnul este contele de Coude, din Franța.

— Dacă cumva greșesc — răspunse cel ce aruncase acuzarea — îmi voi cere scuze cu multă plăcere, însă înainte de toate domnul conte să ne explice rostul unor cărți în plus. L-am văzut cum le strecura în buzunarul hainei.

Atunci bărbatul pe care Tarzan îl văzuse introducând cărțile cu pricina în buzunarul contelui se întoarse și vru să se furișeze afară din salon; spre disperarea lui însă, găsi ușa blocată de un necunoscut înalt cu ochi cenuși.

— Pardon! bolborosi iute individul, încercînd să se strecoare pe lîngă el.

— Așteaptă! îi porunci Tarzan.

— Dar de ce, domnule? întrebă celălalt, iritat. Dați-mi voie să trec, domnule.

— Așteaptă! repetă Tarzan. Cred că aici se întîmplă un lucru pe care, fără îndoială, îl poți explica.

Individul își pierdu răbdarea și, cu o înjurătură, îl împinse pe Tarzan, încercînd să-l dea la o parte. Omul-maimuță zîmbi doar și răsucindu-l și apucîndu-l de gulerul hainei, îl conduse înapoi la masă, cu toate că individul ocăra, împotrivindu-se și lovind zadarnic. Acesta era primul contact al lui Nikolas Rokoff cu mușchii care-l făcuseră pe sălbaticul lor posesor să biruie în luptele cu Numa, leul și cu Terkoz, gorila cea mare.

Bărbatul care-l acuzase pe de Coude, precum și ceilalți doi parteneri de joc se pregăteau să audă explicațiile contelui. Cîțiva pasageri, atrași de ceartă, așteptau cu sufletul la gură deznodămîntul.

— Acest individ e nebun! zise contele. Domnilor rog pe unul dintre dumneavoastră să-mi controleze buzunarele.

— Acuzația e ridicolă — spuse unul dintre parteneri.

— N-aveți decît să băgați mîna, în buzunarul de la haina contelui și o să vedeți că acuzația e foarte serioasă — insistă acuzatorul. Apoi, cum ceilalți șovăiau, păși spre conte, zicînd: Iată, am să fac eu lucrul acesta dacă nu vrea nimeni să-l facă.

— Nu! îl opri de Coude. Mă voi lăsa percheziționat numai de mîinile unui gentleman.

— Nu e nevoie să-l controlați pe conte. Cărțile se află în buzunarul său. Am văzut cu ochii mei cum au fost strecurate acolo.

Toți cei de față se întoarseră surprinși spre cel care vorbise: un tînar bine legat care împingea spre ei un individ ce se zbătea din răsputeri.

— Asta e adevărată conspirație, *Monsieur!* strigă de Coude, furios. În buzunarul meu nu e nici o carte. Spunînd acestea, vîrî mîna în buzunar.

Gestul său îi făcu pe toți ceilalți să tacă. Brusc, contele păli; cînd scoase mîna, toți cei de față îl văzură ținînd în ea trei cărți de joc. Le privi, cuprins de groază și uimire; se aprinse ca focul la față. Chipurile celor care îl văzură astfel dezonorat exprimau milă și dispreț.

— Într-adevăr, *Monsieur*, e o conspirație. Vorbise din nou necunoscutul cu ochi cenușii. Domnilor — continuă el — domnul conte nu știa că aceste cărți se aflau în buzunarul său. Cărțile au fost puse acolo fără știrea lui, în timp ce juca. Din locul unde mă aflam, pe scaunul acela, am urmărit în oglindă cum s-au petrecut lucrurile. Individul acesta, pe care tocmai l-am prins pe cînd voia să fugă, a strecurat cărțile în buzunarul contelui.

De Coude își mută privirea de la Tarzan la bărbatul pe care, nu-l slăbea din strînsoare.

— Mon Dieu, Nikolas! strigă. Tu? Apoi se întoarse spre cel care-l învinuise și-l cercetă cu privirea: Iar pe dumneata, domnule, nu te-am recunoscut fără barbă. Ești cu desăvîrșire schimbat, Paulvitch. Acum înțeleg totul. E limpede, domnilor.

— Ce facem cu ei, *Monsieur?* întrebă Tarzan. Îi dăm pe mîna căpitanului?

— Nu, prietene — spuse contele, grăbit. Ceea ce s-a întîmplat e o chestiune personală și te rog s-o treci cu vederea. E de ajuns că am fost dezvinovățit. Cu cît avem de-a face mai puțin cu astfel de indivizi, cu atît mai bine. Dar, *Monsieur*, cum aş putea să-ți mulțumesc pentru gentilețea deosebită pe care mi-ai arătat-o? Permite-mi să-ți ofer cartea mea de vizită și, dacă vreodată se va ivi prilejul cînd eu, la rîndul meu, aş putea să-ți fiu de folos, amintește-ți că sînt la ordinele dumitale.

Tarzan îi dădu drumul lui Rokoff, care, împreună cu complicele său, Paulvitch, se grăbi să dispară din salon. Din ușă, Rokoff se întoarse spre Tarzan:

— *Monsieur* va avea nenumărate prilejuri să regrete amestecul în treburile altora.

Tarzan zîmbi, apoi, înclinîndu-se în fața contelui, îi prezentă propria-i carte de vizită. Contele citi:

Domnul Jean C. Tarzan

— *Monsieur* Tarzan își poate dori cu adevărat să nu se fi împrietenit cu mine, deoarece îl asigur că și-a cîștigat ura a doi dintre cei mai mari ticăloși din întreaga Europă. Domnule, pe cît posibil, ocolește-i.

— Am avut eu parte de dușmani și mai fioroși, dragul meu conte — îi răspunse Tarzan, cu un zîmbet liniștit. Și totuși sînt viu și nevătămat. Nu cred că cei doi vor găsi vreodată cel mai bun mijloc de a-mi face rău.

— Să sperăm că nu, *Monsieur* — răspunse de Coude — însă nu va strica să fii prevăzător. Să știi că azi ți-ai făcut dușman pe unul care nu uită și nu iartă; creierul lui bolnav născocеște fel și fel, de ticăloșii îndreptate împotriva acelor care i-au dejucat planurile sau care l-au ofensat. A spune că Nikolas Rokoff este un diavol ar fi o jignire nedreaptă la adresa maiestății sale Satana.

În seara aceea, cînd intră în cabină, Tarzan găsi pe podea un bilet împăturit. Cineva îl împinsese pe sub ușă. Îl ridică și citi:

Domnule Tarzan,

Fără îndoială, nu v-ați dat seama de gravitatea faptei dumneavoastră, altfel nu ați fi procedat așa cum ați făcut-o azi. Doresc să cred că ați acționat astfel din pură ignoranță și fără nici o intenție de a ofensa un necunoscut. Din această cauză vă voi permite cu dragă inimă să vă prezentați scuzele și, o dată cu asigurarea dumneavoastră că nu veți mai interveni în treburi care nu vă privesc, am să uit totul.

Altfel... Însă sînt convins că veți înțelege că e mai înțelept să urmați calea pe care v-o sugerez.

Al dv., cu respect, NIKOLAS ROKOFF

Un zîmbet înflori o clipă în colțul buzelor sale, apoi Tarzan uită totul și se culcă.

Într-o cabină alăturată, contesa de Coude vorbea cu soțul ei.

— Dar de ce ai un aer atît de grav, dragul meu Raoul? îl întrebă ea. Toată seara ai fost morocănos. Ce te neliniștește?

— Olga, Nikolas e pe vas. Știi?

— Nikolas?! exclamă contesa. Dar e cu neputință, Raoul. Nu poate fi adevărat. Nikolas e arestat în Germania.

— Așa am crezut și eu, pînă ce l-am văzut cu ochii mei azi... pe el și pe celălalt ticălos, Paulvitch. Olga, să știi că nu mai pot îndura persecuțiile lui așa, la infinit. Nu, nici măcar de dragul tău. Mai devreme sau mai tîrziu îl voi da pe mîna autorităților. De fapt, sînt aproape hotărît să-i explic totul căpitanului înainte de a debarca. Pe un pachebot francez, Olga, ar fi un lucru foarte ușor să isprăvim cu acest Nemesis^[1] al nostru.

— O, nu, Raoul! izbucni contesa, îngenunchind în fața contelui. Să nu faci asta! Amintește-ți ce mi-ai făgăduit. Spune-mi, Raoul, că nu o s-o faci. Nici măcar nu-l amenința, Raoul!

De Coude luă mîna soției într-a sa și, înainte de a-i răspunde, îi privi cîteva clipe chipul răvășit, ca și cum ar fi

încercat să smulgă din acei ochi frumoși adevăratul motiv al ocrotirii nemernicului.

— Fie cum vrei tu, Olga... — Îi răspunse în cele din urmă. Însă nu te înțeleg. Doar și-a pierdut tot dreptul la dragostea, loialitatea și respectul tău. Nikolas e o amenințare permanentă pentru viața și onoarea ta; o amenințare pentru viața și onoarea soțului tău. Sper că nu o să regreti vreodată faptul că-l aperi.

— Nu-l apăr, Raoul! îl întrerupse ea, hotărâtă. Cred că-l urăsc tot atît de mult ca și tine, însă... Oh, Raoul, sîngele e mai gros ca apa.

— Mi-ar fi plăcut azi să iau o probă din sîngele lui — spuse de Coude, cu un aer sever. Cei doi au încercat în mod deliberat să-mi păteze onoarea, Olga. Și contele povesti cele petrecute în salon. Dacă nu ar fi fost acea persoană cu totul necunoscută, ar fi reușit, căci cine ar fi acceptat doar cuvîntul meu cînd în mod evident acele nenorocite de cărți se aflau asupra mea? Aproape că începusem să mă îndoiesc eu însumi. Noroc că a intervenit acest *Monsieur* Tarzan, aducîndu-l de guler în fața noastră pe neprețuitul tău Nikolas și a demascat toată mîrșăvia.

— *Monsieur* Tarzan? întrebă contesa, părăind surprinsă.

— Da. Îl cunoști, Olga?

— L-am văzut pe punte. Mi l-a arătat un steward.

— Nu știam că e o celebritate — zise sec contele. Olga de Coude schimbă subiectul. Descoperi brusc că i-ar fi venit greu să explice de ce a trebuit stewardul să i-l arate tocmai ei pe frumosul *Monsieur* Tarzan. Poate că se și înroșise puțin la față, întrucît contele, soțul ei, o privi cu o expresie ciudată. „Ah, o pată pe conștiință e un lucru care dă de bănuț" — gîndi ea.

2. GINDURI DE RĂZBUNARE

Pînă în după-amiaza zilei următoare Tarzan nu-i mai văzu pe pasagerii în ale căror treburi îl aruncase dragostea sa de dreptate. Tîrziu, după-amiază, tînărul dădu în mod neașteptat peste Rokoff și Paulvitch, într-un moment cînd cei doi își doreau cel mai puțin compania lui.

Ieșiseră pe punte la o oră cînd pe-acolo nu se mai afla nimeni și, în clipa cînd Tarzan îi surprinse, discutau aprins cu o femeie. Tarzan observă că era elegantă, iar silueta ei zveltă și bine făcută denota o persoană tînără. Deoarece purta un vâl des, nu avea cum să-i deslușească trăsăturile.

Bărbații stăteau de o parte și de cealaltă a fetei, cu spatele spre Tarzan, astfel încît acesta putu să se apropie destul de mult de ei fără a fi observat. Trase concluzia că Rokoff amenința vehement, iar femeia îl implora; vorbeau însă într-o limbă străină; dar după aparențe, Tarzan ghici că fetei îi era teamă.

Atitudinea lui Rokoff era vădit amenințătoare și violentă. Omul-maimuță se opri o secundă chiar în spatele celor trei, simțind în mod instinctiv o atmosferă încărcată de primejdii. Abia putu să se stăpînească, dar numai pînă în clipa cînd bărbatul apucă fără menajamente mîna femeii și i-o răsuci cu scopul de a-i smulge cu forța o promisiune. Ce s-ar fi întîmplat cu fata, dacă Rokoff și-ar fi continuat tortura, putem doar presupune, deoarece ticălosul fu împiedicat să-și pună în aplicare planul. Niște degete de oțel îl înhățară de umăr și, întorcîndu-l fără prea multă ceremonie, îl siliră să îndure privirea ochilor cenușii ai necunoscutului care-l înfruntase cu o zi înainte.

— Saprستي! urlă Rokoff, înfuriat. Ce înseamnă asta? Ești nebun? Îndrăznești să-l insulti pe Nikolas Rokoff?

— *Monsieur*, acesta este răspunsul meu la biletul dumitale — îi spuse calm Tarzan. Apoi îl înhață și-l zvîrli cu atîta forță, încît Rokoff zbură cu brațele și picioarele rășchirate direct în parapet.

— Mii de blesteme! urlă iar Rokoff. Porcule, ai să plătești cu viața pentru asta!

Sări în picioare și se năpusti asupra lui Tarzan, căznindu-se în același timp să-și scoată revolverul din buzunar. De spaimă, fata se făcu mică.

— Nikolas! strigă ea. Nu trage, nu trage! Repede, *Monsieur*, fugiți, altfel vă omoară!

În loc să fugă, Tarzan îl înfruntă pe agresor;

— Nu fi ridicol, *Monsieur* — îi spuse.

Furios din cale afară din pricina umilirii îndurate din partea necunoscutului, Rokoff reuși în cele din urmă să scoată revolverul. Se opri locului, ținti pieptul lui Tarzan și apăsă pe trăgaci. Cocoșul țacăni în gol — pumnul omului-maimuță izbi precum capul unui piton înfuriat. Urmă o răsucire rapidă și revolverul zbură departe, dincolo de parapetul vaporului, în Atlantic. O clipă, cei doi bărbați rămaseră neclintiți, înfruntându-se cu privirea. Rokoff își recapătă stăpînirea de sine și vorbi primul:

— De două ori domnul a găsit de cuviință să se amestece în treburile care nu-l privesc. De două ori a îndrăznit să-l umilească pe Nikolas Rokoff. Prima insultă a fost trecută cu vederea pe motiv că *Monsieur* a acționat în necunoștință de cauză, însă afacerea de azi nu va fi uitată. Dacă *Monsieur* nu știe cine este Nikolas Rokoff, acest ultim afront îl poate asigura pe *Monsieur* că mai târziu va avea destule motive să și-l amintescă.

Se întoarse spre fată ca s-o întrebe dacă e rănită, însă aceasta dispăruse. Fără măcar să arunce o privire lui Rokoff și complicei său. Tarzan își relua plimbarea pe punte.

Nu se putu abține să nu se întrebe ce ticăloșie avea să se mai întâmple sau ce mai puneau la cale cei doi. Înfățișarea femeii cu vâl în ajutorul căreia sărise avea ceva familiar, dar cum nu-i zărise fața, nu putea fi sigur că o mai văzuse înainte. Singurul lucru deosebit pe care îl observase la ea era un inel cu o lucrătură foarte ciudată ; tînăra femeie îl purta la mîna de care o apucase Rokoff. Tarzan se hotărî să privească atent mîinile pasagerelor pe care le va întîlni, ca să descopere

identitatea celei terorizate de Rokoff. Voia să afle totodată dacă individul nu îi dădea pace.

Tarzan se întinse pe șezlongul de pe punte, gîndindu-se la nenumărate pilde de cruzime, egoism și dușmănie omenească al căror martor fusese din ziua cînd, cu patru ani în urmă, ochii săi văzuseră pentru prima oară în junglă o altă ființă omenească în afară de el însuși — Kulonga, negrul cu pielea lucioasă, a cărui suliță necruțătoare străpunsese inima Kalei, maimuța uriașă, răpindu-i tînărului Tarzan pe singura mamă pe care o cunoscuse vreodată.

Își aminti de uciderea lui King de către Snipes, cel cu mutra de șobolan, părăsirea profesorului Porter și a tovarășilor săi de către răsculații de pe Arrow; cruzimea față de captivi arătată de războinicii și femeile din tribul Mbonga ; invidiile meschine ale ofițerilor și funcționarilor civili din colonia Coasta de Vest, care-i înlesniseră primul contact cu lumea civilizată.

„Mon Dieu ! gîndi el. Toți sînt la fel. Se înșală unii pe alții, ucid, mint, se luptă ; toate astea pentru niște lucruri la care fiarele junglei nici măcar n-ar catadicsi să se uite : banii ; bani ca să-și procure plăcerile moleșite ale celor fără vlagă. Pe de altă parte sînt încătușați de obiceiuri stupide, sclavi ai soartei lor nefericite, iar ei sînt ferm convinși că stăpînesc pămîntul si au impresia că gustă adevăratele plăceri ale existenței. În junglă, nici o făptură nu ar sta deoparte dacă un altul îi răpește perechea. Lumea civilizată e o lume absurdă, o lume stupidă, și Tarzan din neamul maimuțelor a fost nebun cînd a renunțat la libertatea și fericirea junglei lui, în schimbul acestei lumi.”

Cum stătea lungit în șezlong, simți deodată că din spate îl urmăresc niște ochi. Instinctul înăscut al fiarei sălbatice răzbi prin stratul subțire de civilizație, și Tarzan se răsuci atît de repede, încît ochii tinerei femei care-l privea pe furiș nici măcar nu avură timpul să se plece înainte ca ochii cenușii ai omului-maimuță să-i străpungă cu o privire întrebătoare.

Apoi, după ce tînăra coborî ochii, Tarzan observă cum pe chipul întors pe jumătate se întinde ușor o undă de roșeață.

Zîmbi în sinea lui, gîndindu-se la efectul pe care-l avea felul său de a fi : foarte necivilizat și necavaleresc ; el nu-și plecă ochii cînd întîlni privirea tinerei femei. Era foarte tînără și cu o înfățișare atît de plăcută. Apoi avea ceva familiar, ceea ce-l făcu pe Tarzan să se întrebe dacă n-o mai văzuse undeva. Își reluă poziția de mai înainte și imediat își dădu seama că tînăra se ridicase și părăsea puntea. Cînd trecu pe lîngă el, Tarzan o urmări cu privirea în speranța că ar putea descoperi un indiciu care să-i satisfacă curiozitatea. Strădania îi fu oarecum răsplătită. După ce se îndepărtă, tînăra femeie își duse mîna la cocul de la ceafă — gest caracteristic femeilor cînd știu că sînt urmărite de priviri admirative — și pe unul din degete Tarzan zări inelul cu lucrătura aceea stranie; era același inel pe care-l văzuse înainte în degetul femeii voalate.

Așadar, ea era frumoasa pe care Rokoff o teroriza. Tarzan se întrebă cine ar putea fi și ce fel de relații existau între bărbosul acela necioplit și ea.

După cină, Tarzan se plimbă iarăși pe punte, rămînînd și după căderea nopții și întreținîndu-se cu ofițerul secund. Cînd obligațiile de serviciu îl sollicitară pe acesta în alt loc, Tarzan se sprijini leneș de parapet și urmări jocul razelor de lună pe apele. Liniștite ale oceanului. Era pe jumătate ascuns de o instalație de susținere a bărcilor de salvare și cei doi bărbați care se apropiau străbătînd puntea nu-l vedeau. În clipa cînd trecură pe lîngă el, Tarzan prinse destul din conversația lor ca să se hotărască a se ține după ei și să vrea să afle ce ticăloșie mai puneau la cale. Recunoscuse vocea lui Rokoff și curînd desluși chipul complicelui său, Paulvitch.

Tarzan surprinse doar cîteva cuvinte:

— Și dacă ți-pă, strînge-o de gît pînă... Vorbele acestea fură îndeajuns ca să trezească spiritul de aventură din Tarzan și să-l determine să-i țină sub observație; la un moment dat, cei doi grăbiră pasul. Tînărul îi urmări pînă în salonul de fumat; aici, indivizii se opriră în prag atît cît să se asigure că

cel pe care-l căutau era sau nu înăuntru, apoi își continuară drumul direct spre cabinele de clasa întâi, de pe puntea de promenadă. Aici,

Tarzan descoperi că e mai greu să se ascundă, însă se descurcă și de data asta. Când cei doi se opriră în fața unei uși de lemn lustruit, Tarzan se strecură în întunericul unui coridor aflat la câțiva metri de ei.

Ciocănită la ușă. Răspunse o voce de femeie, care întrebă în franțuzește:

— Cine-i?

Eu sînt, Nikolas — răspunse Rokoff. Olga, pot intra?

— De ce nu mă lași odată în pace, Nikolas? se auzi vocea femeii de după ușă. Nu ți-am făcut nici un rău.

— Hai, Olga — o îndemnă bărbatul, cu un ton împăciuitor. Doresc să schimb doar cîteva cuvinte cu tine. Nu-ți fac nici un rău, nici măcar nu intru în cabină; doar n-o să strig în gura mare ceea ce vreau să-ți spun.

Tarzan auzi cum se trage zăvorul. Făcu un pas înainte, atît cît să poată urmări cele ce se petrec în pragul ușii, fiindcă nu putea să uite vorbele acelea sinistre pe care le auzise pe punte cu cîteva clipe înainte: „Și dacă țipă, strînge-o de gît pînă...”

Rokoff stătea chiar în fața ușii. Paulvitch se lipise de peretele coridorului. Ușa se deschise. Rokoff intră pe jumătate în cameră, proptind ușa cu spatele. Vorbea cu glas scăzut unei femei pe care Tarzan, din locul unde se afla, nu putea s-o vadă. Apoi tînărul auzi vocea femeii, calmă, însă destul ie tare ca să poată desluși cuvintele.

— Nu, Nikolas — spunea ea. E de prisos. Amenință cît vrei, n-am să fac ce-mi ceri. Părăsește, te rog, camera; nu ai ce căuta aici. Ai făgăduit că nu intri.

— Foarte bine, Olga, nu voi intra, însă mai înainte de a termina vreau doar să-ți spun că o să dorești de o mie de ori să-mi fi acordat favoarea pe care ți-am cerut-o. În cele din urmă, oricum, voi cîștiga. Ai fi putut deci să mă scutești de

deranj și pierdere de timp și să eviți nenorocirile pentru tine și...

— Niciodată, Nikolas! îl întrerupse femeia. Tarzan îl văzu pe Rokoff întorcându-se și făcându-i semn lui Paulvitch. Acesta sări brusc spre ușa cabinei și pătrunse înăuntru pe lângă Rokoff, care pentru el ținea ușa deschisă. Apoi Rokoff părăsi iute pragul. Tarzan auzi zgomotul metalic al zăvorului, închis pe dinăuntru de Paulvitch. Rokoff rămase în picioare în fața ușii, cu capul plecat, ca și cum ar fi vrut să prindă cuvintele celor dinăuntru. Un zîmbet dezgustător îi încreți fața bărboasă.

Tarzan desluși vocea femeii poruncind intrusului să părăsească încăperea.

— Am să-l chem pe soțul meu! Strigă ea. Nu vei scăpa ușor...

Prin panelul lustruit străbătu rîsul batjocoritor al lui Paulvitch.

— Ofițerul de serviciu îl va aduce numaidecît pe soțul dumneavoastră, doamnă — îi spuse Paulvitch. De fapt, ofițerul a și fost înștiințat că vă aflați împreună cu un bărbat, altul decît soțul dumneavoastră, cabina fiind încuiată pe dinăuntru.

— Ei bine — zise femeia — soțul meu va ști despre ce e vorba.

— Cu siguranță că va ști, însă ofițerul nu va fi tot atît de informat ; cu atît mai puțin vor ști ziariștii, care, în clipa debarcării, vor afla în mod misterios de scandal. Ei vor considera o istorioară nostimă și tot așa o vor socoti și prietenii noștri cînd vor citi la micul dejun, în ziua de... ia să văd, azi e marți... da, cînd o vor citi la micul dejun vinerea viitoare. Interesul lor nu va scădea cîtuși de puțin aflînd că bărbatul pe care doamna l-a întreținut atît de agreabil e un servitor... valetul fratelui ei, ca să fim mai exacti.

— Alexis Paulvitch — răsună vocea femeii, calmă și fără teamă — ești un laș și cînd îți voi șopti un anumit nume la ureche, ai să te gîndești mai bine la pretențiile și la

amenințările tale. Vei părăsi cabina într-o clipă. Și cred că n-o să mai plictisești.

Urmă o clipă de tăcere, răstimp în care Tarzan și-o imagină pe femeie aplecându-se spre urechea ticălosului și șoptindu-i numele de care pomenise. Liniștea dură doar o secundă, apoi se auzi o înjurătură grosolană... zgomotul unei încăierări... țipătul unei femei și.. tăcerea

Nici nu se stinse bine țipătul femeii, când omul-maimuță sări din ascunzătoarea lui. Rokoff se întoarse și o luă la fugă, însă Tarzan îl înșfacă de guler și-l târî înapoi. Nici unul nu scoase un cuvînt; fiecare simțea instinctiv că în camera aceea se săvîrșea o crimă. Tarzan era incredințat că Rokoff nu se așteptase ca complicele lui să ajungă atît de departe : știa că intențiile ticălosului erau mai perfide decît atît; mai perfide și chiar mai sinistre decît o crimă brutală, comisă cu sînge rece.

Fără a mai pierde timpul să strige la cei dinăuntru, omul-maimuță își propti umărul puternic în ușă și năvăli în cabină sub o ploaie de așchii și țandări de lemn, trăgîndu-l și pe Rokoff după el. În fața lui, pe un divan, Paulvitch strîngea de gît o femeie. Mîinile victimei se zbăteau neputincioase, încercînd în zadar să desfacă degetele ucigașe.

Zgomotul stîrnit de năvala în cameră îl făcu pe Paulvitch să sară în picioare, privindu-l amenințător pe Tarzan. Tremurînd toată, femeia se ridică în capul oaselor, ținîndu-se cu o mîină de gît; respira greu, sacadat. Deși avea părul răvășit și era foarte palidă, Tarzan o recunoscuse pe tînăra pe care o surprinsese privindu-l mai devreme pe punte.

— Ce înseamnă asta? strigă Tarzan, întorcîndu-se spre Rokoff, pe care-l bănuia a fi uneltitorul acestui atentat.

Ticălosul rămase tăcut, cu privirea încruntată.

— Apasă, te rog, pe butonul acela — continuă omul-maimuță. Să vină aici unul din ofițeri; afacerea asta a mers mult prea departe.

— Nu, nu — interveni fata, ridicîndu-se brusc în picioare. Vă rog, nu faceți asta. Sînt sigură că n-a existat nici o intenție de a-mi face rău. L-am supărat pe acest domn și și-

a pierdut controlul, asta e tot. N-aș vrea ca lucrurile să ajungă mai departe, *Monsieur*, vă rog.

Fata îl implora cu atîta ardoare, încît Tarzan nu putu să nu-i facă pe voie, deși mintea sa mai lucidă îl prevenea că aici e vorba de ceva despre care ar fi fost bine ca autoritățile să fie încunoștințate.

— Deci nu vreți să fac nimic? o întrebă.

— Nu, vă rog, domnule — zise repede fata.

— Așadar, sînteți mulțumită dacă acești doi ticăloși vor continua să vă persecute?

Fata nu știa ce să răspundă; arăta foarte încurcată și nefericită. Tarzan observă pe buzele lui Rokoff un rînjat triumfător. Era limpede că tînăra se temea de cei doi — nu îndrăznea să spună adevărul în fața lor.

— Atunci — reluă Tarzan — voi acționa pe propria-mi răspundere. Ascultă — zise el, adresîndu-se lui Rokoff — ceea ce-ți voi spune e valabil și pentru complicele tău. Pot să te asigur că din această clipă și pînă la sfîrșitul călătoriei mă voi ocupa personal de voi și dacă cumva aud că vreunul din voi a supărat-o cîtuși de puțin pe doamna, veți avea de-a face cu mine și puteți fi siguri că n-o să vă placă nici întîlnirea, nici socoteala pe care o veți da. Și acum, ieșiți afară, de aici!

Îi înhață pe Rokoff și pe Paulvitch de ceafă și le făcu vînt cît colo pe ușă afară; ca să-i ajute, îi mai îmboldi și cu cîte un picior în spate, apoi se întoarse în cabină, la fată. Aceasta îl privea cu o sinceră uimire.

— Și dumneavoastră, doamnă, îmi veți acorda o mare favoare spunîndu-mi dacă acești netrebnici vă mai supără.

— Vai, domnule — răspunse tînăra — sper că nu veți avea de suferit, fiindcă ați fost atît de bun să ma ajutați. V-ați făcut un dușman hain și cu o imaginație diabolică, un om care nu se va da în lături de la nimic ca să-și satisfacă ura. Trebuie să fiți foarte atent, domnule...

— Vă rog să mă scuzați, doamnă, numele meu e Tarzan.

— Domnule Tarzan, să nu credeți că, dacă nu doresc să informez ofițerii, nu sînt sincer recunoscătoare pentru

ocrotirea curajoasă și cavaleriească pe care mi-ați oferit-o. Noapte bună, domnule Tarzan. Nu voi uita niciodată datoria pe care o am față de dumneavoastră.

Cu un zîmbet fermecător, care descoperi o dantură perfectă, fata îi făcu o reverență. La rîndul său, Tarzan îi ură noapte bună și se îndreptă spre punte.

Tarzan fu nespus de contrariat că pe vapor erau două persoane — tînăra femeie și contele de Coude — care avuseseră de suferit de pe urma lui Rokoff și a complicelui lui și totuși nu îngăduiau ca cei în culpă să fie aduși în fața justiției, înainte de a se întoarce în cabină în noaptea aceea, gîndurile sale se îndreptară de mai multe ori către frumoasa tînără în a căreia viață, evident încîlcită, soarta îl aruncase în chip atît de misterios, li fulgeră prin minte că nu-i știa numele. Era limpede că este măritată: văzuse inelul subțire de aur care-i împodobeia inelarul de la mîna stîngă. Se întrebă cine putea fi fericitul soț.

Pînă în după-amiaza ultimei zile de călătorie, Tarzan nu mai văzu pe nici unul dintre actorii dramei pe care o urmărise în treacăt. În după-amiaza aceea se întîlni pe neașteptate față în față cu tînăra femeie tocmai cînd fiecare dintre ei își ducea șezlongul venind din direcții opuse. Ea îl salută cu un zîmbet plăcut, ce îi aminti numaidecît lui Tarzan de întîmplarea la care fusese martor în cabina ei, cu două nopți înainte. Părea să o frămînte gîndul că Tarzan ar fi putut să interpreteze în sens rău legăturile ei cu oameni de teapa lui Rokoff și Paulvitch.

— Cred că domnul nu mă judecă după nefericita întîmplare de marți seara — spuse ea. Am suferit foarte mult din cauza asta; e prima dată cînd am îndrăznit să ies din cabină de atunci; mi-a fost rușine — încheie ea simplu.

— Nu se judecă gazela după leii care o atacă — îi răspunse Tarzan. I-am mai văzut la lucru pe ticăloșii aceștia în salon, cu o zi înainte de a vă fi atacat, dacă-mi amintesc eu bine, așa că știu ce le poate pielea și sînt convins că dușmănia lor e o garanție suficientă pentru a-și atinge ținta.

Astfel de oameni își croiesc drum cu ajutorul mîrșăviilor, urînd tot ce este mai nobil și mai bun.

— E foarte drăguț din partea dumneavoastră că vedeți astfel lucrurile — îi răspunse fata, zîmbind. Am aflat despre afacerea cu jocul de cărți. Soțul meu mi-a relatat toată povestea. Mi-a vorbit mai ales de forța și curajul domnului Tarzan, căruia îi datorează o imensă recunoștință.

— Soțul dumneavoastră? întrebă Tarzan.

— Da. Eu sînt contesa de Coude.

— Doamnă, sînt răsplătit mai mult decît merit, știind că mi-am oferit serviciile soției contelui de Coude.

— Vai, domnule, eu vă sînt atît de îndatorată, încît nu pot spera să-mi achit vreodată datoria, așa că vă rog să nu mai adăugați alte obligații la cele existente.

Contesa zîmbi atît de fermecător, încît Tarzan simți că oricine ar fi putut cu ușurință înfăptui lucruri mult mai grele decît cele pe care le săvîrșise el numai pentru a primi binecuvîntarea aceluia zîmbet.

Nu o mai întîlni în ziua aceea și nici, în graba debarcării din dimineața zilei următoare, nu mai avu prilejul să o revadă. Dar cînd se despărțiră pe punte, cu o zi înainte, ochii ei aveau o expresie deosebită, care îl urmări tot timpul. Toată conversația lor fusese aproape un vis; discutaseră despre ciudățenia prietenilor închegate la repezeală în timpul unei traversări pe ocean, precum și ușurința cu care acestea se uită pentru totdeauna.

Tarzan se tot întreba dacă o va revedea vreodată.

3. CE S-A ÎNTÎMPLAT ÎN RUE MAULE

Indată ce ajunse la Paris, Tarzan se îndreptă spre locuința vechiului său prieten D'Arnot. De cum îl văzu, locotenentul de marină îl dojeni strașnic pentru hotărîrea de a fi renunțat la titlu și la moșiile care erau de drept ale lui, fiind

moștenite de la tatăl său, John Clayton, defunctul Lord Greystoke.

— De bună seamă că ești nebun, prietene — începu D'Arnot. Să dai cu piciorul așa de ușor nu numai la avere și la nume, dar și prilejului de a dovedi fără putință de tăgadă întregii lumi că în vinele tale curge nu sînge de maimuță sălbatică, ci sîngele nobil a două dintre cele mai vechi familii din Anglia. Este nemaipomenit că a putut să te creadă cineva; mă mir în special de domnișoara Porter. Eu n-am crezut-o niciodată, nici măcar acolo, în sălbăticia junglei africane, cînd sfîșiai cu fălcile tale puternice carnea crudă a vînatului, întocmai ca o fiară sălbatică, după care îți ștergeai mîinile de coapse. Chiar atunci cînd nu exista nici cea mai mică dovadă care să susțină contrariul, știam că greșeai închipuindu-ți că maimuța Kala e mama ta. Iar azi avem jurnalul tatălui tău, unde acesta descrie viața îngrozitoare pe care a dus-o împreună cu mama ta pe țărmul acela sălbatic din Africa și unde e relatată nașterea ta. Pe paginile jurnalului există dovada finală și cea mai convingătoare: amprentele tale digitale pe cînd erai copil. Mi se pare de neconceput că vrei să rămii un vagabond fără nume și fără bani.

— N-am nevoie de un alt nume în loc de Tarzan — răspunse omul-maimuță. Cît despre vagabondul fără un ban în buzunar, să știi că n-am cîtuși de puțin intenția să devin eu acela. De fapt, ajutorul imediat și, să sperăm, ultimul pe care-l voi solicita prieteniei tale dezinteresate va fi să-mi găsești o slujbă.

— Ptiu, vai! îl dojeni D'Arnot. Doar știi că nu la asta m-am referit. Nu ți-am spus de nenumărate ori că am destul pentru douăzeci și că jumătate din ce am îți aparține? Chiar dacă ți-aș da totul, ar compensa asta măcar a zecea parte din valoarea prieteniei tale, Tarzan dragă? Ar achita oare averea mea toate serviciile pe care mi le-ai făcut în Africa? Eu nu uit, prietene, că fără tine și fără curajul tău uimitor aș fi murit pe rug în satul canibalilor lui Mbonga. Tot așa nu voi uita niciodată că, prin dăruirea, prin sacrificiul tău, mi s-au

vindecat rănilor pricinuite de canibali; am aflat mai târziu ce a însemnat pentru tine să rămîi cu mine în amfiteatrul maimuțelor, cînd inima te îndemna spre țărm. În cele din urmă, cînd am ajuns acolo și am aflat că domnișoara Porter și grupul tovarășilor ei plecaseră, am început să-mi dau seama cît de mult ai făcut pentru un simplu necunoscut. Să nu crezi că vreau să te răsplătesc cu bani, Tarzan. Se întîmplă ca tocmai acum să ai nevoie de bani; chiar dacă ar fi fost vorba de sacrificiu, ar fi fost același lucru: prietenia mea îți aparține pentru totdeauna, fiindcă gusturile noastre sînt identice și fiindcă te admir. Nu pot să simt altfel; însă cum am și bani, îți stau la dispoziție.

— Bine... — rîse Tarzan. N-o să ne certăm acum pentru bani. Trebuie să trăiesc, deci o să am nevoie și de bani; dar voi fi fericit dacă o să am ceva de făcut. Nu-ți poți arăta prietenia într-un mod mai convingător decît găsindu-mi o slujbă, dacă nu, am să mă plictisesc foarte repede din lipsă de activitate. Cît despre drepturile mele legitime, ele se află în mîini bune. Clayton nu poate fi în vreun fel acuzat că mi le-a furat. În realitate e convins că este adevăratul Lord Greystoke și sînt mai multe șanse ca el să fie un lord englez mai bun decît mine, care am fost născut și crescut în jungla africană. Tu știi prea bine că eu sînt doar pe jumătate un om civilizat. Dacă o clipă mă-nfurii și văd roșu înaintea ochilor, toate instinctele fiarei sălbatice, ceea ce sînt de fapt, vor anula bruma de cultură și rafinament pe care o posed. Și pe urmă, am spus eu vreodată că vreau să jefuiesc femeia pe care o iubesc, să o las fără averea și poziția socială pe care i le asigură căsătoria cu Clayton? N-aș fi putut face lucrul acesta, nu-i așa, Paul? Chestiunile astea legate de nașterea mea nu au o importanță prea mare pentru mine — continuă el fără să aștepte răspuns. Crescut așa cum am fost eu, nu văd vreun merit care să nu fie al omului sau al fiarei, în virtutea propriilor calități mintale sau fizice. Așa că sînt tot atît de fericit să mă gîndesc la Kala ca la mama mea, cum sînt cînd încerc să mi-o imaginez pe sărmana, nefericita femeie care a

murit la un an după ce m-a născut. Kala a fost întotdeauna bună cu mine, desigur în felul ei, ca un animal fioros și sălbatic. De bună seamă că am supt la pieptul ei păros din ziua cînd mi-a murit mama. A luptat să mă apere împotriva fiarelor pădurii și împotriva membrilor sălbatici ai tribului, cu iubirea feroce a unei adevărate mame. Iar eu am iubit-o, Paul. Nu mi-am dat seama cît de mult țineam la ea decît după ce au răpus-o sulița crudă și săgeata otrăvită a războinicului negru din tribul Mbonga. Eram încă un copil cînd s-a întîmplat nenorocirea și m-am aruncat peste leșul ei și mi-am plîns suferința, așa cum ar face orice copil pentru propria-i mamă. Poate ție, prietene, Kala ți-a părut o făptură hidoasă și urîță, însă pentru mine era frumoasă, într-atît transformă dragostea obiectul ei. Așa că sînt pe deplin mulțumit să rămîn pentru totdeauna fiul maimuței Kala.

— Nu te admir mai puțin pentru loialitatea ta — îi replică D'Arnot — însă va veni timpul cînd vei fi fericit să ai ce-i al tău. Amintește-ți ce-ți spun și să sperăm că va fi tot atît de ușor ca și acum. Trebuie să reții faptul că profesorul Porter și domnul Philander sînt singurii pe lume care pot jura că micuțul schelet, găsit în colibă lîngă scheletele tatălui și mamei, era al unui pui de maimuță antropoidă și nu vlăstarul Lordului și Lady-ei Greystoke. Mărturia lor este foarte importantă. Ambii sînt bătrîni acum și nu mai au mult de trăit. Și-apoi nu ți-a trecut prin minte că, odată ce ar fi aflat adevărul, domnișoara Porter ar fi rupt logodna cu Clayton? Ai fi putut foarte ușor să ai titlul, averea și femeia pe care o iubești, Tarzan. Nu te-ai gîndit la asta?

Tarzan clătină din cap.

— Nu o cunoști. Nimic nu ar fi putut-o lega mai strîns de Clayton decît o nenorocire. Se trage dintr-o familie din sudul Statelor Unite și cei din Sud țin foarte mult să-și respecte cuvîntul dat.

În următoarele două săptămîni, Tarzan reînnoi cunoștința cu Parisul. În timpul zilei petrecea ceasuri întregi în biblioteci și în galeriile de artă. Deveni un cititor asiduu;

nenumăratele posibilități oferite de acest centru de cultură și civilizație aproape că-l copleșeau cînd se gîndea cît de infimă e suma cunoștințelor omenești dobîndite chiar după o viață întreagă de studiu și cercetări. Se strădui să învețe cît mai mult ziua, iar noaptea se dedica relaxării și distracțiilor. Parisul se dovedi un teren tot atît de bun pentru incursiunile sale nocturne.

Dacă fuma prea multe țigări sau bea prea mult absint, asta se întîmpla fiindcă lua civilizația așa cum o găsisese și făcea întocmai ceea ce vedea la semenii săi civilizați. Ducea o viață nouă și atrăgătoare; mai mult decît atît: avea în piept o durere și un nesfîrșit dor fără leac. Căuta ca prin studiu și distracție — cele două extreme — să uite trecutul și să evite viitorul.

Într-o seară, pe cînd se afla într-un cabaret, bîndu-și absintul și admirînd măiestria unei faimoase dansatoare, surprinse, în mod cu totul întîmplător, cum îl fixa o pereche de ochi negri și răi. Înainte ca Tarzan să-l poată vedea mai bine, bărbatul se întoarse și se pierdu în mulțime la ieșire. Era convins însă că mai văzuse undeva ochii aceia și că nu era o simplă întîmplare că îi întîlnea din nou. De cîtva timp avea senzația stranie că este urmărit. Întoarcerea bruscă și surprinderea ochilor chiar în momentul cînd îl priveau erau o reacție a instinctului său puternic dezvoltat.

Cînd părăsi sala, Tarzan uită de incident. Tînărul nostru nu observă că în clipa cînd ieșea din localul intens luminat, un individ oacheș se ascundea și mai bine în întunericul gangului din apropiere.

De-ar fi știut Tarzan că e urmărit în peregrinările sale prin localuri! Însă mai totdeauna era însoțit de prietenul său. În seara aceea, D'Arnot avea alte obligații și Tarzan venise de unul singur.

Cînd porni spre casă, pe drumul obișnuit prin acel cartier al Parisului, urmăritorul său ieși din ascunzătoare și o rupse la fugă înaintea lui. Mergînd seara spre casă, Tarzan obișnuia să o ia prin Rue Maule. Această stradă liniștită și

foarte întunecoasă îi amintea mai mult de jungla africană, atît de dragă lui, decît ar fi făcut-o străzile zgomotoase și scîldate în lumină. Dacă cunoașteți Parisul, vă amintiți desigur de cartierul cu străzi strîmte, neplăcute din vecinătatea lui Rue Maule. Iar dacă nu-l cunoașteți, e de ajuns să întrebați polițiștii despre acest cartier pentru a afla că în tot Parisul nu există stradă mai rău famată.

În seara aceea, Tarzan pășea prin umbra de nepătruns a caselor vechi și murdare ce mărginesc această stradă îngrozitoare, cînd atenția îi fu atrasă de țipete și strigăte de ajutor venind de la etajul al treilea al unei clădiri de peste drum. Era un glas de femeie. Înainte ca ecoul primelor strigăte să se fi stins, Tarzan se năpusti în sus pe scări, prin coridoarele întunecoase, ca să o salveze.

La capătul coridorului de la al treilea etaj văzu o ușă întredeschisă în dreptul căreia Tarzan auzi din nou țipetele femeii. Într-o clipă el se găsi în mijlocul unei încăperi slab luminate. Pe un cămin înalt, demodat, ardea o lampă cu ulei ce arunca o lumină palidă peste o duzină de chipuri respingătoare. Văzu că în odaie se aflau numai bărbați. Mai era și o femeie cam de vreo treizeci de ani. Fața ei, pe care patimile și plăcerile josnice își lăsaseră amprenta, fusese odată frumoasă. Stătea cu o mîină la gît, ghemuindu-se în peretele cel mai îndepărtat. Cînd Tarzan intră în încăpere, femeia mai strigă o dată cu voce răgușită:

— Ajutor, domnule! Mă omoară! Întorcîndu-se spre bărbații din jurul lui, văzu fețele viclene și rele ale criminalilor de rînd. Se miră că nimeni nu încearcă să fugă. Observă două lucruri și unul din ele îl uimi peste măsură: un bărbat se strecură pe furiș afară din odaie. Într-o clipită Tarzan îl recunoscuse pe Rokoff. Celălalt lucru era de importanță imediată. O brută masivă, cu o măciucă uriașă, venea pășind ușor în vîrfurile picioarelor, în spatele lui. Cînd matahala și complicitii lui își dădură seama că au fost descoperiți, se năpustiră cu toții asupra lui Tarzan. Cîțiva dintre ei scoaseră și cuțitele; alții puseră mîina pe scaune, în timp ce individul

cu măciuca își ridică arma deasupra capului, într-un gest avîntat. Cu siguranță că măciuca ar fi zdrobit capul lui Tarzan, dacă ar fi coborît vreodată.

Mintea, agilitatea, mușchii care se luptaseră cu puterea imensă și cu vicleșugurile lui Terkoz și Numa, în jungla sălbatică, nu erau atît de adormite pe cît credeau apașii Parisului.

Alegîndu-și pe cel mai puternic dintre atacatori — individul cu măciuca — Tarzan se năpusti cu toată forța asupra lui, împiedicînd abil arma care cobora și, aplicîndu-i apașului o lovitură formidabilă în bărbie, îl doborî și nemernicul se duse de-a berbeleacul. Apoi Tarzan se ocupă de ceilalți. Era o nimica toată. Îl cuprinse bucuria luptei și pofta de sînge. Ca și cum ar fi fost doar o coajă fragilă ce se fărîmă la cea mai mică atingere, bruma de civilizație se spulberă și cei zece ticăloși se treziră închiși într-o cămăruță laolaltă cu o fiară sălbatică și întăritată; puterea lor se dovedi mai mult decît neputincioasă împotriva mușchilor de oțel.

La capătul coridorului, afară, Rokoff aștepta să vadă rezultatul luptei. Înainte de a pleca, voia să se asigure că Tarzan e mort; plănuse să nu fie de față la săvîrșirea crimei.

Femeia rămăsese în același loc unde se afla la intrarea lui Tarzan în odaie, însă în cele cîteva minute chipul ei suferi un șir de schimbări. Înfățișarea nenorocită pe care o avea cînd Tarzan dăduse ochii cu ea în prima clipă se transformase într-o expresie de răutate cînd tînărul se întorsese cu spatele ca să pareze atacul matahalei. În focul luptei Tarzan nu văzu nimic din toate acestea.

Nu trecu mult și pe fața femeii se ivi o expresie de uimire, apoi una de groază. Nici nu era de mirare: gentlemanul spilcuit care, atras de strigătele ei, sărise să o apere fără să-i pese de riscuri, se prefăcuse într-un demon al răzbunării. În loc de mușchi firavi și o slabă împotrivire, ea vedea un adevărat Hercule care turbase de-a binelea.

— Mon Dieu! Țipă ea. Păi ăsta-i o fiară!...

Puternicii dinți albi ai omului-maimuță se înfipseră în gîtlejul unui atacator: Tarzan lupta așa cum învățase să lupte cu gorilele din tribul lui Kerchak. În aceeași clipă se afla într-o duzină de locuri, sărind de colo-colo prin încăpere, în salturi sinuoase, ceea ce îi reamintea femeii de o panteră pe care o văzuse la grădina zoologică. Din cînd în cînd mîinile lui de fier făceau să plesnească cîte un os, alteori cîte un umăr era smuls din loc în vreme ce zgîlția în sus și în jos vreun agresor.

Cu urlete de durere, apașii o luară la goană pe coridor cît putură mai repede. Dar mai înainte ca primul să iasă pe ușă împleticindu-se și roind de sînge și făcut fărîme, Rokoff văzuse destul ca să se convingă că nu Tarzan va fi cel ucis în noaptea aceea. Ticălosul alergă la prima cabină telefonică și anunță poliția că la etajul trei al unei case din Rue Maule 27 se săvîrșea o crimă îngrozitoare.

Cînd sosiră polițiștii, aceștia găsiră trei bărbați gemînd pe podea și o femeie prăbușită pe un pat murdar, înspăimîntată și cu fața îngropată în palate; mai văzură un tînar bine îmbrăcat, care stătea în mijlocul odăii, gata să înfrunte eventuale întăriri ale ticăloșilor; așa socoti Tarzan în sinea lui, auzind pașii grăbiți ai polițiștilor care alergau în sus pe scări. De fapt polițiștii se înșelaseră: printre pleoapele ușor coborîte îi priveau ochii de oțel ai unei fiare sălbatice. Odată cu mirosul sîngelui, ultima rămășiță de civilizație dispăru și Tarzan stătea la pîndă încordat, ca un leu încolțit, de vînători, așteptînd, gata să sară, atacul următor.

— Ce s-a întîmplat aici? întrebă unul dintre polițiști.

Tarzan îi explică pe scurt, însă cînd ceru femeii să confirme spusele sale, rămase uimit de răspunsul ei.

— Minte! strigă femeia, cu o voce ascutită, adresîndu-se polițistului. A dat buzna în odaie în timp ce eram singură și nu cu gînd curat. Cînd l-am

respins, a vrut să mă ucidă și ar fi reușit dacă țipetele mele n-ar fi atras pe acești domni, care tocmai treceau prin dreptul casei. E un diavol, domnilor.

El singur aproape că a omorât zece oameni și asta numai cu mâinile goale și cu dinții.

Tarzan rămase atît de surprins de nrecunoștința femeii, încît pentru moment nu fu în stare să articuleze un sunet. Polițiștii se simțeau îndemnați să creadă altceva, fiindcă mai avuseseră de-a face cu această „doamnă” și cu banda ei. Totuși erau polițiști, și nu judecători, astfel încît hotărîră ca toți cei de față să fie puși sub stare de arest, lăsînd altora, în seama cărora și cădea această treabă, să decidă cine e vinovat și cine nu.

Se încredințară însă îndată că a-i spune acestui tînăr elegant că e arestat era una și a-l lua pe sus alta.

— Nu sînt cu nimic vinovat — zise el, calm. M-am apărat doar. Nu știu do ce femeia v-a spus ce v-a spus. Nu are nici un motiv să mă urască, fiindcă, pînă să fi intrat în această odaie, la strigătele ei de ajutor, nu am văzut-o niciodată.

— Haide-haide... — îi zise unul dintre ofițeri. Avem judecători care să-ți asculte dezvinovățirile.

Se îndreptă spre Tarzan ca să-l apuce de mînă. O clipă mai tîrziu, polițistul zăcea fără cunoștință într-un colț al camerei. Toți tovarășii lui se năpustiră asupra omului-maimuță, însă curînd împărtășiră și ei soarta apașilor. Atît de rapid și atît de brutal îi primi Tarzan, încît polițiștii nici nu avură cînd să-și scoată revolverele.

În timpul scurtei lor încăierări, Tarzan observă că fereastra e deschisă și, dincolo de ea, zări tulpina unui pom, sau un stîlp de telegraf — nu putea desluși cu precizie ce anume era. Îndată ce ultimul polițist se prăbuși la pămînt, unul dintre colegii lui reuși să-și scoată revolverul și de jos de pe podea, trase spre Taryan. Glonțul nu-și atinse ținta și mai înainte ca omul să poată trage din nou, Tarzan smulse lampa de pe cămin și cufundă camera în beznă.

Polițiștii mai văzură doar o siluetă mlădioasă avîntîndu-se spre pervazul ferestrei deschise și sărind ca o panteră pe stîlpul din marginea trotuarului. Cînd polițiștii își venită în fire și coborîră în stradă, prizonierul nu era nicăieri.

Cînd ajunseră la secția de poliție, femeia și cei aflați în odaie nu fură tratați de loc cu mînuși : polițiștii erau nespus de furioși și umiliți. Le venea greu să recunoască faptul că un singur bărbat, neînarmat, fusese în stare să măture podelele cu toți de-a valma și culmea, să dispară atît de ușor, de parcă n-ar fi existat.

Polițistul care rămăsese la post în stradă jură că nimeni nu sărise pe fereastră și nimeni nu părăsise clădirea din clipa cînd colegii lui intraseră pînă în clipa cînd ieșiseră. Tovarășii lui erau încredințați că minte, dar nu puteau dovedi contrariul.

Cățarat pe stîlp, Tarzan dădu ascultare instinctului de junglă și, înainte de a coborî, se uită în jos, căutînd eventuali dușmani. Procedă foarte bine, deoarece în stradă patrula un polițist. Deasupra, Tarzan nu văzu pe nimeni, drept care se avîntă în sus. Vîrful stîlpului se afla în dreptul acoperișului clădirii; într-o secundă, mușchii care ani de zile îl purtasera în zbor prin frunzișul arborilor din jungla sălbatică îl proiectară peste spațiul dintre stîlp și acoperiș. De pe o clădire sări pe alta și tot așa mai departe pînă ce, la o altă răsîntie, găsi un alt stîlp de telegraf și coborî pe trotuar.

Alergă de-a lungul străzii vreo sută de metri, apoi intră într-un mic bar de noapte. Se duse la toaletă și își aranja îmbrăcămintea răvășită în timpul promenadei pe acoperișuri. Cîteva minute mai tîrziu ieși de acolo și se îndreptă agale spre locuința sa.

Apropiindu-se de casă, ajunse pe un bulevard inundat de lumină, unde trebuia să traverseze. Tocmai cînd stătea sub un felinar ce strălucea puternic, așteptînd să treacă o limuzină care se apropia, își auzi numele strigat de o voce dulce de femeie. Privind în direcția de unde răsunase chemarea, întîlni ochii zîmbitori ai Olgăi de Coude; contesa îi făcea semn cu mîna din mașină. Ca răspuns la salutul ei prietenesc, Tarzan se înclină adînc. Cînd se îndreptă din șale, automobilul era departe, ducînd-o pe contesă.

„Rokoff și contesa de Coude, amîndoi în aceeași seară. La urma urmei, Parisul nu e atît de mare" — murmură în sinea lui.

4. CONTESA SE EXPLICA

Paul, Parisul tău e mult mai plin de primejdii decît jungla mea sălbatică — conchise Tarzan după ce, a doua zi dimineăța îi povesti prietenului său aventurile sale cu apașii și polițiștii în Rue Maule. De ce m-au atras acolo? Le era foame?

D'Arnot se prefăcu a fi cuprins de groază și rîse la auzul acestei întrebări ciudate.

— E greu să te ridici deasupra legilor junglei și să gîndești potrivit concepțiilor din lumea civilizată, nu-i așa, prietene? îl întrebă în glumă.

— Concepții civilizate! Zău că e bună! Pufni Tarzan. Viața de junglă nu încurajează atrocitățile absurde. Acolo, noi ucidem pentru hrană, pentru ca să ne apărăm, ca să dobîndim o femelă sau pentru a ne ocroti puii. Totdeauna, să știi, facem acest lucru în concordanță cu necesitățile unei legi naturale. Dar aici?! Ptiu! Omul vostru civilizat e mai crud decît fiarele. Omul ucide fără discernămînt și, mai rău decît atît, folosește un sentiment nobil, dragostea de aproape, ca să atragă în cursă victimele neprevăzătoare. Am vrut să răspund la un apel al unui semen și m-am grăbit să ajung în odaia unde mă așteptau ucigașii.

Nu mi-am închipuit și multă vreme nu m-am dumerit cum o femeie poate ajunge într-o stare, de decădere morală atît de abjectă, încît să atragă pe un presupus salvator într-o cursă unde-l așteaptă moartea. Cred că știu cum stau lucrurile... faptul că Rokoff era acolo și faptul că femeia a tăgăduit totul mai tîrziu nu au decît o singură explicație. De bună seamă, Rokoff era informat că treceam adesea prin Rue Maule. Stătea acolo și mă aștepta: planul i-a reușit pe deplin,

pînă la ultimul amănunt... Chiar și comportarea femeii în cazul cînd ar fi intervenit vreo încurcătură, cum de altfel s-a și întîmplat. Totul e cu desăvîrșire limpede pentru mine acum.

— Ei bine — replică D'Arnot — cu acest prilej ai putut să te convingi singur de ceea ce eu n-am fost în stare să te conving și anume că Rue Maule e un loc pe care e bine să-l ocolești după căderea nopții.

— Dimpotrivă — răspunse Tarzan, cu un zîmbet. M-am convins că este singura stradă care merită să o vezi la Paris. De azi înainte n-am să pierd nici un prilej de a trece pe-acolo, fiindcă mi-a oferit prima distracție adevărată de cînd am părăsit Africa.

— Vei avea parte de mult mai multe distracții decît îți dorești chiar și fără să mai treci pe-acolo — îi răspunse D'Arnot. Amintește-ți că încă nu ai terminat cu poliția. Îi cunosc destul de bine pe cei din poliție ca să te-asigur că nu vor uita prea repede ce le-ai făcut. Mai curînd sau mai tîrziu vor pune mîna pe tine, dragul meu Tarzan și atunci sălbaticul din pădure va fi închis în dosul gratiilor de fier. Cum ți-ar place asta?

— Nu o să-l pună niciodată pe Tarzan din neamul maimuțelor după gratii — răspunse el pe un ton vehement.

Glasul lui răsună ciudat, ceea ce îl făcu pe D'Arnot să-l privească mai atent. Fălcile încleștate și ochii sticloși, cenușii îl îngrijorară pe tînarul francez cu privire la soarta acestui copil mare, care nu putea concepe că există vreo lege mai presus de puterea și curajul său. Își dădu seama că trebuia să facă ceva spre a-l pune bine pe Tarzan cu poliția înainte ca aceasta să-l înhațe.

— Mai ai multe de învățat, Tarzan — îi spuse D'Arnot, grav. Legea oamenilor trebuie respectată, chiar dacă nu-ți place. Dacă te încapățînezi să disprețuiești poliția, nu vei avea parte decît de neplăceri, atît tu cît și prietenii tăi. Am să mă duc chiar azi să le explic cum stau lucrurile. După aceea însă va trebui să te supui legii. Dacă reprezentanții ei îți vor spune

„Vino", va trebui să vii, dacă vor spune, „Du-te", va trebui să te duci. Vom merge chiar acum la bunul meu prieten de la minister și vom aranja afacerea din Rue Maule. Haidem!

O jumătate de oră mai târziu cei doi prieteni intrară în biroul unui înalt funcționar de poliție. Acesta fu extrem de amabil. Și-l aminti pe Tarzan de la prima vizită pe care acesta o făcuse împreună cu D'Arnot cu câteva luni mai înainte, în legătură cu amprente digitale.

Cînd D'Arnot sfîrși de povestit faptele petrecute cu o seară înainte, un zîmbet sever se ivi pe buzele polițistului. Apăsă pe un buton din stînga sa și, așteptînd ca aprodul să răspundă la chemare, căută prin hîrțile de pe birou.

— Joubon — îi spuse aprodului cînd omul intră — cheamă-i, te rog, pe acești polițiști. Spune-le să vină la mine imediat — și-i întinse lista. Apoi se întoarse către Tarzan: Domnule, ați săvîrșit o faptă foarte gravă — îi spuse cu destulă blîndețe. Fără explicația bunului nostru prieten, v-aș fi judecat cu toată asprimea. În loc de asta, voi face însă un lucru nemaiauzit. I-am chemat pe polițiștii pe care i-ați maltratat aseară. Vor asculta relatarea locotenentului D'Arnot și apoi voi lăsa la latitudinea lor să spună dacă trebuie să fiți dat în judecată sau nu. Aveți foarte multe de învățat despre felul cum se trăiește în lumea civilizată. Trebuie să vă obișnuiți să acceptați unele lucruri care vă par stranii sau nefolositoare, pînă ce veți fi în măsură să judecați motivele care stau la temelia lor. Polițiștii pe care i-ați atacat își îndeplineau datoria. Ei nu făceau lucrul acesta de plăcere, în fiecare zi își riscă viața pentru a ocroti viețile și avutul altora. Fac lucrul acesta și pentru dumneavoastră, dacă e nevoie. Sînt oameni curajoși și faptul că un singur bărbat, neînarmat, i-a biruit și i-a bătut, i-a umilit adînc. Purtați-vă în așa fel ca să le fie ușor să uite ceea ce le-ați făcut. Dacă nu mă înșel, dumneavoastră înșivă sînteți un om foarte curajos și mărinimia oamenilor curajoși este proverbială.

Discuția fu întreruptă de intrarea celor patru polițiști. De cum îl văzură pe Tarzan, chipurile lor exprimară o mare

surpriză.

— Băieți — începu ofițerul — iată-l pe domnul pe care l-ați întâlnit aseară în Rue Maule. A venit să se predea din proprie inițiativă. Aș dori să ascultați cu multă atenție cele ce vă va spune domnul locotenent D'Arnot, care vă va relata o parte din viața domnului. Aceasta poate explica purtarea lui față de voi aseară. Pofțiți, dragul meu locotenent.

D'Arnot le vorbi polițiștilor timp de o jumătate de oră. Le spuse cîte ceva despre viața lui Tarzan în junglă. Le explică educația sălbatică dobîndită de Tarzan în junglă, cum învățase el să se lupte cu fiarele pentru a-și apăra viața. Polițiștii își dădură limpede seama că atunci cînd îi atacase, omul acționase sub impulsul instinctelor și nu al rațiunii. Tarzan nu pricepuse ce intenții aveau. Pentru el, ei se deosebeau prea puțin de orice alte vietăți din junglă, unde, practic, toți îi erau dușmani.

— Mîndria voastră a fost rănită — conchise D'Arnot. Ceea ce vă rănește cel mai mult e faptul că acest om v-a învins. Însă nu trebuie să vă simțiți rușinați, căci nu veți căuta niciodată scuze pentru înfrîngere dacă ați fi închiși într-o cămăruță cu un leu african sau cu marea gorilă a junglei. Nu e nici o nenorocire să fii învins de puterea supraomenească a lui Tarzan din neamul maimuțelor.

Pe cînd polițiștii se uitau întrebător, întîi la Tarzan, apoi la superiorul lor, omul-maimuță făcu singurul lucru ce trebuia făcut ca să șteargă ultima rămășiță de năduf ce mai stăruia în inimile lor. Cu mîna întinsă, înainta spre ei.

— Îmi pare rău pentru greșeala pe care am săvîrșit-o — zise el simplu. Să fim prieteni!

Acesta fu sfîrșitul întregii afaceri, cu excepția faptului că Tarzan deveni un subiect de discuții aprinse în cazarma poliției și făcu să crească numărul prietenilor săi cu cel puțin patru bărbați viteji.

Cînd ajunseră acasă, D'Arnot găsi o scrisoare de la un prieten englez, William Cecil Clayton, Lord Greystoke. Cei doi purtau o corespondență susținută de la începutul prieteniei

lor, care luase naștere cu prilejul acelei nefericite expediții, organizată pentru căutarea Janei Porter, după ce fata fusese răpită de gorila Terkoz.

— Se vor căsători la Londra, cam peste două luni — zise D'Arnot cînd isprăvi de citit scrisoarea.

Deși D'Arnot nu menționa nici un nume, Tarzan nu avea nevoie de lămuriri. Fără să spună nimic, rămase calm și gînditor tot restul zilei.

Seara se duseră la operă. Tarzan era încă cufundat în gînduri mohorîte. Acordă prea puțină atenție sau mai bine zis deloc spectacolului ce se desfășura pe scenă. În schimb, avea în fața ochilor chipul sublim al unei tinere americane și nu auzea nimic altceva decît o voce tristă, duioasă, oare îi spunea că-i împărtășește dragostea! Și totuși urma să se mărite cu altul!

Tarzan se scutură, încercînd să scape de gîndurile-i negre. În aceeași clipă, cu instinctul lui atît de dezvoltat, simți niște ochi ațintiți asupra sa; întoarse capul și înfruntă ochii care-l priveau. Descoperi că posesoarea ochilor nu era alta decît Olga, contesă de Coude. Răspunzîndu-i la salut, Tarzan băgă de seamă că ochii ei îl invitau, aproape îl rugau, să vină la ea.

Pauza următoare îl găsi în loja ei.

— Doream atît de mult să vă revăd — spuse ea. M-a frămîntat tot timpul gîndul că, după serviciile pe care ni le-ați făcut, atît soțului meu cît și mie, nu vi s-a dat nici o explicație cu privire la faptul că nu am luat nici o măsură să prevenim repetarea atacului celor doi bărbați asupra noastră. Poate că lucrul acesta vi s-a părut nedrept.

— Mă judecați greșit — răspunse Tarzan. Gîndurile mele în ceea ce vă privește au fost dintre cele mai bune. Nu trebuie să considerați că-mi datorăți vreo explicație. Dar fiindcă veni vorba, nu v-au mai supărat ticăloșii aceia?

— Nu vor deloc să se potolească — răspunse ea, mîhnită. Simt că trebuie să mă destăinui. Însă nu cunosc pe nimeni care să merite încredere, așa cum meritați dumneavoastră.

Trebuie să-mi permiteți să fac acest lucru. Poate vă servește la ceva. Îl cunosc pe Nikolas Rokoff destul de bine ca să fiu încredințată că nu-l cunoașteți pe deplin. Va găsi el un mijloc să se răzbune pe dumneavoastră. Ceea ce am să vă spun poate să v-ajute să preveniți orice plan de răzbunare ar pune la cale. Nu pot să vă spun aceste lucruri aici, însă mâine, la ora cinci, voi fi acasă pentru domnul Tarzan.

— Mi se va părea o eternitate pînă mâine la cinci — spuse el, urîndu-i noapte bună.

Dintr-un colț al sălii, Rokoff și Paulvitch îl văzură pe domnul Tarzan în loja contesei de Coude și amîndoi zîmbiră cu tîlc.

La patru și jumătate în după-amiaza următoare, un bărbat oacheș, cu barbă sună la intrarea de serviciu a palatului contelui de Coude. Cînd îl văzu pe cel de afară, servitorul care deschise ridică sprîncenele în semn de recunoaștere. Între cei doi începu o conversație cu voce scăzută.

La început, servitorul se împotrivi auzind propunerea pe care i-o făcea bărbatul, însă o clipă mai tîrziu ceva se strecură din mîna vizitatorului în mîna slujitorului. Apoi cel din urmă se întoarse și-l conduse pe vizitator pe un drum ocolit spre un alcov cu draperii ce dădea în salonul unde contesa avea să ia ceaiul după-amiază.

O jumătate de oră mai tîrziu Tarzan fu condus în salon și, aproape imediat, intră și gazda, zîbind și cu mîinile întinse.

— Îmi pare atît de bine că ai venit — îi spuse.

— Nimic nu m-ar fi putut împiedica — răspunse el.

Un timp vorbiră despre operă, despre ultimele evenimente ale zilei care atrăgeau atunci atenția Parisului, despre plăcerea de a reînnoi scurta lor cunoștință începută sub auspicii atît de ciudate și lucrul acesta îi aduse la subiectul ce stăruia în mintea amîndurora..

— Poate că te-ai întrebat — vorbi contesa în cele din urmă — care ar putea fi motivul persecuției lui Rokoff. E

foarte simplu. Contele, soțul meu, este la curent cu multe secrete ale Ministerului de Război. Adeseori are asupra sa documente pentru care puterile străine ar da o avere să intre în posesia lor. Ca să afle unele secrete de stat, agenții puterilor străine ar ucide sau ar săvârși ceva și mai rău decît asasinatul. Chiar acum, contele este în posesia unor documente care l-ar face faimos și bogat pe orice individ care ar fi în stare să pună mîna pe ele. Rokoff și Paulvitch sînt spioni. Nimic nu-i va împiedica să-și procure aceste informații. Afacerea de pe pachebot, vreau să spun povestea aceea cu jocul de cărți, era pusă la cale ca să-l șantajeze pe soțul meu. Dacă soțul meu ar fi fost condamnat pentru faptul că trișează la cărți, cariera lui ar fi fost compromisă. Ar fi trebuit să părăsească departamentul de război. Societatea l-ar fi ostracizat. Cei doi intenționau să-l țină astfel sub amenințare pînă ce soțul meu ar fi acceptat să le dea documentele secrete în schimbul mărturisirii lor că domnul conte era doar victima unui complot dușman care intenționa să-i păteze numele. Dumneata însă le-ai dejucat planurile. Atunci ei au pus la cale altă intrigă, de astă dată privind reputația mea. Cînd Paulvitch a intrat în cabina mea, mi-a expus tot planul. Dacă reușeam să capăt informațiile ce-i interesau, îmi promiteau să înceteze șantajul. În caz contrar, Rokoff, care stătea afară, se ducea să-l informeze pe ofițerul de serviciu pe punte că mă aflu cu un domn, altul decît soțul meu, în cabina încuiată pe dinăuntru. Urma să spună acest lucru oricărei persoane întîlnită pe vapor, iar la debarcare, intenționa să relateze întreaga istorie ziariștilor. Nu-i așa că e oribil? Se întîmplă însă să știu cîte ceva despre domnul Paulvitch, care l-ar trimite direct la galere, dacă poliția din St. Petersburg ar afla ceva. I-am spus că, dacă își duce la îndeplinire planul, voi dezvălui poliției tot ce știu. I-am șoptit la ureche ce știam. Atunci... — Tînăra contesă pocni din degete — ... a sărit să mă strîngă de gît, ca un nebun. Dacă nu interveneați dumneavoastră m-ar fi omorît.

— Ticăloșii! murmură Tarzan.

— Sînt cu mult mai răi decît credeți, dragă prietene. Sînt niște diavoli. Mă tem pentru dumneavoastră, fiindcă v-ați atras ura lor. V-aș ruga să fiți foarte atent cu acești oameni. Spuneți-mi că veți fi, spuneți-o de dragul meu, altfel nu-mi voi ierta niciodată dacă veți avea de suferit din cauza bunăvoinței pe care mi-ați arătat-o.

— Nu mi-e frică mie de ei — răspunse Tarzan. Am avut de-a face cu dușmani mai periculoși decît Rokoff și Paulvitch și am supraviețuit.

Tarzan își dădu seama că tînăra femeie nu știa ce se întîmplase, în Rue Maule. Așa că nu mai pomeni nici el, de teamă să nu o mîhnească.

— Pentru propria dumneavoastră siguranță — continuă el — de ce nu-i dați pe ticăloșii aceștia pe mîna autorităților? Le-ar veni imediat de hac.

Înainte de a răspunde, contesa șovăi un timp. În cele din urmă spuse:

— Sînt două motive. Unul din ele îl privește pe conte. Celălalt, adevăratul motiv, care mă împiedică să-i demasc, nu l-am spus niciodată nimănui: numai Rokoff și eu îl cunoaștem. Mă întreb... Contesa se opri, privindu-l țintă pe tînăr cîteva clipe.

— Ce anume? Întrebă Tarzan, zîmbind.

— Mă întreb de ce doresc să vă spun acest lucru, pe care n-am îndrăznit să-l spun nici măcar soțului meu. Cred că veți înțelege și îmi veți arăta calea cea dreaptă, pe care s-o urmez. Sper că nu mă veți judeca prea aspru.

— Mi-e teamă că mă voi dovedi un judecător prea slab, doamnă — răspunse Tarzan. Fiindcă, dacă mi-ați spune că ați comis o crimă, aș spune că victima ar trebui să fie recunoscătoare că a întîlnit o soartă atît de frumoasă.

— O, nu, nici vorbă de așa ceva! îl muștră contesa. Nu e chiar atît de îngrozitor. Dați-mi voie să vă spun mai întîi de ce nu vrea contele să-i dea pe mîna justiției pe acești ticăloși; apoi, dacă voi mai avea curaj, vă voi spune motivul pentru care nu îndrăznesc eu să-i denunț. Primul motiv: Rokoff este

fratele meu. Sîntem ruși. Nikolas a avut o faimă rea de cînd îl țin minte. A fost dat afară din armată, unde deținea gradul de căpitan. A fost implicat într-un scandal, care, după un timp, a fost dat oarecum uitării și tata i-a găsit un post în serviciul secret. Multe crime au fost puse pe seama lui Nikolas, însă totdeauna a reușit să iasă basma curată. Din ultima afacere a scăpat depunînd mărturie că victimele l-au trădat pe țar și cum poliția rusă e întotdeauna gata să-i bănuiască pe toți de această crimă, a acceptat versiunea lui și l-au achitat.

— Dar aceste atentate criminale împotriva dumneavoastră și împotriva soțului nu au anulat orice drepturi care decurg din legătura de rudenie? întrebă Tarzan. Faptul că îi sînteți soră nu l-a împiedicat să încerce să vă păteze onoarea. Nu-i datorati nici un fel de loialitate, doamnă.

— Da, dar mai există un motiv. Dacă nu-i datorez nici un fel de loialitate fiindcă e fratele meu, nu pot trece atît de ușor peste un anumit episod din viața mea, pe care Nikolas îl cunoaște foarte bine. De fapt, pot să vă spun despre ce este vorba — reluă ea după o pauză. Știu că mai devreme sau mai tîrziu tot am să vă mărturisesc. Am fost educată într-o mănăstire. În timp ce mă aflam acolo, am întîlnit un bărbat pe care l-am crezut gentilom. Știam foarte puțin, sau chiar nimic, despre bărbați și cu atît mai puțin despre dragoste. Mi-am pierdut capul; credeam că-l iubesc. La insistențele lui, am fugit cu el. Urma să ne căsătorim. Am fost împreună doar trei ore, tot timpul ziua și numai în locuri publice... în gări și în tren. Cînd am ajuns la destinație, acolo unde trebuia să ne căsătorim, doi polițiști care ne așteptau în gară l-au arestat numaidecît. M-au luat și pe mine, însă cînd le-am povestit pățania mea, nu m-au mai reținut decît spre a mă trimite înapoi la mănăstire, sub supravegherea strictă a unei doamne respectabile. Se pare că bărbatul care-mi făcuse curte nu era de fel gentilom, ci un dezertor și un fugar din fața justiției civile. Avea dosar la poliție aproape în fiecare țară din Europa. Afacerea a fost mușamalizată de mai-marii mănăstirii. Părinții nu au știut niciodată nimic. Mai tîrziu Nikolas l-a întîlnit pe

acel bărbat și a aflat întreaga poveste. Acum mă amenință că-i spune soțului meu dacă nu fac ceea ce-mi cere.

Tarzan rîse:

— Sînteți încă o fetiță mică. Ceea ce mi-ați mărturisit nu vă poate umbri în nici un fel reputația. Și, dacă n-ați fi atît de speriată, ați ști prea bine acest lucru. Spuneți-i chiar astă-seară soțului dumneavoastră toată povestea, așa cum mi-ați spus-o mie. Dacă nu mă înșel, va rîde de temerile dumneavoastră și va lua imediat măsuri ca neprețuitul dumneavoastră frate să ajungă la închisoare, acolo unde-i este locul.

— Aș vrea să am curajul, însă mi-e frică. De mică am fost învățată să mă tem de bărbați. Întîi de tata, apoi de Nikolas, apoi de călugării de la mănăstire. Aproape toate prietenele mele se tem de bărbații lor... de ce nu m-aș teme și eu de-al meu?

— Nu este drept ca femeile să se teamă de bărbați — spuse Tarzan, cu o expresie de uimire zugrăvită pe față. Eu sînt deprins mai mult cu cei din junglă și acolo, de multe ori, e tocmai invers. Nu, nu pot înțelege de ce femeile civilizate trebuie să se teamă de bărbați, ființe create ca să le ocrotească. Mie, unul, nu mi-ar plăcea deloc să știu că o femeie se teme de mine.

— Nu cred că vreo femeie s-ar teme de dumneata, prietene — îi spuse Olga de Coude, suav. Te cunosc de puțină vreme și, deși ceea ce spun poate părea nebunie, ești singurul bărbat de care nu mi-ar fi teamă. E foarte ciudat, fiindcă ești foarte puternic. M-a uimit ușurința cu care i-ai doborât pe Nikolas și pe Paulvitch în seara aceea, în cabina mea. A fost minunat.

Puțin mai tîrziu, cînd plecă, Tarzan se miră simțind apăsarea mîinii ei la despărțire, precum și insistența cu care contesa îl făcu să promită că va veni s-o vadă a doua zi.

Amintirea ochilor ei, cu pleoapele pe jumătate coborîte și a buzelor desăvîrșite care-i zîmbeau cînd i-a spus la revedere îl urmări tot restul zilei. Olga de Coude era o femeie foarte

frumoasă, iar Tarzan din neamul maimuțelor un bărbat atît de singur; inima lui avea nevoie de doctoria pe care numai o femeie i-o poate da.

Cînd se întoarse în odaie, după plecarea lui Tarzan, contesa se găsi față-n față cu Nikolas Rokoff.

— De cînd ești aici? strigă ea, dîndu-se înapoi.

— Încă înainte de sosirea iubitului tău — îi răspunse el, cu un rînjit hidos.

— Isprăvește! Îi ordonă ea. Cum de îndrăznești să-mi spui astfel de lucruri mie, sora ta!

— Ei bine, draga mea Olga, dacă nu ți-e iubit, te rog să mă ierți; însă nu e vina ta că nu e așa cum spun eu. Dacă ar fi avut o zecime din experiența mea în ceea ce privește femeile, acum ai fi în brațele lui. Acest Tarzan e un nebun smintit Olga, căci fiecare cuvînt și gest al tău era o invitație și el nici măcar nu tresărea!

Femeia își astupă urechile.

— Nu vreau să aud nimic. Ești mîrșav cînd rostești astfel de lucruri. Orice-ai spune și oricum m-ai amenința, știi că sînt o femeie cinstită. Începînd din seara asta, nu vei mai îndrăzni să mă terorizezi, fiindcă am să-i dezvălui totul lui Raoul. Va înțelege și atunci, *Monsieur* Nikolas, ai grijă!

— Ba n-o să-i spui nimic — i-o întoarse Rokoff. Acum te am la mină cu afacerea asta și, cu ajutorul unuia dintre servitorii în care am mare încredere, nu va lipsi nici un amănunt cînd va sosi vremea ca faptele să ajungă la urechile soțului tău. Cealaltă poveste și-a atins scopul... acum avem ceva concret de care să ne folosim în continuare; o idilă adevărată... și mai spuneai că ești o soție cinstită! Să-ți fie rușine, Olga!

Bruta rîse cu poftă.

Și astfel contesa nu suflă nici un cuvînt contelui, iar situația ei deveni și mai grea decît înainte. Frica nedeslușită de pînă atunci fu înlocuită cu una reală. S-ar putea ca și conștiința ei să fi exagerat lucrurile.

5. EȘUAREA COMLOTULUI

Timp de o lună, Tarzan fu pelerin devotat și binevenit la altarul frumoasei contese de Coude. Deseori întâlnea și alți membri ai micii vecinătăți selecte care veneau acolo la ceaiul de după-amiază. De fiecare dată Olga găsea fel și fel de pretexte ca să rămână o oră singură cu Tarzan.

O vreme, contesa se temu de clevetirile lui Nikolas. Se gândise la acest tânăr bine făcut ca la un prieten, însă, odată cu insinuările diabolice ale fratelui ei, începu să se gândească mai mult la forța aceea inexplicabilă ce părea că o atrage spre necunoscutul cu ochi cenușii. Nu dorea să-l iubească și nici nu-i dorea dragostea.

Contesa era mult mai tânără decât soțul ei și, fără să-și dea seama, își dorise întotdeauna prietenia unui bărbat mai aproape de vîrsta ei. La douăzeci de ani te abții să faci confidențe unuia de patruzeci. Tarzan, în schimb, nu era decât cu doi ani mai mare. El o putea înțelege; contesa își dădea seama de lucrul acesta. Apoi, tânărul avea un suflet curat, era chipeș și se purta cavalierește. Contesei nu-i era teamă de el. Chiar de la început, instinctul îi șoptise că se poate bizui pe el.

De la distanță, Rokoff urmărea cu o bucurie plină de răutate cum crește intimitatea între cei doi. De cînd știa că Tarzan aflase că e spion, la ura pe care o nutrea pentru omul-maimuță adăugase groaza că acesta putea să-l denunțe. Rokoff nu aștepta acum decât momentul potrivit ca să dea o lovitură de maestru. Voia să scape definitiv de Tarzan și, în același timp, să se răzbune din plin pentru umilințele și înfrîngerile suferite din partea lui.

Tarzan aproape că-și regăsise mulțumirea de altădată, pierdută o dată cu tihna și liniștea vieții de junglă. Toate acestea fuseseră curmate de sosirea grupului lui Porter, părăsit pe țărmul acela sălbatic.

Întîlnirile cu prietenii Olgăi îi făceau plăcere, iar prietenia care luase naștere între frumoasa contesă și el era un izvor de nesfîrșită încîntare. Bucuria pe care o încerca îi risipi gîndurile negre și-i slujea de minune ca balsam pentru inima lui sfîșiată.

Uneori D'Arnot îl însoțea în vizitele lui la palatul de Coude. D'Arnot îi cunoștea pe Olga și pe conte de mult timp. Din cînd în cînd, de Coude apărea în salon, însă treburile nesfîrșite, poziția oficială și chestiunile politice îl țineau departe de casă pînă noaptea tîrziu.

Rokoff îl spiona pe Tarzan aproape neîncetat, pîndind momentul cînd tînărul va veni noaptea, la palatul de Coude, însă așteptările sale fură sortite eșecului. Cu diferite prilejuri, mai ales după vreun spectacol la operă, Tarzan o însoțea pe contesă acasă, însă o părăsea întotdeauna la intrare, spre crunta dezamăgire a devotatului frate. Ajungînd în cele din urmă la concluzia că e cu neputință să-l atragă în cursă, Rokoff și Paulvitch își munciră mintea și urziră un plan ca să-l prindă pe omul-maimuță într-o situație compromițătoare.

Timp de mai multe zile, cei doi urmăriră ziarele și mișcările lui de Coude și Tarzan. În cele din urmă, eforturile le fură răsplătite. Un ziar de dimineață făcea o scurtă mențiune referitoare la o serată pentru domni, dată a doua zi de ambasadorul german. Printre invitați figura și de Coude.

Dacă se ducea la serată, însemna că avea să vină acasă după miezul nopții.

În noaptea aceea, Paulvitch aștepta pe trotuarul din fața locuinței ambasadorului german; de acolo putea să-i cerceteze pe toți invitații care soseau. Nu după mult timp de Coude coborî din mașină și trecu pe lîngă el. Acest lucru fu de ajuns pentru Paulvitch. Nemernicul plecă iute acasă, unde îl aștepta Rokoff. Aici zăboviră pînă cînd sunară orele unsprezece; atunci Paulvitch formă un număr de telefon.

— Locuința locotenentului D'Arnot? întrebă el îndată ce obținu legătura. Am un mesaj pentru domnul Tarzan; dacă e atît de bun să vină la telefon. Urmă o clipă de tăcere. Domnul

Tarzan? Domnule, aici e Francois, servitor în casa contesei de Coude. Poate că domnul îi face onoarea umilei dumneavoastră slugi să-și amintească de el, de Francois, da? Da domnule. Am un mesaj pentru dumneavoastră din partea contesei. Vă roagă să veniți imediat, e în mare încurcătură domnule... Nu, domnule, sărmanul de mine, nu știu nimic. Să-i spun doamnei că veți sosi imediat?... Vă mulțumesc, domnule. Dumnezeu să vă binecuvânteze. Paulvitch agăță receptorul și se întoarce rînjind spre Rokoff.

— Ca să sosească acolo îi vor trebui treizeci de minute. Dacă ajungi la ambasada germană în cincisprezece minute, de Coude ar putea fi acasă în trei sferturi de oră. Totul depinde de faptul dacă zăpăcitul ăla va rămîne cincisprezece minute după ce va descoperi că a fost tras pe sfoară; dar dacă nu mă înșel, Olga nu-l va lăsa să plece atît de repede. Iată scrisoarea pentru de Coude. Grăbește-te! Îl zori Rokoff.

Paulvitch nu pierdu nici o clipă și plecă spre locuința ambasadorului. La ușă înmînă servitorului scrisoarea.

— E pentru contele de Coude. E foarte urgent. Ai grijă să-i fie înmînată imediat — zise el și strecură o piesă de argint în mîna servitorului. Apoi se întoarce acasă.

O clipă după aceea, de Coude își ceru scuze și desfăcu plicul. Conținutul mesajului îl făcu să pălească; mîna începu să-i tremure de-a binelea.

Domnule conte de Coude,

Din dorința de o salva onoarea numelui dumneavoastră am recurs la acest mijloc de a vă preveni că în aceste momente onoarea căminului dumneavoastră este în pericol.

Un anumit bărbat, care timp de luni de zile v-a vizitat în mod constant casa în absența dumneavoastră, se află acum la soția dumneavoastră. Dacă vă veți duce imediat în budoarul contesei, îi veți găsi împreună.

UN PRIETEN

Douăzeci de minute mai târziu după ce Paulvitch îl chemase pe Tarzan, Rokoff obținuse legătura cu telefonul particular al contesei. Îi răspunse servitoarea, care se afla în budoar.

— Dar doamna s-a culcat — replică servitoarea la cererea lui Rokoff de a vorbi cu contesa.

— E un mesaj urgent, numai pentru contesă — insistă Rokoff. Spune-i că trebuie să se scoale; să-și pună ceva pe ea și să vină la telefon. Am să sun din nou peste cinci minute.

Rokoff agăța receptorul. Peste o clipă intră și Paulvitch.

— Conte a primit mesajul? întrebă Rokoff.

— Trebuie să fie în drum spre casă — zise Paulvitch.

— Foarte bine. Doamna va sosi imediat în budoar, îmbrăcată într-un negligeu. Peste câteva secunde credinciosul nostru Jaques îl va conduce pe domnul Tarzan la ea, fără să-l anunțe. Câteva clipe vor dura explicațiile. Olga va arăta foarte ispititoare în cămașa aceea de noapte străvezie, care ascunde doar pe jumătate minunățiile pe care negligeul le descoperă. De bună seamă va fi surprinsă, însă nicidecum supărată. Dacă omul acesta are măcar un strop de sînge fierbinte în vinele lui, contele va da peste ei tocmai cînd va avea loc o scenă de dragoste înduioșătoare. Asta se va întîmpla peste cincisprezece minute. Cred că am pus totul la cale în chip strălucit, dragul meu Alexis. Să mergem să bem în sănătatea domnului Tarzan și să nu uităm că domnul conte de Coude este unul dintre cei mai buni spadasi din Paris și, de departe, cel mai bun țintaș din toată Franța.

Cînd Tarzan ajunsese la locuința Olgăi, Jaques îl aștepta la intrare.

— Pe aici, domnule — îi spuse și-l conduse de îndată pe scările largi de marmură. După alte câteva secunde deschise o ușă și, dînd la o parte o draperie grea, îl introduse cu multă ceremonie într-o încăpere slab luminată. Apoi Jaques dispăru.

În colțul celălalt al camerei, Tarzan o văzu pe Olga așezată la măsuta pe care se afla telefonul. Degetele băteau

nervoase pe suprafața lucioasă a mesei. Nu-l auzi pe Tarzan intrînd.

— Olga, ce s-a întîmplat? o întrebă el. Contesa se întoarce, scoțînd un strigăt.

— Jean! Strigă ea. Ce cauți aici? Cine te-a adus aici? Ce înseamnă asta?

Tarzan rămase împietrit; într-o secundă înțelese o parte din adevăr.

— Deci nu m-ai chemat, Olga?

— Să te chem? La ora asta din noapte? Mon Dieu! Jean, doar nu crezi că sînt nebună?

— François mi-a telefonat să vin imediat: spunea că te afli într-o încurcătură și că ai nevoie de mine.

— François? Cine mai e și François?

— Mi-a spus că e în serviciul tău. Mi-a vorbit pe un ton, ca și cum ar fi trebuit să-mi amintesc acest lucru...

— Nu e nimeni în serviciul meu cu acest nume. Cineva a făcut o glumă cu tine, Jean — spuse Olga, rîzînd cu poftă.

— Mă tem că e o glumă sinistră, Olga. — răspunse Tarzan. E ceva necurat la mijloc, ceva ce nu-mi place.

— Ce vrei să spui? Doar nu te gîndești că...

— Unde e contele? o întrerupse.

— La reședința ambasadorului german.

— Asta e o altă ispravă a neprețuitului tău frate. Mîine contele va afla. Va întreba servitorii. Toate dovezile vor duce la... ceea ce dorește Rokoff să creadă contele.

— Ticălosul! izbucni Olga. Se ridică și se apropie de Tarzan, privindu-l drept în ochi.

Contesa era foarte înspăimîntată. În ochi i se citea acea expresie pe care vîntătorul o deslușește în privirea căprioarei încolțite — o privire întrebătoare, uimită și plină de teamă. Tremura și, ca să se mai liniștească, își puse mîinile pe umerii lui.

— Ce ne facem, Jean? șopti ea. E groaznic. Mîine, tot Parisul va citi în ziare... o să aibă Nikolas grijă.

Privirea, atitudinea, cuvintele ei dovedeau limpede nevoia femeii lipsite de apărare de a fi ajutată de protectorul ei firesc — bărbatul. Tarzan luă în mîna sa mare și puternică una din mînutele calde care zăceau pe pieptul lui. Gestul fu aproape firesc și la fel de firesc fu gestul instinctiv de ocrotire care-l îndemnă s-o ia de umăr pe tînăra contesă. Rezultatul fu o scînteie electrică. Tarzan nu fusese niciodată atît de aproape de ea. Se priviră cu vinovăție în ochi și Olga se dovedi mai slabă; ea se stinse toată în brațele bărbatului care o ținea de umeri. Dar Tarzan din neamul maimuțelor? Văzînd-o atît de speriată o cuprinse în brațele sale puternice și îi acoperi buzele cu sărutări nesfîrșite.

Imediat ce termină de citit scrisoarea, Raoul de Coude se scuză grăbit în fața gazdei. Niciodată nu și-a putut aminti ce scuză invocase. În mintea lui, totul era învăluit în ceață, pînă ce ajunse în pragul casei. Aici își reveni deodată, pregătindu-se să acționeze cu calm și multă precauție. În mod inexplicabil, Jaques lăsase ușa deschisă. Își dădu seama de asta abia cînd se afla la mijlocul scărilor. În prima clipă nu acordă nici o atenție faptului, însă după aceea se sesiză.

Urcă scările în vîrful picioarelor și se îndrepta de-a lungul galeriei spre budoarul contesei. În mînă avea un baston greu... în inimă, crima.

Olga îl văzu prima. Cu un țipăt ascutit se smulse din brațele lui Tarzan și omul-maimuță se întoarse tocmai la timp ca să parazeze cu mîna o lovitură teribilă în cap. O dată, de două, de trei ori, bastonul greu căzu cu iuțeala trăznetului și fiecare lovitură nu făcea altceva decît să-l readucă pe omul-maimuță la starea de sălbăticie.

Cu rînjetul gros, gutural al gorilei, Tarzan sări la francez. Bastonul masiv fu smuls și rupt în două de parcă ar fi fost un băț de chibrit. Tarzan aruncă cît colo bucățile și, ca o fiară înfuriată, se năpusti spre gîtul adversarului. La început, Olga de Coude fu doar o spectatoare îngrozită de teribila scenă ce se desfășură în clipele următoare, dar mai apoi sări la Tarzan, care-i omora soțul; îl sugruma scuturîndu-l așa cum un

terrier zgâlțîie un șoarece, înspăimîntată, încercă să-i desprindă mîinile.

— Doamne, Dumnezeu! țipă ea. Îl omori, îl omori! Jean, îmi omori bărbatul!

Turbat de furie, Tarzan nu auzea nimic. Brusc, azvîrli trupul pe podea și, punîndu-și piciorul pe pieptul victimei, ridică semeț capul. Atunci, în tot palatul contelui de Coude răsună strigătul cumplit care dădea de veste că gorila și-a răpus prada. Din pivniță pînă în pod, urletul acela înspăimîntător ajunsese la urechile servitorilor, umplîndu-i de groază și făcîndu-i să tremure. Femeia se prăbuși în genunchi lîngă trupul soțului ei și începu să se roage.

Încet-încet, pîcla roșie din fața ochilor lui Tarzan se risipi. Lucrurile începură să capete formă. Tarzan își redobîndi atributele omului civilizat. În cele din urmă o văzu pe femeia îngenuncheată.

— Olga! șopti el.

Contesa își înălță privirea, așteptîndu-se să vadă în ochii ațintiți asupra ei setea de sînge. Dar nu desluși decît mîhnire și căință.

— Oh, Jean! strigă ea printre hohote. Uite ce-ai făcut! Era soțul meu, îl iubeam și tu l-ai omorît...

Cu multă grijă, Tarzan ridică trupul fără vlagă al contelui de Coude și-l așeză pe o canapea; apoi puse urechea pe pieptul acestuia.

— Puțin brandy, Olga — ceru el.

Olga aduse băutura și, împreună, turnară cîteva picături între buzele contelui. Aproape imediat de pe buzele învinețite ieși un geamăt slab. Conteșe întoarse capul și șopti ceva.

— Slavă Domnului! Nu va muri — îi spuse Tarzan contesei.

— De ce ai făcut asta, Jean? îl întrebă ea..

— Nu știu. M-a lovit și mi-am pierdut cumpătul. Așa făceau maimuțele din tribul meu. Nu ți-am povestit încă viața mea, Olga. Era mult mai bine dacă știai cîte ceva despre mine... atunci nu s-ar fi întîmplat ce s-a întîmplat acum. Nu

mi-am văzut niciodată tatăl. Singura mamă pe care am cunoscut-o vreodată era o maimuță feroce. Pînă la cincisprezece ani nu întîlnisem încă o ființă omenească. Cînd am văzut primul alb, aveam douăzeci de ani. Acum un an și mai bine eram un animal de pradă, gol-goluț, în jungla africană. Nu mă judeca deci cu prea multă asprime. Doi ani sînt prea puțin pentru transformarea radicală a unui individ. Rasei umane i-a trebuit nenumărate secole pentru aceeași transformare.

— Nu te judec în nici un fel, Jean. Greșeala este a mea. Acum trebuie să pleci... nu trebuie să te găsească aici cînd își va recăpăta cunoștința. La revedere!

Tarzan părăsi palatul contelui de Coude, cu un aer trist, plin de remușcări.

După douăzeci de minute cînd își veni de-a binelea în fire, intră într-o secție de poliție aflată nu departe de Rue Maule. Aici întîlni pe unul din polițiștii cu care se luptase cu cîteva săptămîni în urmă. Acesta se bucură sincer cînd îl văzu pe omul care-l scuturase atît de zdravăn. După ce schimbară cîteva cuvinte banale, Tarzan îl întrebă dacă a auzit vreodată de Nikolas Rokoff sau de Alexis Paulvitch.

— O, de multe ori, domnule. Și unul și altul au cazier. Cît timp nu sînt acuzați de nimic, ne preocupă foarte mult să știm unde se află pentru a-i găsi imediat la nevoie. Această precauție o luăm cu fiecare criminal cunoscut. De ce întrebați?

— Îi cunosc personal — răspunse Tarzan. Aș dori să-l întîlnesc pe domnul Rokoff într-o chestiune de afaceri; v-aș fi foarte recunoscător dacă mi-ați da adresa lui.

Cîteva clipe mai tîrziu își luă rămas bun de la polițist și, avînd în buzunar o notiță pe care era scrisă o adresă într-un cartier nu prea respectabil, se îndreptă cu pas vioi către cea mai apropiată stație de taxi.

Rokoff și Paulvitch se întorseseră acasă și tocmai discutau despre rezultatul probabil al evenimentelor din acea seară. Telefonaseră între timp la redacțiile unor ziare de

dimineată și acum așteptau să vină corespondenții cărora să le dea informații cu privire la scandalul ce urma să izbucnească în saloanele Parisului a doua zi.

Pe scară se auzi un pas ferm.

— Ei, dar știi că ziariștii ăștia sînt prompti! exclamă Rokoff, auzind bătaia în ușă. Intrați!

Zîmbetul larg al ticălosului, pregătit să-i întîmpine pe ziariști, îi îngheță pe buze. Din prag îi țintuia privirea necruțătoare a ochilor cenușii ai vizitatorului.

— La dracu! izbucni el, sărind în picioare. Ce vînt te aduce aici?

— Stai joi! îi ordonă Tarzan, cu o voce atît de înceată, că cei doi abia putură să-i deslușească vorbele. Tonul însă era atît de amenințător încît Rokoff se așeză din nou, iar Paulvitch nu făcu nici o mișcare. Știi foarte bine ce m-a adus aici — continuă Tarzan, cu același glas amenințător. Ar fi trebuit să te ucid, dar fiindcă ești fratele Olgăi de Coude n-am s-o fac... acum. Îți ofer o șansă. Paulvitch nu contează prea mult: e doar o unealtă fără minte și nebun, așa că nu-l voi ucide atîta timp cît te voi lăsa să trăiești. Înainte de a părăsi camera, pentru a rămîne amîndoi în viață și teferi, va trebui să faci două lucruri. Primul: să scrii o mărturisire amănunțită în legătură cu cele puse la cale în seara asta și s-o semnezi. Al doilea: să-mi promiteți, sub pedeapsa cu moartea, că nu veți îngădui ca vreun cuvînt din afacerea asta să ajungă în ziare. Dacă nu veți face astfel, nici unul din voi nu va mai fi în viață cînd voi părăsi această cameră. Ai înțeles? Fără a aștepta vreun răspuns, se răsti la el: Grăbește-te! Ai chiar în față cerneală, hîrtie și toc.

Rokoff afișă un aer trufaș, încercînd să braveze pentru a arăta cît de puțin se teme de amenințările lui Tarzan. O secundă mai tîrziu însă simți degetele de oțel ale omului-maimuță strîngîndu-l de gît. Paulvitch, care încercă să spele putina, tocmai cînd să iasă pe ușă, fu ridicat în aer și zvîrlit într-un colț al camerei, unde se prăbuși fără cunoștință. Cînd fața lui Rokoff se înnegri, Tarzan slăbi strînsoarea și-l împinse

fără pic de milă înapoi pe scaun. Tușind, Rokoff se așază privind cu ură la omul care stătea în fața lui. Puțin după aceea, la ordinul lui Tarzan, Paulvitch se ridică și, schiopătînd și gemînd, se întoarse la locul său.

— Acum apucă-te și scrie! îi spuse omul-maimuță. Dacă mai e nevoie să te îndemn, să știi că a doua oară nu mă voi mai purta atît de blînd.

Rokoff luă tocul și începu să scrie.

— Vezi ca nu cumva sa omiți vreun amănunt sau vreun nume — îl avertiză Tarzan.

Pe neașteptate se auzi o bătaie la ușă.

— Intră! spuse Tarzan.

În încăpere intră un tînăr spilcuit.

— Sînt de la Le Matin — se prezentă el. Dacă am înțeles bine, domnul Rokoff are să-mi comunice ceva.

— Ați înțeles greșit, domnule — răspunse Tarzan. Nu-i așa că n-ai nimic pentru domnul, dragul meu Nikolas?

Rokoff se întrerupse din scris și-l privi încruntîndu-se dizgrațios.

— Nu... — Mîrîi el n-am nimic de relatat... acum.

— Nici acum și nici altă dată...

Reporterul nu văzu privirea amenințătoare a omului-maimuță, însă Nikolas Rokoff o văzu prea bine.

— Nici altă dată... repetă el, grăbit.

— Păcat că domnul s-a deranjat degeaba — adăugă Tarzan, întorcîndu-se spre reporter. Vă doresc noapte bună — îi mai spuse și, înclinînd din cap, îl pofti pe filfizon afară din cameră și-i închise ușa în nas.

O oră mai tîrziu, Tarzan ieșea din odaia lui Rokoff, cu un manuscris destul de voluminos în buzunarul de la haină.

— Dacă aș fi în locul tău, aș părăsi Franța, fiindcă, mai devreme sau mai tîrziu, voi găsi o scuză oarecare pentru a te ucide ca să nu-ți compromiți în nici un fel sora — îi spuse la plecare.

6. DUELUL

Cînd se întoarse de la Rokoff, D'Arnot dormea. Tarzan nu-l trezi, însă a doua zi îi povesti întâmplările din seara precedentă, fără a omite nici cel mai mic amănunt.

— Cît de prost am putut să fiu — încheie el. De Coude și soția lui erau prietenii mei. Cum le-am răsplătit prietenia? Puțin a lipsit să nu-l omor pe conte. Am stigmatizat o femeie cinstită. Se prea poate să fi stricat o căsnicie frumoasă.

— O iubești pe Olga de Coude? îl întrebă D'Arnot.

— Dacă n-aș fi convins că nu mă iubește, mi-ar fi greu să-ți răspund la întrebare, Paul; însă, fără a fi necredincios față de ea, îți spun că nu o iubesc și nici ea pe mine. Timp de o clipă, amîndoi am fost victimele unei nebunii subite, în nici un caz dragoste și asta ar fi trecut fără nici cea mai mică remușcare, la fel de repede precum a venit, chiar dacă de Coude nu s-ar fi întors. După cum știi, mă pricep prea puțin la femei. Olga de Coude e o femeie foarte frumoasă: lucrul acesta, semiîntunericul din încăpere, împrejurările îmbietoare, precum și apelul de a-i veni în ajutor, de a o ocroti nu l-ar fi lăsat insensibil nici pe un om mai civilizat, însă civilizația mea nu depășește grosimea pielii, nu trece nici măcar de grosimea hainelor. Parisul nu e un loc bun pentru mine. N-o să fac altceva decît să cad în curse din ce în ce mai primejdioase. Restricțiile impuse de oameni mă irită. Mă simt prizonier. Nu pot suporta lucrul acesta, prietene și cred că am să mă întorc în jungla mea, să-mi duc viața pe care mi-a rezervat-o soarta cînd m-a așezat acolo.

— Nu le pune atîta la inimă, Jean — îi răspunse D'Arnot. Te-ai achitat de obligații mult mai bine decît ar fi făcut-o mulți dintre oamenii „civilizați”,

Aflați în aceeași situație. Cît despre plecarea ta din Paris, cred că în scurt timp Raoul de Coude va avea ceva de spus în această privință.

D'Arnot nu greșea. După o săptămână, pe cînd D'Arnot și Tarzan luau micul dejun, fu anunțat domnul Flaubert. Domnul Flaubert era un domn extrem de manierat. Cu multe plecăciuni, el transmise provocarea domnului conte de Coude, adresată domnului Tarzan.

— E domnul atît de bun, încît să aranjeze ca unul din prietenii lui să se întâlnească cu domnul Flaubert cît mai curînd posibil pentru a stabili detaliile, spre satisfacția reciprocă a tuturor celor interesați?

Desigur. Domnul Tarzan ar fi încîntat să-și încredințeze fără rezerve interesele, prietenului său, locotenentului D'Arnot. Astfel rămase stabilit că D'Arnot va face o vizită domnului Flaubert la orele două în după-amiaza acelei zile și, acestea fiind aranjate, domnul Flaubert părăsi camera cu și mai multe plecăciuni.

Cînd rămaseră din nou singuri, D'Arnot privi uimit la Tarzan:

— Ei, ce facem?

— Acum, la păcatele pe care le am, trebuie să adaug o crimă sau să mă las eu însumi omorît — răspunse Tarzan. Trebuie să recunosc că mă îndrept cu pași repezi pe căile fraților mei civilizați.

— Ce armă alegi? îl întrebă D'Arnot. De Coude este considerat maestru în mînuirea săbiei și un excelent trăgător.

— Aș putea alege săgeți otrăvite sau sulite trase de la douăzeci de pași — rîse Tarzan. Aleg pistolul, Paul.

— Te va ucide, Jean.

— Nu mă îndoiesc de acest lucru — îi răspunse Tarzan. Într-o bună zi tot am să mor.

— Alege mai bine spada — îl sfătui D'Arnot. Conte o să se mulțumească să te rănească și sînt mai puține șanse să te omoare.

— Pistolul — spune Tarzan, cu fermitate. D'Arnot încercă să-l convingă să renunțe la această idee, însă toate încercările sale fură zadarnice, astfel că rămase hotărît să se dueleze cu pistolul.

Puțin după ora patru, D'Arnot se întoarse de la întâlnirea cu domnul Flaubert.

— S-a aranjat — spuse. Totul e cum nu se poate mai bine. Mîine dimineată, în zori... pe drumul spre Etamps e un loc ferit. Domnul Flaubert a preferat acest loc din motive personale. Nu am avut nici o obiecție.

— Bine — spuse Tarzan simplu.

Nu se mai referi la duel; nu făcu nici măcar o simplă aluzie. În noaptea aceea, înainte de a se duce la culcare, scrise cîteva scrisori. După ce închise scrisorile și trecu adresele respective, le puse pe toate într-un plic adresat lui D'Arnot. Pe cînd se dezbrăca, D'Arnot îl auzi îngînînd un refren de music-hall.

Francezul ocări printre dinți. Era nefericit fiindcă nu se îndoia că a doua zi, cînd soarele se va ridica avea să-l vadă pe Tarzan mort. Îl șoca faptul că Tarzan se arăta atît de nepăsător.

— Ora aceasta e cea mai nepotrivită pentru oameni să se omoare — zise omul-maimuță cînd se dădu jos din pat, în semiîntunericul ceasurilor din zori.

Dormise bine; s-ar fi zis că abia atinsese cu capul perna înainte de a fi trezit. Remarca era adresată lui D'Arnot, care-l aștepta gata îmbrăcat în pragul ușii. Acesta aproape că nu închisese ochii toată noaptea. Era nervos și, de aceea, ușor iritabil.

— Bănuiesc că ai dormit ca un prunc — îi spuse prietenului său.

Tarzan rîse.

— După vocea ta, Paul, trag concluzia că arunci toată vina în spinarea mea. N-am ce face, asta-i situația...

— Nu, Jean, nu despre asta-i vorba — răspunse D'Arnot, zîmbind la rîndul său. Însă iei lucrurile prea ușor... e exasperant. Dacă te-ar vedea cineva, ar putea să jure că te duci să tragi la țintă, nu să-l înfrunți pe unul din cei mai buni trăgători ai Franței.

Tarzan dădu din umeri.

— Voi ispăși o mare greșeală, Paul. O condiție foarte necesară pentru a ispăși este precizia adversarului meu. Deci am eu vreun motiv să fiu nemulțumit? Nu m-ai asigurat tu că domnul conte de Coude este un trăgător de elită?

— Vrei să spui că dorești cu tot dinadinsul să fii ucis? exclamă D'Arnot, uluit.

— N-aș putea spune că asta vreau, însă trebuie să admiti că sînt prea puține șanse ca să nu fiu omorît.

Dacă D'Arnot ar fi știut ce era în mintea omului-maimuță — acest lucru îl preocupase aproape tot timpul din clipa în care aflate că de Coude îl va provoca la duel pe cîmpul de onoare — atunci ar fi fost și mai uluit.

Se urcară în tăcere în mașina lui D'Arnot și tot în tăcere porniră spre Etamps, pe drumul cufundat în întuneric. Fiecare din ei era absorbit de propriile gînduri. D'Arnot era foarte abătut fiindcă ținea într-adevăr la Tarzan. Prietenia strînsă, care luase naștere între acești doi bărbați cu destine și educații atît de diferite, sporise în intensitate. Ambii aveau aceleași idealuri de bărbăție, de curaj și onoare și acestea acționau la amîndoi cu aceeași forță. Se înțelegeau perfect și fiecare se putea mîndri cu prietenia celuilalt.

Tarzan din neamul maimuțelor era cufundat în amintiri din trecut; amintiri plăcute ale unor clipe mai fericite din viața sa din junglă, pierdută acum pentru totdeauna. Își aminti nenumăratele ceasuri din timpul copilăriei, pe care și le petrecuse stînd cu picioarele încrucișate pe masa din cabana defunctului său tată, cu capul aplecat asupra uneia din cărțile acelea minunat ilustrate. Fără nici un ajutor descifrase din ele secretul limbii tipărite, cu mult înainte ca sunetele limbii vorbite să-i ajungă la ureche. Un zîmbet de mulțumire îi descreți chipul cînd se gîndi la ziua aceea, unică în viața lui, pe care și-o petrecuse alături de Jane Porter în inima pădurii virgine.

Brusc, amintirile fură risipite de oprirea mașinii; ajunseseră la destinație. Gîndurile se întoarseră la treburile imediate. Știa că o să moară, însă nu se temea de moarte.

Pentru un locuitor al junglei necruțătoare, moartea e un lucru obișnuit. Prima lege a naturii îl obligă să se agate cu tenacitate de viață, să lupte pentru ea, însă nu-l învață să se teamă de moarte.

D'Arnot și Tarzan sosiră primii pe câmpul de onoare. Un minut mai târziu își făcură apariția și de Coude, domnul Flaubert și un al treilea domn. Acesta fu prezentat lui D'Arnot și lui Tarzan: era doctorul.

D'Arnot și Flaubert vorbiră în șoaptă câteva minute. Contele de Coude și Tarzan ședeau deoparte, fiecare în alt colț al terenului. Martorii îi convocară. D'Arnot și domnul Flaubert examinară pistoalele. Cei doi bărbați, care o clipă mai târziu urmau să se înfrunte, ascultau în tăcere condițiile, luptei, expuse de domnul Flaubert și pe care erau obligați să le respecte întocmai.

Trebuiau să stea unul cu spatele spre celălalt. La un semnal al domnului Flaubert, cei doi urmau să se deplaseze în direcții opuse, cu pistolul la coapsă. După ce parcurgeau zece pași, D'Arnot urma să dea ultimul semnal... atunci aveau să se întoarcă și să tragă pînă ce unul din ei cădea sau pînă cînd fiecare își consuma cele trei cartușe primite.

În timp ce domnul Flaubert vorbea, Tarzan își alegea o țigară din tabacheră și o aprinse. De Coude era personificarea nepăsării: nu era el cel mai bun țintaș din Franța?

În sfîrșit, domnul Flaubert îi făcu semn lui D'Arnot și fiecare își luă locul.

— Sînteți gata, domnilor? întrebă domnul Flaubert.

— Gata — răspunse de Coude.

Tarzan încuviință și el din cap. Domnul Flaubert dădu semnalul. Ca și D'Arnot, se îndepărtă cîtiva pași, ca să nu se afle în bătaia pistoalelor. Șase! Șapte! Opt! În ochii lui D'Arnot se iviră lacrimi. Îl iubea pe Tarzan. Nouă! Încă un pas și tînărul locotenent dădu semnalul fatal, semnalul; pe care atît îl ura. Pentru el, acesta pecetluia soarta celui mai bun prieten al său.

Brusc, de Coude se întoarse și trase. Tarzan tresări abia vizibil. Pistolul său încă atârna la coapsă. De Coude șovăi, ca și cum se aștepta să-l vadă pe adversar chircindu-se la pământ. Francezul era un trăgător prea experimentat ca să nu-și dea seama că glonțul își atinsese ținta. Totuși Tarzan nu schiță nici un gest să-și ridice pistolul. De Coude mai trase o dată, însă atitudinea omului-maimuță — aceea indiferență desăvârșită, destinderea nonșalantă a siluetei sale gigantice, încît pînă și fumul țigării se ridica drept în sus — îl zăpăci pe cel mai bun trăgător al Franței. De data aceasta, Tarzan nu mai tresări. De Coude era însă sigur că nimerise din nou.

Deodată, explicația veni brusc în mintea contelui: adversarul său primea cu răceală loviturile teribile în speranța că gloanțele trase de el nu-i vor pricinui o rană fatală. Apoi va trage pe îndelete propriile-i gloanțe, doborîndu-l deliberat, cu calm și mult sînge rece. Un fior străbătu spinarea francezului. Ceea ce făcea uriașul era diabolic. Ce fel de făptură putea fi oare, încît să stea atît de netulburat, cu două gloanțe în el, așteptînd să-l primească pe al treilea?

De Coude se strădui de data aceasta să țintească mai bine, însă nervii îl lăsară și greși de-a binelea. Nici de astă dată Tarzan nu schiță vreun gest să ridice pistolul. Timp de o secundă cei doi se privity în ochi. Pe fața lui Tarzan se putea citi o expresie de dezamăgire totală. Fața lui de Coude exprima o teamă din ce în ce mai mare, ba chiar o groază.

Nu mai putu îndura.

Pentru numele lui Dumnezeu, domnule, trage! țipă el.

Însă Tarzan nu ridică pistolul. În schimb, înainta spre de Coude, iar cînd D'Arnot și Flaubert, care înțeleseseră greșit intențiile lui, erau pe punctul de a se năpusti între ei, el ridică mîna stîngă, oprindu-i.

— Nu vă temeți — le spuse — nu-i fac nici un rău.

Era ceva cu totul și cu totul neobișnuit, iar cei doi rămaseră pe loc. Tarzan continuă să înainteze pînă ce se află chiar în fața lui de Coude.

— Probabil că s-a întâmplat ceva cu pistolul domnului — zise el. Sau poate că v-au părăsit nervii. Vă ofer pistolul meu, domnule și mai încercați o dată — zise Tarzan, întinzînd contelui uimit pistolul.

— Mon Dieu, domnule! strigă celălalt. Ați înnebunit?

— Nu, prietene — îi răspunse omul-maimuță. Însă merit să mor. E singurul mod în care aș putea îndrepta răul pe care l-am făcut unei femei cinstite. Luați pistolul și faceți ce v-am rugat.

— Asta ar fi o crimă — răspunse de Coude. Dar ce rău i-ați făcut soției mele? Ea a jurat că...

— Nu la asta mă refeream — replică repede Tarzan. Ați văzut tot răul care s-a petrecut între noi. Dar atît a fost de ajuns ca să arunce o pată asupra numelui ei și să năruiască fericirea unui bărbat împotriva căruia nu nutream nici un dram de ură. Greșeala îmi aparține în întregime mie, de aceea speram ca în dimineața asta să mor. Sînt profund dezamăgit că domnul nu e țintașul formidabil pe care mi-l închipuiam.

— Spuneți că vina e în întregime a dumneavoastră? întrebă de Coude, curios.

— În întregime, domnule. Soția dumneavoastră e o femeie credincioasă. Vă iubește numai pe dumneavoastră. Vina pe care ați constatat-o era numai a mea. Nu era vina contesei de Coude și nici a mea că mă aflam acolo. Iată dovada care va demonstra foarte bine acest lucru — încheie Tarzan și scoase din buzunar o declarație scrisă și semnată de Rokoff.

De Coude luă hîrțile și le citi. D'Arnot și domnul Flaubert se traseră mai aproape. Doar erau spectatorii interesați ai acestui duel ce lua sfîrșit în chip atît de ciudat. Cît timp contele de Coude citi, nici unul nu scoase o vorbă. Apoi contele privi spre Tarzan.

— Sînteți un gentleman foarte curajos și cavaler — îi spuse. Mulțumesc lui Dumnezeu că nu v-am ucis.

De Coude era francez. Francezii sînt impulsivi din fire. Desfăcu brațele și-l îmbrățișa pe Tarzan. Domnul Flaubert îl

îmbrățișa pe D'Arnot. Nu mai era nimeni care să-l îmbrățișeze pe doctor. Poate că ciuda îl îndemna pe acesta să intervină și să ceară permisiunea de a îngriji rănilor lui Tarzan.

— Domnul a fost atins cel puțin o dată. Poate chiar de trei ori...

— De două ori — preciza Tarzan. O dată în umărul stîng și încă o dată în partea stîngă... răni superficiale, cred...

Doctorul insistă însă ca tînărul să se întindă pe iarbă și să rămînă acolo pînă cînd îi va curăța rănilor și sîngele va înceta să mai curgă.

Duelul se sfîrșise; se urcară cu toții în mașina lui D'Arnot. Se întorceau la Paris ca cei mai buni prieteni. Avînd acum o dublă asigurare că i se luase o povară și nu-i mai purta ranchiună lui Tarzan. E drept că și acesta își asumase o parte din vină mult mai mare decît era în realitate, însă trebuie să fie scuzat că mințise puțin; mințise doar ca să ajute o femeie și mințise ca un domn.

Cîteva zile, omul-maimuță fu silit să rămînă în pat. Socotea că e o prostie și un lucru cu desăvîrșire inutil, însă doctorul și D'Arnot luară lucrurile atît de tare în serios, încît Tarzan le făcu pe voie, deși, numai cînd se gîndea la asta, îl apuca rîsul.

— E foarte nostim! îi spunea lui D'Arnot. Să stai în pat pentru o înțepătură de ac! Vai de mine! Cînd eram mic, Bolgani, regele gorilelor, aproape că m-a făcut bucățele. Aveam eu oare pat bun și moale în care să zac? Da' de unde! Aveam numai vegetația umedă și putrezită din junglă. Ascuns sub niște tufișuri, am zăcut zile și săptămîni întregi, iar lîngă mine a stat numai Kala... sărmana și credincioasa Kala; ea alunga insectele și animalele de pradă. Cînd ceream apă, îmi aducea în gură: era singurul mod în care știa s-aducă apă. Nici vorbă de fașă sterilizată sau de bandaj antiseptic. Doctorul ar fi înnebunit doar văzînd asemenea tratament. Și cu toate astea nu m-am îmbolnăvit. M-am vindecat și acum zac în pat pentru o simplă zgîrietură; nimeni în junglă n-ar putea-o lua în seamă, numai să nu fie pe vîrful nasului!

Timpul se scurse repede și, înainte de a-și da seama cât stătuse în pat, Tarzan - se văzu din nou colindînd prin oraș. De Coude îl vizită de cîteva ori și, constatînd că Tarzan era nerăbdător să-și găsească o preocupare, indiferent ce anume, îi făgădui că o să se îngrijească el de asta.

Chiar în prima zi cînd i se permise să se dea jos din pat, Tarzan primi o înștiințare din partea lui de Coude, care-l aștepta la biroul său în după-amiaza aceea. Se duse deci la conte, care-l întîmpină cu multă căldură și-l felicită sincer că este din nou pe picioare. Din dimineața în care se înfruntaseră pe cîmpul de onoare, contele nu mai pomeni de duel sau de cauza lui.

— Cred că am găsit exact ce-ți trebuie, domnule Tarzan — începu contele. E un post de mare încredere și responsabilitate; un post care cere deopotrivă mult curaj și forță fizică. Nu pot să-mi imaginez un om mai potrivit decît dumneata, dragă domnule Tarzan. Va trebui să călătorești mult, cu timpul însă vei avea o poziție și mai bună, poate în diplomatie. La început, pentru scurt timp, vei fi agent special în serviciul Ministerului de Război. Să mergem acum să te prezint domnului care îți va fi șef. El îți poate explica ce ai de făcut, mai bine decît mine. Pe urmă vei fi în măsură să decizi dacă accepți sau nu.

De Coude îl conduse în biroul generalului Rochere, șeful biroului unde urma să lucreze Tarzan în cazul cînd accepta postul. După ce făcu o strălucită prezentare a nenumăratelor calități ale omului-maimuță, care-l recomandau ca cel mai indicat pentru acest serviciu, contele îi lăsă singuri.

O jumătate de oră mai tîrziu Tarzan părăsea biroul; deținea pentru prima oară un post. A doua zi trebuia să se întoarcă la birou pentru a primi mai multe instrucțiuni; generalul Rochere îi dădu să înțeleagă să se pregătească a părăsi Parisul — poate chiar în ziua următoare — pentru o perioadă nedefinită.

Cuprins de bună dispoziție, Tarzan se grăbi să ajungă acasă ca să-i aducă vestea cea bună lui D'Arnot. În sfîrșit,

acum urma să facă și el ceva ce era mai bine, să călătorească, să vadă lumea...

Nici nu intră bine în salonul lui D'Arnot, că îi și comunică nerăbdător știrea. D'Arnot nu fu deloc prea bucuros.

— Se pare că perspectiva de-a părăsi Parisul te încântă, deși poate nu o să ne vedem multe luni de zile. Tarzan, ești o fiară nespus de nerecunoscătoare! Glumi D'Arnot.

— Nu, Paul. Sînt încă un copil: am o nouă jucărie care-mi place la nebunie. Așadar, Tarzan părăsi a doua zi Parisul, cu destinația Marsilia și apoi Oran.

7. DANSATOAREA DIN SIDI AISSA

Prima misiune a lui Tarzan nu promitea deloc să fie pasionantă sau măcar importantă. Era vorba e un oarecare locotenent de spahii, pe care guvernul avea destule motive să-l suspecteze că întreține relații dubioase cu o mare putere europeană. Acest locotenent, pe nume Gernois, activa în prezent în garnizoana de la Sidi-bel-Abbes. De curînd, fusese numit pe lîngă un stat-major, unde, prin obligațiile de serviciu, anumite informații de o deosebită importanță militară ajungeau la cunoștința sa. Guvernul îl suspecta că vinde unei mari puteri tocmai aceste informații importante.

Suspiciunea plana asupra ofițerului numai ca urmare a unei aluzii vagi, făcută într-un acces de gelozie de o pariziancă bine cunoscută. Statele-majore sînt foarte stricte în privința secretului militar, iar trădarea constituie un lucru foarte grav, încît chiar și o aluzie e luată în seamă. Astfel, Tarzan sosea în Algeria, dîndu-se drept călător și vînător american, ca să-l țină sub observație pe locotenentul Gernois.

Așteptase cu nerăbdare să-și revadă Africa lui dragă, însă regiunea aceasta modernă era atît de diferită de jungla tropicală, încît ar fi putut să rămînă foarte bine la Paris în ciuda emoțiilor pe care le încercase aflînd că se va întoarce

„acasă". Petrecu o zi întreagă la Oran, cutreierînd străzile strîmte și întortocheate ale cartierului arab, delectîndu-și privirea cu peisaje noi și ciudate. A doua zi se găsea la Sidi-bel-Abbes, unde prezentă scrisorile sale de recomandare atît autorităților civile cît și celor militare — scrisorile nu dezvăluiau însă adevăratul scop al misiunii sale.

Tarzan stăpînea destul de bine limba engleză ca să poată trece drept american printre arabi și francezi; nici nu i se cerea mai mult. Cînd întâlnea vreun englez, vorbea franceza ca să nu se trădeze. Vorbea engleza cu străinii care înțelegeau această limbă, dar care nu-și dădeau seama de imperfecțiunile lui, de accent și pronunție.

Cunoscuse mai mulți ofițeri francezi și, în scurt timp, aceștia începură să-l simpatizeze. Îl întâlni și pe Gernois: un bărbat de vreo patruzeci de ani, taciturn și dispeptic, care nu prea întreținea relații cu camarazii săi.

Timp de o lună nu se întîmplă nimic care să-i atragă atenția lui Tarzan. Aparent, Gernois nu primea vizite, iar pe acolo pe unde se ducea nu întâlnea persoane care să fie luate drept agenți ai unei puteri străine, nici chiar de cea mai înfierbîntată imaginație. Tarzan începu să spere că, la urma urmei, zvonul fusese fals cînd, într-o bună zi, Gernois fu trimis în misiune departe spre sud; la Bou Saada, în Sahara Mică.

O companie de spahii, sub comanda a trei ofițeri, urma să înlocuiască compania stabilită acolo. Din fericire, Tarzan se împrietenise la cataramă cu unul dintre ofițeri, căpitanul Gérard și cînd omul-maimuță spuse că vrea să se folosească de acest prilej ca să-l însoțească la Bou Saada, unde spera să găsească vînat, nu trezi nici cea mai mică bănuială.

La Bouira, detașamentul debarcă din tren și-și continuă călătoria pe cai. Tarzan tocmai se tocmea să-și cumpere un cal cînd observă că un bărbat în haine europene îl urmărește cu privirea din pragul unei cafenele. Cînd se uită în direcția aceea, omul se întoarce și intră în coliba joasă. Lui Tarzan i se

părură cunoscute chipul și silueta acelui bărbat, însă curînd nu-i mai dădu nici o atenție.

Marșul spre Aumale fu nespus de obositor pentru Tarzan, al cărui antrenament de călărie se reducea doar la cîteva lecții luate într-un maneaj din Paris. Se simți atît de istovit încît de îndată ce ajunse la destinație, se cufundă cu plăcere într-un pat confortabil la hotelul Grossat, în timp ce ofițerii și soldații își stabiliră tabăra la postul militar.

Deși i se anunțase că a doua zi plecarea va avea loc la o oră matinală, Tarzan nu-și isprăvisese micul dejun cînd compania de spahii și pornise la drum. Tînărul se grăbi să-și termine masa, ca nu cumva spahiii să ajungă prea departe. Întîmplător, privi spre ușa ce lega restaurantul cu barul. Nu mică îi fu surpriza cînd îl văzu acolo pe Gernois stînd de vorbă tocmai cu străinul pe care-l observase cu o zi înainte la cafeneaua din Bouira. Nu se putea înșela; deși sta cu spatele, atitudinea și silueta bărbatului îi păreau grozav de cunoscute.

Pe cînd ochii lui Tarzan erau ațintiți spre cei doi, Gernois ridică brusc capul și-l surprinse privindu-l.

Străinul vorbise tot timpul în șoaptă, însă ofițerul francez îl întrerupse imediat și cei doi se ridicară și dispărură din ochii lui Tarzan.

Era prima oară cînd i se treziră bănuielile în legătură cu acțiunile lui Gernois. Tarzan nu se îndoia că cei doi părăsiseră încăperea numai fiindcă Gernois interceptase privirea lui Tarzan pironită asupra lor. Și omul-maimuță mai avea impresia, care nu-l părăsea deloc, că îl cunoaște de undeva pe străinul acela, ceea ce-i întări convingerea că trebuie negreșit să-i urmărească.

Tarzan intră în bar, însă cei doi plecaseră. Nu-i mai văzu nici pe stradă, deși găsi fel de fel de motive să intre în mai multe prăvălii înainte de a o porni pe urmele coloanei. Spahii ajunseseră destul de departe. Nu-i prinse din urmă decît imediat după prînz, la Sidi Aissa, unde soldații se opriră pentru o odihnă de o oră. Tarzan îl zări pe Gernois în mijlocul soldaților, însă străinul nu se vedea pe nicăieri.

La Sidi Aissa era tocmai zi de târg. Nenumărate caravane de cămile veneau din deșert, iar cete de arabi se ciorovăiau în piață. La vederea acestui spectacol, Tarzan se simți cuprins de dorința nestăvilită de a mai rămîne o zi, ca să poată să-i cerceteze mai în voie pe acești fii ai deșertului. Compania de spahii plecă deci în după-amiaza aceea spre Bou Saada, fără el. Pînă la căderea nopții petrecu cîteva ore prin piață în tovărășia unui tînăr arab, pe nume Abdul, care îi fusese recomandat de hangiu drept un slujitor de încredere și bun tălmaci.

În târg, Tarzan își cumpără un cal mai bun decît cel luat la Bouira și, intrînd în vorbă cu arabul mîndru care vindea roibul, află că vînzătorul era Kadour-ben-Saden, șeicul unui trib dintr-un ținut îndepărtat, la sud de Djelfa. Prin intermediul lui Abdul, Tarzan își pofti noua sa cunoștință să cîneze cu el. Pe cînd cei trei își croiau. Drum prin mulțimea de negustori, cămile, măgari și cai, care făceau o hărmălaie neconținută în piață, Abdul îl trase pe Tarzan de mîneacă.

— Privește în urmă, stăpîne — și-i arată lui Tarzan o siluetă care, cînd tînărul se întoarce, dispăru după o cămilă. Ne-a urmărit aproape toată după-amiaza — continuă Abdul.

— N-am zărit decît un arab într-un burnus negru-albastru și cu un turban alb pe cap — zise Tarzan. La acela te refeci?

— Da. L-am bănuît imediat, fiindcă pare străin de locurile astea și n-are altă treabă decît să se țină după noi, ceea ce un arab cîstit nu face; pe urmă își ascunde partea de jos a feței — i se văd numai ochii. Trebuie să fie un om rău, fiindcă altfel s-ar ține de o treabă mai serioasă.

— Probabil că-l înșală mirosul, Abdul — răspunse Tarzan. Nimeni nu poate să aibă ceva cu mine. Vin pentru prima dată în această țară și nu mă cunoaște nimeni. Își va da seama curînd de greșeală și va înceta să ne urmărească.

— Numai dacă nu e pus pe jefuit — replică Abdul.

— Atunci n-avem altceva de făcut decît s-așteptăm să încerce să facă asta cu noi — rîse Tarzan. Te-asigur că-și va

primi porția cuvenită.

Cu aceasta, Tarzan încetă să se mai gîndească la următor, deși printr-o întîmplare absolut neprevăzută îi era dat să și-l amintească destul de curînd.

După ce cinară bine, Kadour-ben-Saden se pregăti să-și ia rămas bun de la gazda sa. Cu declarații solemne de prietenie, îl invită pe Tarzan să-l viziteze pe domeniile sale sălbatice, unde antilopele, cerbii, mistreții, panterele și leii se găseau din belșug ca să ispitească un vînător pătimaș.

După ce plecă șeicul, omul-maimuță hoinări din nou împreună cu Abdul pe ulițele din Sidi Aissa. Curînd îl atrase zarva ce se auzea prin ușa deschisă a uneia din numeroasele cafes maures. Trecuse de ora opt și, cînd intră Tarzan, dansul era în toi. Încăperea era ticsită de arabi. Toți fumau și beau cafele negre și fierbinți.

Tarzan și Abdul găsiră două locuri chiar în centrul încăperii, deși zgomotul îngrozitor stîrnit de muzicanți cu tobele și fluierile lor îi făcură să regrete că nu-și căutaseră un loc mai retras, mai ales pentru omul-maimuță căruia îi plăcea liniștea. O ouled-nail destul de atrăgătoare dansa în fața lor. Văzînd hainele europene ale lui Tarzan și adulmecînd că-i rost de un bacșiș generos, fata își aruncă batista de mătase pe umărul lui și fu răsplătită cu un franc.

Dansatoarea fu înlocuită de o alta; privirea ageră a lui Abdul o surprinse pe cea dintîi sușotind cu doi arabi, aflați în partea cealaltă a camerei, lîngă o ușă ce dădea în curtea interioară. Jur împrejurul galeriei din curte se aflau odăile unde locuiau fetele care dansau în cafe.

La început tălmaciul nu dădu importanță faptului, dar mai tîrziu observă cu coada ochiului că unul dintre bărbați făcu un semn cu capul în direcția lor, iar fata se întoarse și furișă o privire lui Tarzan. Apoi arabii dispărură pe ușă, topindu-se în bezna curții.

Cînd veni din nou rîndul fetei să danseze, aceasta se învîrți pe lîngă Tarzan și-i adresă toate zîmbetele fermecătoare numai lui. Oacheșii fii ai deșertului începură să arunce spre

Tarzan priviri încruntate și firoase. Tînărul însă nu lua în seamă nici zîmbetele fermecătoare, nici căutăturile dușmănoase. Fata își zvîrli din nou batista și din nou fu răsplătită cu un franc. Pe cînd și-l lipea de frunte, după obiceiul ouled-nailelor, se aplecă spre Tarzan și-i șopti grăbită cîteva vorbe.

— În curte e doi care vor să vă facă rău la domnu' — rosti ea repede într-o franceză stricată. La început le-am făgăduit să vă atrag în cursa lor, însă ați fost bun și nu pot să fac asta. Plecați repede pînă nu descoperă că i-am trădat. Cred că sînt niște oameni foarte răi.

Tarzan mulțumi fetei, asigurînd-o că va fi prevăzător. Cînd își isprăvi dansul, fata traversă încăperea și ieși în curte. Tarzan nu părăsi cafe-ul, așa cum îl îndemnase fata.

Timp de o jumătate de oră nu se întîmplă nimic deosebit. Apoi din stradă intră un arab cu înfățișare ursuză. Se așeză lîngă european și începu să-i insulte înadins, însă cum insultele erau în arabă, Tarzan nu înțelegea o iotă. Abdul se hotărî în cele din urmă să-l prevină.

— Tipul ăsta caută gîlceavă. Nu e singur. De fapt, în caz că iese scandal, aproape fiecare om de aici va fi împotriva ta. Ar fi mai bine să plecăm în liniște, stăpîne.

— Întreabă-l pe individul ăsta ce vrea — îi porunci Tarzan.

— Spune că „cîinele de creștin” a insultat o ouled-nail care-i aparține. Caută ceartă, domnu'.

— Spune-i că n-am insultat nici o ouled-nail de-a lui și că doresc să plece și să mă lase în pace. Mai spune-i că n-am nimic de împărțit cu el și nici el cu mine.

— Zice — reluă Abdul după ce-i transmise arabului mesajul — că, pe lîngă că sînteți un cîine, mai sînteți și fiu de cîine și că bunica dumneavoastră a fost hienă. Și, pe deasupra, mai sînteți și mincinos...

Cearta care izbucni atrase atenția celor din jur și torentul de invective fu urmat de rîsete batjocoritoare, ceea ce arăta limpede încotro se îndreptau simpatiile majorității.

Lui Tarzan nu-i plăcea să fie ținta batjocurii, cum nu-i plăceau nici epitetele adresate de arab. Cu toate acestea, când se ridică de pe scaun, nu arăta deloc furios. Pe buze avea doar o urmă de zîmbet, însă, brusc, mușchii de oțel ai omului-maimuță se încordară și arabul cel ursuz se trezi cu un pumn zdravăn în falcă. Exact în clipa în care arabul se prăbușea la podea, în încăpere năvăliră o jumătate de duzină de compatrioți care stătuseră ascunși, în stradă, unde așteptaseră semnalul. Cu strigăte de „Ucideți-l pe ghiaur” și „Jos cu cîinele de creștin!” se năpustiră de-a valma asupra lui Tarzan.

Mai mulți tineri arabi dintre cei de față se alăturară atacului împotriva omului alb neînarmat. Tarzan și Abdul fură împinși spre fundul încăperii de puhoiul năvălitorilor. Tînărul arab rămase credincios stăpînului și, cu cuțitul scos din teacă, lupta cot la cot cu el.

Cu lovituri ca de trăznet, omul-maimuță doboră pe oricine ajungea în bătaia pumnilor lui puternici. Rezista asalturilor și nu ceda nici un pas, avînd pe buze același zîmbet ce-i înflorise în clipa când se ridicase de pe scaun ca să-l lovească pe arabul care-l insultase. Părea cu neputință ca fie el, fie Abdul, să poată birui pădurea de săbii și cuțite amenințătoare ce-i înconjură, însă numărul mare de agresori se dovedi pînă la urmă cea mai bună apărare pentru ei. Gloata care urla și blestema era atît de înghesuită, încît nu putea mînuî săbiile cum trebuie și nici un arab nu îndrăznea să tragă cu arma, de frică să nu rănească pe vreunul dintre tovarășii lui.

În cele din urmă, Tarzan reuși să înșface pe unul dintre atacatorii cei mai îndrăzneți. Cu o mișcare rapidă îl dezarma și, ținîndu-l apoi ca pe un scut, se retrase încet, împreună cu Abdul, spre ușa ce da în curtea interioară. Se opri o clipă în prag și, ridicîndu-l deasupra capului pe arabul ce se zvîrcolea, îl zvîrli ca dintr-o catapultă peste năvălitori. Tarzan și Abdul pășiră în semiîntunericul de afară. Înfricoșate, ouled-nailele se ghemuiau la picioarele scărilor ce duceau spre odăile lor.

Lumina palidă din curte provenea de la niște candelă pe care fetele le fixaseră de tocul ușilor, ca să dezvăluie mai bine farmecele lor celor ce se întâmplau să treacă prin curtea cufundată în beznă.

Nici n-apucară bine Tarzan și Abdul să iasă din încăpăre, că se și auzi un revolver pocnind în spatele lor. Lovitura pornise din beznă de sub una dintre scări. Când se întoarseră să-l întâmpine pe noul dușman, două siluete mascate se năpustiră spre ei, trăgând din fugă. Tarzan se aruncă asupra celor doi atacatori. Peste o clipă, unul dintre ei zăcea în noroiul din curte, dezarmat și gemând de durerea pricinuită de o încheietură ruptă. Cuțitul lui Abdul străpunse inima celui de-al doilea, exact când acesta se pregătea să tragă un glonț în tâmpla credinciosului arab.

Hoarda înfuriată din interiorul cafenelei se îmbulzea acum afară, în urmărirea pradei. La strigătul uneia dintre ouled-naile, fetele stinseră candelă și în curte nu mai stăruia decât lumina palidă ce se strecura prin ușa întredeschisă a cafenelei. Tarzan înșfacă sabia celui căzut sub cuțitul lui Abdul și așteptă torentul de oameni ce pornise să-i caute prin beznă.

Deodată simți în spate mișcându-se cineva. O mână ușoară îi atinse umărul și o voce de femeie șopti:

— Repede, domnule, pe aici. Urmați-mă!

— Abdul, vino! N-o să ne fie mai rău decât aici — îi spuse Tarzan tînărului.

Femeia îi conduse în sus, pe treptele ce dădeau la una din camere. Tarzan o urma îndeaproape. Observă brățările de aur și argint pe brațele goale și șiragurile de monede de aur care atîrnau în păru-i bogat, precum și minunatele culori ale veșmîntului. Văzu că e o ouled-nail și își dădu instinctiv seama că era aceeași care-l prevenise mai devreme pe când dansa.

Din capul scării auziră mulțimea întărită care-i căuta peste tot prin curte.

— Curînd or să vină și aici — șopti fata. Nu trebuie să vă găsească, fiindcă ei sînt prea mulți și, pînă la urmă, or să vă omoare. Grăbiți-vă! Puteți coborî în stradă pe fereastra din odaia mea. Pînă să-și dea ei seama că nu mai sînteți în curte, o să vă aflați în siguranță la hotel.

În vreme ce vorbeau, cîțiva bărbați tocmai urcau scara, la capătul căreia se aflau cei trei. Unul dintre agresori scoase un strigăt de triumf. Tarzan și slujitorul său fuseseră descoperiți. Mulțimea se năpusti într-acolo. Atacatorii aflați în primele rînduri alergară zoriți pe scări, însă sus îi întîmpină o sabie necruțătoare la care nu se așteptaseră; la început, victima fusese neînarmată.

Cu un urlat de durere, bărbatul se rostogoli peste cei din spate. Ca niște popice, năvălitorii se prăvăliră claie peste grămadă pe trepte. Scara, veche și șubredă, nu putu rezista mult timp la zgîlțielile și la greutatea oamenilor: scrișnind și pîrîind din toate încheieturile se prăbuși peste arabii de dedesubt, lăsîndu-i pe Tarzan, pe Abdul și pe fată singuri pe platforma de sus.

— Să fugim! strigă fata. Au să ne prindă dacă vin pe scara cealaltă, prin odaia învecinată cu a mea. N-avem timp de pierdut.

Pe cînd intrau în cameră, Abdul auzi și traduse pe loc îndemnul adresat cîtorva de a se grăbi să ajungă în stradă ca să le taie retragerea pe-acolo.

— Sîntem pierduți! zise fata simplu.

— Sîntem? întrebă Tarzan.

— Da, domnule, fiindcă mă vor ucide și pe mine. Doar v-am ajutat.

Lucrurile luau o nouă întorsătură. Lui Tarzan începuse chiar să-i placă tumultul și primejdiile luptei. Nu se gîndise nici măcar o clipă că fie Abdul, fie fata ar avea de suferit, iar el se retrăsese doar atît cît era necesar ca să nu fie ucis. Nu intenționa să fugă, pînă nu s-ar fi încredințat că este pierdut, că într-adevăr nu mai există nici o posibilitate de scăpare.

Dacă ar fi fost singur, ar fi sărit în mijlocul gloatei îngrămădite și, luptându-se precum Numa, leul, i-ar fi uimit pe arabi într-atîta, încît salvarea ar fi fost un fleac. Acum însă trebuia să se gîndească neconținut la cei doi prieteni credincioși.

Șe duse la fereastra ce dădea în stradă. Peste cîteva secunde acolo se vor afla dușmanii. Putea auzi de pe acum ceata de arabi care se cățara pe iscările încăperilor învecinate... într-o clipă vor ajunge la ușa odăii. Tarzan puse un picior pe pervaz și se aplecă în afară, însă nu privi în jos. Deasupra, cît putea întinde brațul, se afla acoperișul clădirii. O chemă pe fată. Aceasta veni lîngă el. Tarzan o prinse de mijloc și o puse pe umăr.

— Așteaptă-mă aici pînă cobor din nou — îi spuse lui Abdul. Între timp grămădește toată mobila din această cameră la ușă; o să-i întîrzie îndeajuns. Apoi se urcă pe pervazul ferestrei, cu fata pe umăr. Ține-te bine! O preveni el.

O clipă după aceea se cățara pe acoperișul casei, cu ușurința și dexteritatea unei maimuțe. Așezînd-o pe fată pe acoperiș, se aplecă peste streășină și-l strigă încet pe Abdul. Tînărul alergă la fereastră.

— Dă-mi mîna! îi șopti Tarzan.

Arabii, aflați acum în camera vecină, băteau în ușă. Cu un trosnet, ușa sări în țandări într-o clipă. Abdul se simți ridicat ca un fulg pe acoperiș. Tarzan acționase la timp: în clipa în care urmăritorii năvăleau în odaia fetei, de după colțul străzii alții se îndreptau în goană spre fereastra din stradă.

8. LUPTA DIN DEȘERT

Curînd cei trei, stînd ghemuiți pe acoperișul locuințelor ouled-nailelor, auziră înjurăturile cumplite ale arabilor din

încăperea de dedesubt. Din cînd în cînd, Abdul îi traducea lui Tarzan cele auzite.

— Acum se ceartă cu cei din stradă fiindcă ne-au lăsat să scăpăm atît de ușor. Cei din stradă spun că n-am coborît de acolo... că sîntem încă în clădire și că cei din cameră fiind prea fricoși să ne atace, încearcă să-i înșele spunîndu-le că am fugit. Dacă se mai ceartă în felul ăsta, se vor încaiera între ei — spuse Abdul.

Deodată, cei din încăpere lăsară totul baltă și se reîntoarseră în cafenea. Dar cîtiva mai rămaseră jos, în stradă, fumînd și sporovăind.

Tarzan se adresă fetei, mulțumindu-i că își riscase viața pentru el, un necunoscut.

— Mi-ai plăcut — îi spuse fata simplu. Erai altfel decît cei care vin de obicei la cafenea. N-ai vorbit urît cu mine, iar felul în care mi-ai dat banii nu m-a jignit.

— Ce-ai să faci acum după toate cele întîmplate? Nu te mai poți întoarce la cafenea. Oare vei fi în siguranță la Sidi Aissa?

— Mîine vor uita cu toții ce-a fost — răspunse ea. Însă aș fi foarte fericită dacă n-ar trebui să mă întorc la cafeneaua asta sau la alta. N-am rămas aici de plăcere. Sînt prizonieră.

— Prizonieră? exclamă Tarzan, neîncrezător.

— Sclavă, ar fi un cuvînt mai potrivit — spuse fata. Am fost furată de o bandă de tîlhari, noaptea din douar-ul tatălui meu. M-au adus aici și m-au vîndut unui arab care ține cafeneaua asta. Sînt doi ani de cînd i-am văzut ultima oară pe ai mei. Familia mea e departe, în sud. Ai mei nu vin niciodată pînă la Sidi Aissa.

— Ai vrea să te întorci la al tăi? o întrebă Tarzan. Dacă vrei, aș putea să te duc în siguranță măcar pînă la Bou Saada. Sînt convins că acolo aș putea aranja cu comandantul să te trimită mai departe.

— Oh, domnu'! strigă ea. Cum aș putea să vă răsplătesc! Doar nu vreți să spuneți că ați face atît de mult pentru o

ouled-nail. Tatăl meu însă vă poate răsplăti și o va face negreșit. Doar e mare șeic. E Kadour-ben-Saden.

— Kadour-ben-Saden!? exclamă Tarzan. Păi Kadour-ben-Saden se află în Sidi Aissa chiar în clipa asta. A cinat cu mine acum cîteva ore.

— Tata în Sidi Aissa?! strigă fata. Alah fie slăvit! Sînt într-adevăr salvată!

— Sst! îi preveni Abdul. Ascultați.

De jos veneau niște sunete, voci care se deslușeau foarte bine în liniștea nopții. Tarzan nu înțelegea o iotă, însă Abdul și fata îi traduceau.

— Au plecat — spuse fata. Pe tine te vor domnu'. Unul dintre ei zice că străinul care le-a dat bani pentru uciderea ta zace cu încheietura ruptă în casa lui Ahmed bin Soulef și ca a oferit o recompensă și mai mare celor care te vor aștepta pe drumul spre Bou Saada și te vor ucide.

— E același individ care l-a urmărit, pe domnu' prin piață azi! izbucni Abdul. L-am văzut din nou în cafenea... pe el și pe cel ce-l însoțea; cei doi au ieșit în curtea interioară după ce au tras asupra noastră cînd ieșeam din cafenea. De ce vor să vă omoare, domnu'?

— Nu știu nici eu — răspunse Tarzan și, după o pauză, adăugă: Numai dacă...

Însă nu-și sfîrși vorba, fiindcă gîndul care-i fulgeră prin minte, deși părea singura explicație logică a misterului, părea în același timp imposibil.

Curînd plecară și cei care-i așteptau în stradă. Curtea și cafeneaua se goliră. Cu multă precauție, Tarzan coborî pe pervazul ferestrei. Nu mai era nimeni în camera fetei. Se reîntoarce pe acoperiș, îl coborî mai întîi pe Abdul, iar apoi a lăsa binișor pe fată în brațele arabului.

De pe fereastră, Abdul își făcu vînt în stradă, care nu se afla prea aproape. Tarzan o luă în brațe pe fată și săriră împreună fără nici o greutate. Asemenea salturi făcuse de nenumărate ori în junglă, cînd ducea vreo povară în brațe. De frică, fata scoase un țipăt ușor, însă Tarzan atinse caldarîmul

fără să se clatine și o depuse teafără pe pământ. O clipă, fata se sprijini de el:

— Cît de puternic și musculos e domnu'. *El adrea*, leul negru, nu-i mai puternic.

— Aș vrea să-l întîlnesc pe acest *El adrea* al vostru — spuse Tarzan. Am auzit vorbindu-se atîtea despre el.

— Vino la douar-ul tatălui meu și-l vei întîlni — zise fata. Leul trăiește pe un pinten de munte, la miazănoapte de ținutul nostru. Noaptea coboară din vizuina lui să prade douar-ul tatălui meu. Cu o lovitură de labă zdrobește țeasta taurului. E vai și amar de călătorul întîrziat care-l întîlnește pe *El adrea* noaptea.

Ajunseră fără alte piedici la hotel, unde patronul, cam somnoros, protestă vehement că i se cere să-l caute și să-l găsească pe Kadour-ben-Saden pînă a doua zi dimineța. O piesă de aur schimbă cu desăvîrșire atitudinea patronului și, în cîteva secunde, un servitor porni pe la hotelurile mai mici din localitate, unde era de așteptat să tragă un șeic din deșert împreună cu ai săi. Tarzan socotea că trebuie negreșit să-l vadă pe tatăl fetei chiar în noaptea aceea, de teamă ca acesta să nu plece a doua zi în zori și astfel să nu-l mai găsească.

Așteptară încordați. După o jumătate de oră servitorul se înapoie cu Kadour-ben-Saden. Bătrînul șeic intră în cameră, cu o privire întrebătoare pe fața lui mîndră.

— Domnul mi-a făcut cîntea să... — începu el, însă privirea-i se pironi asupra fetei. Cu brațele desfăcute, străbătu încăperea și o îmbrățișa. Copila mea! Strigă el. Alah e bun! Și ochii bătrînului războinic se umplură de lacrimi.

După ce-și istorisiră cum a fost răpită fata și cum a fost salvată, Kadour-ben-Saden strînse mîna lui Tarzan.

— Tot ce aparține lui Kadour-ben-Saden e și al tău, prietene; chiar și viața — spuse el simplu.

Tarzan știa că acestea nu erau vorbe goale. Cu toate că nu se odihniseră deloc, hotărîră să pornească cît mai de dimineță, încercînd să parcurgă într-o singură zi distanța pînă la Bou Saada. Pentru bărbați nu era greu, însă pentru

fată urma să fie o călătorie obositoare. Dar tînăra dorea să pornească o dată cu ei, căci ardea de nerăbdare să-și revadă familia și prietenii, de care fusese despărțită doi ani.

Tarzan nici nu închise bine ochii, că fu trezit din nou și peste un ceas grupul pornea călare pe drumul ce ducea spre miazăzi, la Bou Saada. Cîțiva kilometri drumul fu în stare bună și putură să înainteze repede; brusc însă, totul se prefăcu într-o întindere nesfîrșită de nisip. Cu fiecare pas, caii se afundau pînă la glezne. Grupul format din Tarzan, Abdul, șeic și fiica lui, era escortat de patru călăreți din tribul șeicului, care-l însoțiseră în călătoria la Sidi Aissa. Astfel înarmați cu șapte puști, nu aveau motive să se teamă de vreun atac ziua și, dacă totul mergea bine, puteau ajunge la Bou Saada înainte de căderea nopții.

Un vînt puternic îi învălui în mijlocul nisipului învolburat al pustiului. Buzele lui Tarzan se uscară și crăpară. Ținutul înconjurător, atît cît cuprindeai cu ochii, era departe de a fi atrăgător. O vastă întindere, un teren accidentat, cu mici coline aride, unde din loc în loc creșteau pilcuri de arbuști lugubri. Departe, spre sud, se înălțau crestele nedeslușite ale munților Atlas.”Ce mult se deosebesc toate acestea de Africa minunată a copilăriei mele!” gîndi Tarzan.

Veșnic la pîndă, Abdul privea înapoi destul de des; aproape tot atît cît privea înainte. Se oprea în vîrfurile fiecărei coline pe care o urcau și, întorcînd calul, scruta cu multă luare-aminte ținutul pe care-l străbătuseră. În cele din urmă cercetările sale fură răsplătite.

— Priviți! Strigă spre ceilalți. Șase călăreți sînt pe urmele noastre.

— Fără doar și poate că printre ei se află și prietenul dumneavoastră de aseară; sînt sigur de asta, domnule — remarcă sec Kadour-ben-Saden, adresîndu-se lui Tarzan.

— Fără îndoială — răspunse omul-maimuță. Îmi pare rău că voi, tovarășii mei de drum, veți fi în primejdie. Îndată ce vom ajunge în satul următor, mă voi opri și-i voi întreba pe

acești domni ce doresc. Voi vă veți continua călătoria. Nu e nici o grabă s-ajung la Bou Saada astă-seară și nu văd de ce n-ați călători în tihnă.

— Dacă te oprești, ne oprim și noi — zise Kadour-ben-Saden. Vom rămîne cu tine pînă ce vei fi în siguranță cu prietenii tăi sau pînă ce dușmanii vor renunța să te urmărească. Te rog să nu mai adaugi nimic.

Tarzan acceptă. Era un om căruia îi plăcea să vorbească puțin și poate tocmai de aceea Kadour-ben Saden se atașase de el, căci arabul urăște pălăvrăgeala.

Tot restul zilei Abdul îi ținu sub observație pe cei ce călăreau în urma lor și care păstrau mereu aceeași distanță. La popasuri urmăritorii nu se apropiau deloc de ei.

— Așteaptă să se întunece — zise Kadour-ben-Saden.

Întinericul se lăsă înainte ca ei să ajungă la Bou Saada. Lui Abdul îi venea acum foarte greu să deslușească siluetele înveșmîntate în alb care-i urmăreau, însă era limpede că necunoscuții reduceau distanța dintre ei și că intenționau să-i atace, îi spuse acest lucru lui Tarzan în șoaptă, fiindcă nu voia s-o alarmeze pe fată. Omul-maimuță își îmboldi calul lîngă arab, în spatele grupului.

— Abdul, vei călări împreună cu ceilalți. Afacerea asta mă privește numai pe mine. Am să-i aștept într-un loc potrivit și am să-i întreb ce vor.

— Abdul rămîne cu tine — răspunse tînărul arab.

Tarzan își dădu seama că nici amenințările, nici rugămințile nu-i vor schimba hotărîrea.

— Prea bine, rămîi atunci... Uite, aici e un loc foarte bun. Vezi stîncile acelea din vîrfurile colinei? O să ne ascundem acolo și o să le atragem atenția acestor domni că sîntem aici.

Își mînară caii mai aproape de stînci și descălecară. Ceilalți, care călăreau mai în față, se mistuiră în beznă. Înaintea lor străluceau luminile orașului Bou Saada. Tarzan își scoase pușca din toc, apoi își pregăti și revolverul. Îi spuse lui Abdul să se ascundă cu caii în spatele stîncilor, așa încît animalele să fie ferite de gloanțele dușmanilor în caz că vor

trage. Tînărul arab se prefăcu a-i da ascultare întocmai, însă îndată ce priponi bine caii de niște arbuști, se tîrî înapoi la cîteva pași în spatele lui Tarzan.

Omul-maimuță se postă chiar în mijlocul drumului, pregătit să-i întîmpine pe urmăritori. Nu trebui să aștepte mult. Curînd răsună galopul cailor în beznă și numaidecît Tarzan desluși cîteva pete mai deschise la culoare mișcîndu-se pe fundalul întunecat al nopții.

— Opriți sau trag! îi somă el. Siluetele albe se opriră brusc și, în noapte, urmă o clipă de tăcere. Apoi se auziră șoaptele urmăritorilor: se sfătuiau între ei. Ca niște stafii, călăreții fantomatici se împrăștiară în cele patru zări. Deșertul se cufundă din nou într-o liniște deplină. Era totuși o liniște amenințătoare ce nu prevestea nimic bun.

Abdul se ridică într-un genunchi. Tarzan ciuli urechea, deprinsă cu cele mai imperceptibile zgomote ale junglei și curînd desluși pasul ușor al cailor apropiindu-se din toate părțile. Era limpede: fuseseră înconjurați. Deodată, din direcția în care privea răsună o împușcătură; glonțul îi şuieră pe deasupra capului. Tarzan trase într-acolo unde văzuse flacăra țîșnind pe gura țevii.

Imediat pustiul fu străbătut de împușcături. Abdul și Tarzan trăgeau numai în direcția flăcărilor... nu puteau să-și vadă dușmanii. Numaidecît își dădură seama că atacatorii îi înconjurau. Înaintarea deveni mai vertiginoasă cînd agresorii pricepură că cei care li se împotriveau erau puțini la număr.

Unul dintre ei se apropie prea mult și cum Tarzan era obișnuit să vadă prin întunericul junglei, ținti, trase și șaua rămase goală. Odată cu împușcătura se auzi un urlet de durere...

— Sorții sînt de partea noastră Abdul — spuse Tarzan, rîzînd încet.

Era însă prea devreme pentru astfel de pronosticuri. La un semnal, cei cinci călăreți își îmboldiră caii și năvăliră toți asupra celor doi. Se părea că lupta nu va dura mult. Tarzan și Abdul se adăpostiră în grabă îndărătul stîncilor ca să-i aibă

pe dușmani în față. Răsună tropotul nebun al cailor în galop. Se trăgea din ambele părți; apoi arabii se retraseră ca să repete manevra. Acum nu mai erau decît patru contra doi.

Timp de cîteva clipe, nici un sunet nu tulbură bezna înconjurătoare. Tarzan nu putea ști dacă arabii, înspăimîntați de pierderi, renunțaseră la luptă sau dacă nu cumva îi pîndeau la marginea drumului spre a-i ataca pe cînd s-ar fi îndreptat spre Bou Saada. Nu i se lăsă însă prea multă vreme de gîndit, fiindcă iureșul unui nou atac răzbătu în noapte. Nici nu se stinse ecoul primei împușcături, cînd în spatele arabilor răsunară o duzină de alte focuri. Dinspre Bou Saada se auzi tropot de cai și, curînd o nouă ceată se avîntă cu strigăte sălbatice în luptă.

Agresorii nu mai așteptară să afle cine sînt noii veniți. Trăgînd o salvă de adio, galopară pe lîngă poziția ocupată de Tarzan și de Abdul, așteptîndu-se în goană pe drumul spre Sidi Aissa. O clipă mai tîrziu se ivi și Kadour-ben-Saden, însoțit de luptătorii săi.

Bătrînul șeic răsuflă ușurat cînd constată că Tarzan și Abdul sînt teferi. Nici caii nu fuseseră atinși de gloanțe. Îi căutară pe cei doi indivizi care se prăbușiseră la pămînt, doborîți de Tarzan și, văzînd că sînt morți, îi lăsară acolo.

— De ce nu mi-ai spus c-aveai de gînd să-i atragi într-o ambuscadă pe ticăloșii ăia? Întrebă șeicul pe un ton supărat. Dacă îi așteptam toți șapte, puteam să-i doborîm pînă la unul.

— Atunci n-ar fi trebuit să ne oprim deloc — răspunse Tarzan. Dacă mi-aș fi continuat drumul spre Bou Saada. Ei ne-ar fi ajuns din urmă și ne-ar fi atacat, oricum, astfel că am fi fost angajați în luptă cu toții. Eu însă n-am vrut să vă amestec în cearta asta și de aceea Abdul și cu mine ne-am oprit ca să-i luăm la întrebări. Apoi mai era și fiica dumatăle... Nu puteam s-o expun, fără nici un motiv, îndemînării celor șase trăgători.,

Kadour-ben-Saden ridică din umeri. Nu-i plăcea deloc faptul că nu fusese chemat să lupte.

Lupta, care avusese loc foarte aproape de Bou Saada, alertase o companie de soldați din garnizoana locală. Tarzan și grupul său îi întâlneau chiar la porțile orașului. Ofițerul de gardă îi opri și-i întrebă ce se întâmplase.

— O bandă de jefuitori... — răspunse Kadour-ben-Saden. Au atacat pe doi dintre ai noștri care au rămas în urmă, însă când ne-am întors cu toții, s-au făcut nevăzuți, ticăloșii! Doi dintre bandiți au fost omorâți. Nici unul dintre oamenii mei n-a fost rănit.

Ofițerul păru mulțumit cu atât și, după ce le notă numele, plecă însoțit de soldați la locul încăierării, ca să aducă în tabără cadavrele celor doi pentru a fi identificate.

Două zile mai târziu Kadour-ben-Saden împreună cu fiica lui și cu oamenii săi porniră către miazăzi, prin trecătoarea aflată mai jos de Bou Saada. Se îndreptau spre casa lor, departe, în sălbăcie. Șeicul îl invită pe Tarzan să vină cu ei. Fata stăruia și ea. Tarzan nu le putea dezvălui motivul pentru care se vedea nevoit să refuze. Mai ales acum, când după întâmplările din ultimele zile sarcinile lui se anunțau mai importante, nici nu se putea gândi să-și părăsească postul. Le făgăduia însă, că, dacă îi va sta în putință, va veni mai târziu. Așa că trebuia să se mulțumească cu asigurarea dată.

Ultimele două zile, Tarzan și le petrecuse în tovărășia lui Kadour-ben-Saden și a fiicei sale. Îl interesau nespuse de mult acești războinici necruțători și demni. Profitase de prilejul pe care îl oferea prietenia lor ca să afle cât mai multe despre viața și obiceiurile lor. Începuse chiar să prindă primele noțiuni de limbă, sub îndrumarea plăcută a fetei cu ochi căprui. Tarzan regretă din inimă când îi văzu cum se depărtează și, stînd călare pe cal la intrarea în defileu unde îi însoțise, privi după micul grup pînă când acesta se pierdu cu totul în zare.

Iată, aceștia erau oamenii dragi inimii sale! Viața lor sălbatică, aspră, plină de primejdii și greutăți îi plăcea acestui om pe jumătate sălbatic, cu mult mai mult decît orice văzuse în mijlocul civilizației efeminate din marile orașe. Era o viață mai frumoasă chiar decît cea din junglă, fiindcă te puteai

bucura și de societatea oamenilor adevărați, demni de cinste și respect. În același timp erau aproape de natura sălbatică, pe care el o iubea atît. În minte îi încolți gîndul că odată misiunea dusă la îndeplinire, să demisioneze și să-și petreacă restul vieții în mijlocul tribului lui Kadour-ben-Saden.

Întoarse apoi calul și se îndreptă încet spre Bou Saada.

La stradă, hotelul Petit Sahara, unde trăsesese Tarzan în Bou Saada, avea un bar, două restaurante și bucătăriile. Ambele săli-restaurant dădeau direct în bar iar una dintre el era rezervată exclusiv pentru ofițerii din garnizoană. De la bar, puteai privi în oricare din sălile-restaurant.

După ce-l conduse pe Kadour-ben-Saden și oamenii lui, Tarzan se îndreptă spre bar. Kadour-ben-Saden voia să străbată o bună bucată de drum chiar în ziua aceea, astfel că pornise dis-de-dimineață. Cînd se întoarse la hotel, Tarzan mai găsi cîtiva călători luîndu-și micul dejun.

Plimbîndu-și privirea la întîmplare prin restaurantul ofițerilor, Tarzan observă ceva care-i trezi îndată interesul: îl văzu acolo pe locotenentul Gernois, care parcă aștepta pe cineva. Tocmai în clipa aceea, un arab îmbrăcat în alb se apropie de locotenent și aplecîndu-se, îi șopti cîteva. Cuvinte la ureche. Apoi arabul ieși din sală pe o altă ușă.

Lucrul în sine nu spunea prea multe, însă cînd omul se aplecase să-i vorbească ofițerului, Tarzan zărise printr-o tăietură a burnusului că necunoscutul își purta mîna stîngă într-o eșarfă.

9. NUMA „EL ADREA"

În ziua în care Kadour-ben-Saden pleca spre sud, diligenta din nord îi aducea lui Tarzan o scrisoare de la D'Arnot; epistola îi fusese transmisă de la Sidi-bel-Abbes. Scrisoarea zgîndări vechea rană pe care Tarzan ar fi dorit să o uite. Totuși, nu se supără pe D'Arnot că îi scrisese; cel puțin

ținea treaz interesul omului-maimuță. Iată conținutul scrisorii:

Dragul meu Jean,

De când ți-am scris ultima dată am fost la Londra cu niște afaceri. Nu am stat acolo decît trei zile. Chiar în prima zi am întîlnit așa, pe neașteptate, în strada Henrietta, un vechi prieten de-al tău. Pentru nimic în lume n-o să ghicești cine era: domnul Samuel T. Philander în persoană! E adevărul adevărat. Parcă văd expresia ta de neîncredere. Și asta încă nu e totul. A insistat să-l însoțesc la hotel și acolo i-am găsit pe ceilalți: pe profesorul Archimedes Q. Porter, pe domnișoara Porter și pe negresa aceea imensă, doica domnișoarei Porter... Esmeralda dacă ți-o mai amintești. Pe cînd mă aflam acolo, a venit și Clayton. Cei doi se vor căsători în curînd, sau destul de curînd și din zi în zi m-aștept să primesc o invitație. Din cauza morții tatălui său, nunta va fi celebrată cu multă discreție: vor participa numai rudele apropiate.

Cînd am rămas singur cu domnul Philander, bătrînul prieten mi-a făcut cîteva confidențe. Mi-a spus că domnișoara Porter a amînat căsătoria de trei ori pînă acum. Mi-a mai destăinuit că, după părerea lui, fata nu s-a prea grăbit să se mărite cu Clayton, însă, de data asta, evenimentul va avea loc cu siguranță.

De bună seamă, toți au întrebat de tine. Nu te teme, ți-am respectat dorința, cu privire la originea ta adevărată. Le-am spus doar cîte ceva despre preocupările tale actuale.

Domnișoara Porter, în special, părea extrem de interesată de tot ceea ce îi povesteam despre tine și m-a întrebat o mulțime de lucruri. Mi-e teamă că m-am amuzat cam mult pe seama dorinței și hotărîrii tale de a te înapoia, în, cele din urmă, în jungla unde te-ai născut. După aceea mi-a părut rău; gîndul că vrei să te întorci la viața aceea plină de primejdii îngrozitoare părea să o scoată din minți. „Și totuși — spunea ea — nu știu... Sînt mult mai mulți oameni nefericiți decît pericolele care-l pîndesc pe domnul Tarzan în jungla

înfricoșătoare și plină de primejdii. Cel puțin conștiința lui nu va fi chinuită de remușcări. Există și clipe de tihnă și liniște și niște priveliști de o extraordinară frumusețe. Poate ți se va părea ciudat că tocmai eu vorbesc astfel, eu care am trecut prin atâtea încercări prin pădurea aceea înfiorătoare. Cu toate acestea, uneori doresc să mă întorc în inima junglei, fiindcă simt că cele mai fericite clipe din viața mea acolo le-am petrecut".

Pe când vorbea, în ochi i se putea citi o tristețe fără margini; mi-am dat seama că știa că îi cunosc secretul. În felul acesta îți transmitea un ultim mesaj de dragoste din partea unei inimi care-ți păstrează vie amintirea, deși stăpîna aparține altuia.

Clayton părea enervat și, tot timpul cît ai fost subiectul conversației, nu și-a găsit locul. Avea o privire neliniștită și speriată. Totuși, când a vorbit despre tine, a făcut-o cu multă amabilitate. Mă întreb dacă nu cumva știe adevărul în privința ta.

Împreună cu Clayton venise și Tennington. Sînt foarte buni prieteni, după cum știi. Tocmai se pregătește să pună la cale una din croazierele acelea interminabile cu iahtul lui și-i îndemna pe toți să-l însoțească. A încercat să mă convingă și pe mine. De data asta se gîndește să facă înconjurul Africii. I-am atras atenția că într-o bună zi prețioasa lui jucărie o să-l ducă, pe el și pe cîțiva dintre prietenii lui, în fundul oceanului, dacă nu-ți scoate din cap că iahtul e o ambarcațiune și nu un vas de război.

Alaltăieri m-am reîntors la Paris, iar ieri, la curse, i-am întîlnit pe contele și pe contesa de Coude. M-au întrebat ce mai faci. De Coude pare într-adevăr atașat de tine. Se pare că a scăpat de gîndurile negre. Olga e la fel de frumoasă, însă ceva mai reținută. Cred că a tras învățămintele necesare, după cele întîmplate cu tine și asta o să-i servească pentru tot restul vieții. A fost un noroc pentru ea și pentru de Coude că ai fost tu și nu un altul mai sofisticat. Dacă i-ai fi făcut curte Olgăi cu adevărat, mi-e teamă că n-ați fi avut nici o șansă.

M-a rugat să-ți comunic că Nikolas a părăsit Franța. I-a dat douăzeci de mii de franci ca să plece și să nu se mai întoarcă. Contesa se felicită că a scăpat de el înainte de a traduce în fapt o nouă amenințare pe care o făcuse recent: aceea de a te ucide cu prima ocazie. Zicea că i-ar veni tare greu să știe că sîngele fratelui ei ți-a pătat mîinile, fiindcă te îndrăgește tare mult. Nu se sfia să o spună în fața contelui. În privința rezultatului înfruntării dintre tine și Nikolas contesa era convinsă că tu ai fi ieșit învingător. Conteale era și el de aceeași părere. Ba chiar a adăugat că ar fi nevoie de un regiment întreg de Rokoff ca să te omoare. După cum vezi, contele are un respect nemărginit pentru puterea ta.

Cît despre mine, am fost rechemat pe vas. În două zile vom părăsi Havre, plecînd într-o direcție necunoscută. Dacă-mi trimiți scrisorile, menționînd numele vasului, le voi primi în cele din urmă. La rîndul meu, îți voi scrie îndată ce se va ivi prilejul.

Prietenul tău credincios, Paul D'Arnot

„Tare mi-e teamă că Olga a aruncat cei douăzeci de mii de franci pe fereastră” — gîndi Tarzan aproape cu glas tare.

Reciti de mai multe ori pasajul în care D'Arnot reproducea conversația cu Jane Porter. Tarzan încercă o mică bucurie citind cele scrise acolo, însă era mai bine așa decît cu totul nefericit.

În următoarele trei săptămîni nu se întîmplă nimic deosebit. De mai multe ori, Tarzan îl reîntîlni pe misteriosul arab. Odată îl văzu chiar schimbînd din nou cîteva vorbe cu locotenentul Gernois. Cu toate încercările sale și în ciuda urmăririi asidue, Tarzan nu putu să descopere unde locuia arabul, deși ar fi dat oricît să afle.

Gernois care nu era de fel prietenos, se ținea tot timpul departe de Tarzan de cînd cu întîmplarea din restaurantul hotelului din Aumale. În cele cîteva ocazii cînd fură puși față în față, atitudinea ofițerului fu evident ostilă.

Pentru a-și putea juca rolul mai departe, Tarzan își petrecu o bună parte din timp vîinînd în vecinătatea localității

Bou Saada. Petrecea zile întregi printre colinele de la poalele, munților, prefăcându-se a căuta gazele. Ori de câte ori întâlnea gingașele animale nu făcea altceva decât să-și scoată ' pușca și să le lase să fugă. Omul-maimuță nu încerca nici o satisfacție ucigînd ființele cele mai lipsite de apărare și mai nevinovate, numai din plăcerea de a ucide. De fapt, Tarzan nu ucisese niciodată din, plăcere pentru simplul motiv că nu găsea nici o plăcere în a omorî. Îi plăceau luptele drepte și extazul victoriei. Îi plăcea vînătoarea aprigă pentru agonisirea hranei și-atunci își măsura dibăcia și măiestria cu iscusința și șiretenia, altuia. Să plece însă din oraș îmbuibat de mîncare, ca să ucidă o frumoasă gazelă cu ochi calzi — oh! Acest lucru i se părea mai crud decât uciderea premeditată și cu sînge rece a unui om. Tarzan nu voia nimic din toate acestea. El se ducea la vînătoare de unul singur ca să nu-i descopere nimeni șiretlicul.

Odată, de bună seamă fiindcă umbla veșnic neînsoțit, era cît pe aci să-și piardă viața. Călărea agale printr-o vîlcea, cînd, chiar în spatele lui, răsună o împușcătură. Glonțul trecu prin casca pe care o purta pe cap. Deși galopă ca vîntul spre vîrfurile colinei, nu găsi nici o urmă de dușman. Înapoindu-se de la Bou Saada, nu mai întâlnește nici țipenie de om.

„Da e limpede, Olga a irosit de pomană cei douăzeci de mii de franci" — își spuse Tarzan, amintindu-și întîmplarea.

În seara aceea, la cină, Tarzan fu oaspetele căpitanului Gérard.

— Se pare că nu prea ai avut noroc la vînătoare? îl tachina ofițerul.

— Nu — răspunse Tarzan. Vînatul pe aici e cam timid și nici eu nu prea mă dau în vînt după păsări și antilope. Cred că am să mă duc ceva mai spre sud, să încerc să vînez cîtiva lei algerieni.

— Strașnic! exclamă căpitanul. Mîine pornim spre Djelfa. Cel puțin vei avea companie pînă acolo. Locotenentul Gernois și cu mine am primit ordin să luăm o sută de soldați și să efectuăm o misiune de patrulare într-o regiune în care

bandele de tîlhari ne dau destulă bătaie de cap. Poate că vom avea plăcerea să vînăm leul împreună... Ei, ce zici?

Tarzan fu mai mult decît bucuros și nu șovăi să se arate astfel. Căpitanul ar fi fost uimit dacă ar fi știut adevărata pricină a bucuriei omului-maimuță. Gernois ședea chiar în fața acestuia și nu păru încîntat de propunerea căpitanului.

— Vei vedea că vînătoarea de lei e mult mai periculoasă — adăugă căpitanul Gérard.

— Vînătoarea gazelelor are riscurile sale — răspunse Tarzan. Mai ales cînd te duci singur... Am aflat lucrul acesta chiar azi. Am mai descoperit că, deși gazela e cea mai fricoasă dintre animale, nu e totuși cea mai lașă.

Zicînd acestea, Tarzan își îndreptă ca din întîmplare privirea spre Gernois. Nu voia ca ofițerul să-și dea seama că e suspectat sau supravegheat. Vorbele sale puteau totuși să aibă efect, dovedind că Gernois este implicat sau, cel puțin, că este la curent cu anumite întîmplări petrecute recent. Tarzan văzu cum Gernois se aprinde la față. Se mulțumi numai cu această mărturie și schimbă repede subiectul.

În dimineața următoare, pe cînd călăreau spre miazăzi, o duzină de arabi alcătuiau ariergarda coloanei.

— Nu sînt sub comanda mea — răspunse Gérard la întrebarea lui Tarzan. Ne însoțesc doar pe drum ca să ne țină de urît.

De cînd poposisese în Algeria, Tarzan aflase destule lucruri despre caracterul arabilor ca să știe că nu acesta era adevăratul motiv, mai ales că arabii nu sînt din cale afară de fericiți cînd se găsesc în tovărășia străinilor și, în special, a soldaților francezi. Astfel că, în mintea lui, incolțiră bănuieli și se hotărî să țină sub strictă supraveghere grupul de arabi care urma coloana la o distanță de aproape un sfert de kilometru. Arabii însă nu se apropiau mai mult, nici chiar în timpul popasurilor și Tarzan nu putu să-i cerceteze mai îndeaproape.

Într-un tîrziu se convinse că arabii cu pricina erau asasini plătiți, trimiși pe urmele lui. Nu se îndoia că Rokoff

pusese la cale complotul. N-ar fi putut spune dacă ticălosul făcea acest lucru ca să se răzbune pentru cele întâmplate în trecut, cînd Tarzan îi dejucase planurile și-l umilise, sau fiindcă îl interesa în vreun fel misiunea lui în afacerea Gernois. Dacă motivul din urmă era cel adevărat — și se părea că așa este, ținînd seama de faptul că Gernois îl suspectează, fapt de altfel dovedit — atunci însemna că avea de luptat împotriva a doi dușmani puternici. În pustiuurile Algeriei, către care se îndreptau ei, prilejurile de a-i face de petrecanie unui dușman, în liniște și fără a trezi suspiciuni, erau multiple.

După ce rămaseră în tabără la Djelfa timp de două zile, coloana înainta către sud-vest, unde se zvonise că bandele de tîlhari operau împotriva unor triburi ale căror douar-uri se aflau la poalele munților.

Mica ceată de arabi care-i însoțise de la Bou Saada dispăru deodată, chiar din noaptea cînd se dădu ordin să se facă pregătiri pentru marșul de a doua zi. Tarzan întrebă într-o doară de ce plecaseră arabii, însă nimeni nu fu în stare să-i răspundă și nici în ce direcție o apucaseră. Omului-maimuță începea să nu-i mai placă situația, mai ales cînd se gîndea că-l văzuse pe Gernois șușotind cu unul dintre arabi la o jumătate de oră de la primirea instrucțiunilor privitoare la noua misiune.

Numai Gernois și Tarzan cunoșteau direcția propusă pentru marș. Soldații nu știau decît că, a doua zi dis-de-dimineată, urmau să ridice tabăra. Tarzan se întreba în sinea lui dacă Gernois îndrăznise să dezvăluie arabilor destinația misiunii lor.

Tîrziu după-amiază își stabiliră tabăra într-o mică oază unde se afla douar-ul unui șeic căruia i se furase turmele după ce hoții ucisese ciobanii. Arabii răsăriră din corturile lor de piele de capră și-l înconjurară pe soldați, punîndu-le o sumedenie de întrebări în limba lor, fiindcă soldații erau și ei de prin partea locului. Tarzan, care cu ajutorul lui Abdul ajunsese între timp s-o rupă binișor în arabă, puse cîteva

întrebări unuia dintre tinerii care-l însoțiseră pe șeicul venit să-și prezinte căpitanului Gérard omagiile sale.

Nu, tînărul nu văzuse nici o ceată de șase călăreți sosind dinspre Djelfa. Și-apoi în ținut mai erau și alte oaze... poate că poposiseră într-una din ele aflată în munții din apropiere. Apoi mai erau și tîlharii... aceștia călăreau adesea pînă la Bou Saada în cete mici, ajungînd chiar pînă la Aumale și Bouira. Poate c-o fi fost niscai tîlhari care se înapoiau la banda lor, după o plimbare de plăcere într-unul din satele de primprejur.

A doua zi dimineată, căpitanul Gérard împărți comanda cu locotenentul Gernois, care avea să preia o parte din soldați, în timp ce ceilalți rămîneau sub comanda sa. Misiunea lui era să curețe munții de bandiți pînă dincolo, spre cîmpie.

— Acum e acum! Cu ce detașament vei merge, domnule Tarzan? îl întrebă căpitanul. Sau poate domnul nu e interesat în vînătoarea tîlharilor?

— Ba aș fi încîntat dacă aș putea merge și eu — se grăbi Tarzan să răspundă.

Se gîndea ce motiv să găsească pentru a însoți detașamentul lui Gernois. Încurcătura fu de scurtă durată, căci rezolvarea veni tocmai de la cine se aștepta mai puțin: de la Gernois.

— Dacă domnul căpitan s-ar putea lipsi de plăcuta companie a domnului Tarzan, aș socoti o onoare deosebită dacă domnul Tarzan ar primi azi să meargă alături de mine.

Tonul lui Gernois suna îndeajuns de prietenos. De fapt, Tarzan tocmai se gîndea că exagerase oarecum lucrurile, însă, chiar și așa, fu și uimit și încîntat de propunerea locotenentului și se grăbi să-și exprime bucuria față de această invitație.

Astfel, Gernois și Tarzan călăriră unul lîngă celălalt în fruntea micului detașament de spahii. Amabilitatea locotenentului fu de scurtă durată. Nici nu dispărură bine din văzul căpitanului Gérard și al detașamentului său, cînd

Gernois redeveni brusc la fel de posomorît ca de obicei. Cu cît înaintau mai mult, cu atît terenul era mai accidentat. Treptat urcară spre munți, unde ajunseră către prînz, mergînd unul cîte unul printr-un defileu îngust. Gernois ordonă soldaților să se oprească pentru popasul de prînz la marginea unui rîuleț. Oamenii își pregătiră și mîncară o masă frugală, apoi își umplură gamelele cu apă.

După ce se odihniră o oră, porniră din nou de-a lungul defileului, pînă ce ajunseră deodată într-o mică vale din care porneau mai multe trecători cu pereții stîncoși. Se opriră și, în timp ce stăteau în centrul depresiunii, Gernois cercetă cu multă luare-aminte înălțimile din jur..

— Ne vom opri aici — spuse el. Cîțiva oameni vor cerceta fiecare din aceste trecători. Apoi împărți detașamentul în mai multe grupe și dădu instrucțiuni comandanților. După ce isprăvi, se întoarse spre Tarzan și-i spuse: Domnul va fi atît de bun să rămînă aici pînă ne întoarcem.

Tarzan încercă să protesteze, însă ofițerul i-o reteză scurt. Poate că vor fi lupte și armata nu poate fi stînjenită în desfășurarea acțiunilor de civili necombatanți.

— Însă, dragul meu locotenent — începu Tarzan — sînt gata și nespus de doritor să mă pun sub comanda dumată sau a oricărui sergent sau caporal și să lupt sub ordinele lui. De aceea am venit aici.

— Mi-ar plăcea să fie așa precum zici... — i-o întoarse Gernois, fără măcar să-și ascundă tonul batjocoritor. Apoi adăugă scurt: Ești sub ordinele mele și ordinul meu este să rămîi aici pînă ne întoarcem. Cu asta am încheiat.

Gernois se întoarse și dădu pîteni calului spre a ajunge în fruntea oamenilor săi. O clipă mai tîrziu, Tarzan se trezi singur în mijlocul unei mici văi înconjurată de munți.

Soarele dogorea atît de tare, încît trebui să-și caute adăpost sub un copac din apropiere. Își priponi calul și se așeză pe pămînt ca să fumeze. În sinea lui îl ocăra pe Gernois pentru festa pe care i-o jucase. O răzbunare meschină, gîndi Tarzan, dar aproape numaidecît îi fulgeră prin minte că omul

nu putea fi atît de prost, încît să-l înfrunte purtîndu-se atît de josnic. Gestul lui ascundea cu siguranță altceva mult mai primejdios. Stînd și chibzuind așa, se ridică de jos și-și scoase pușca din toc. Cercetă magazia de muniții și văzu că e plină. Își examina apoi revolverul. După aceste precauții preliminare, scrută înălțimile înconjurătoare și gurile defileurilor. Hotărî că nu trebuie să se lase pradă somnului.

Soarele coborî din ce în ce mai jos, însă nici pomeneală ca spahiii să se întoarcă. În cele din urmă valea se cufundă în umbra inserării. Tarzan era prea mîndru ca să se înapoieze singur în tabără înainte de a lăsa detașamentului destul timp să sosească în vale, unde credea el că o să aibă loc regruparea. Cînd se făcu noapte de-a binelea, se simți mai în siguranță, fiindcă în întuneric era la largul lui. Știa prea bine că nimeni nu se putea apropia de el, oricîte precauții ar fi luat, încît să înșele auzul său extrem de fin; iar ochii lui vedeau admirabil în noapte; și nasul dacă dușmanul ar fi venit cumva din direcția vîntului, îi vestea apropierea oricui, chiar dacă omul se afla destul de departe.

Socoti că pericolul e neînsemnat și, cuprins de o senzație de siguranță, adormi cu spatele sprijinit de copac.

Trebuie să fi dormit multe ore, fiindcă, atunci cînd îl trezi sforăitul și freamătul neliniștit al calului, luna strălucea deasupra văii în toată splendoarea ei, dar... acolo, la mai puțin de zece pași, se afla motivul neliniștii calului său.

Superb, maiestuos, cu coada grațios arcuită și fremătînd, cu ochii de foc ațintiți asupra prăzii, stătea Numa, *el adrea*, leul negru. Tarzan fu străbătut de un fior de bucurie. Era ca și cum ar fi întîlnit, după mulți ani, un prieten vechi. O clipă rămase nemișcat ca să se bucure de înfățișarea maiestuoasă a stăpînului pustiurilor.

Numa se ghemuise, pregătit să sară. Încet, Tarzan duse pușca la ochi. Niciodată în viața lui nu omorîse vreo fiară mare cu pușca; pînă atunci se bizuise pe suliță, pe săgeți otrăvite, pe frînghie, pe cuțit sau chiar pe propriile-i mîini.

Instinctiv dori să fi avut săgețile și cuțitul; s-ar fi simțit mai sigur cu ele.

Numa stătea aproape lipit de pământ; i se vedea doar capul. Tarzan ar fi preferat să tragă mai dintr-o parte, fiindcă știa ce prăpăd putea face un leu dacă supraviețuia încă două minute sau chiar unul singur după ce era lovit. În spatele lui Tarzan, calul tremura de frică. Cu multă prudență, omul-maimuță făcu un pas în lături... Numa îl urmări doar cu ochii. Tarzan mai făcu un pas, pe urmă încă unul. Numa nici nu clinti. Acum Tarzan putea ținti între ochi și ureche. Degetul apăsă pe trăgaci și glonțul porni exact în clipa în care Numa sări. În aceeași clipă, calul îngrozit, făcu "un ultim efort disperat să scape: frînghia cu care era priponit se rupse și animalul galopă în josul defileului, spre deșert.

Un om obișnuit n-ar fi putut scăpa din ghearele acelea cumplite, mai ales că Numa sărise de la o distanță mică; Tarzan însă nu era nicidecum un om obișnuit. Încă din cea mai fragedă copilărie imensele dificultăți ale existenței îl învățaseră să se folosească de forță cu iuțeala gândului. Era agil *el adrea*, dar Tarzan îl întrecea. Și astfel fiara se izbi de un copac în loc de carnea moale a omului, tocmai în clipa când Tarzan trimitea alt glonț în trupul fiarei. Durerea îl făcu pe Numa să ragă și sări chiar lângă vînător. Tarzan mai trase două focuri, unul după altul și *el adrea* căzu doborît fără a mai scoate vreun sunet. Nu domnul Jean Tarzan, ci Tarzan din neamul maimuțelor puse trufaș piciorul necruțător pe leșul fiarei și, ridicîndu-și privirea spre luna plină, slobozi un strigăt puternic: strigătul misterios și teribil al celor din tribul său... gorila își biruise adversarul. Fiarele din creierul munților se opriră locului, cutremurate de strigătul necunoscut și înspăimîntător. Jos, în deșert, copiii pustiei ieșiră din corturile de piele de capră și priviră spre munte, întrebîndu-se ce grozăvie se mai abătea peste ei, ca să le prăpădească turmele.

La o jumătate de kilometru de valea unde se afla Tarzan, cîteva siluete înveșmîntate în alb și purtînd puști lungi și

amenințătoare se oprirea la auzul strigătului și privirea una spre alta, nedumerite. Cum strigătul nu se mai repetă, își continuară de îndată drumul lor furișat spre vale.

Acum, Tarzan era încredințat că Gernois n-avea de gând să se mai întoarcă spre a-l lua de-acolo, însă pricepea ce-l făcuse pe ofițer să-l părăsească în acel loc, de unde omul-maimuță putea totuși să se înapoieze nestingherit la tabără. De vreme ce calul fugise, Tarzan își zise că e o nebunie să mai rămână în munți, așa că o porni spre deșert.

Abia pătrunse în gura defileului, când prima dintre siluetele înveșmântate în alb se ivi în vale, la capătul celălalt. O clipă, necunoscuții scrutară mica depresiune, ascunși îndărătul unor bolovani și, văzînd că nu-i nimeni pe acolo, o porniră din nou. La marginea drumului, sub un copac, dădură peste leșul lui *el adrea*. Scoțînd exclamații de uimire se înghesuiră în jurul cadavrului, apoi grăbiră pasul în josul defileului, pe unde Tarzan mergea la o mică distanță înaintea lor. Ceata înainta în tăcere și cu multă precauție, profitînd de fiecare loc bun în care se puteau ascunde, așa cum fac oamenii cînd urmăresc pe un altul.

10. PRIN VALEA UMBREI

În timp ce Tarzan pășea în josul defileului sub razele strălucitoare ale lunii africane, chemarea junglei îl atrăgea tot mai puternic. Singurătatea sălbatică și senzația de libertate îi umpleau inima de viață și optimism. Deveni iarăși Tarzan din neamul maimuțelor — cu fiecare nerv încordat, pregătit la orice surpriză din partea oricărui dușman din junglă — călca ușor și cu capul sus, mîndru și conștient de puterea lui.

Zgomotele nocturne ale munților erau noi pentru el, dar în urechi îi stăruia glasul cald al unei iubiri pe jumătate uitată. Dintre nenumăratele sunete putea desluși unele din instinct... unul era chiar foarte cunoscut: strănutul

îndepărtat al lui Sheeta, leopardul; însă în urletul final răzbătu o notă ciudată care-l făcea să se îndoiască. Nu, era o panteră.

Deodată un nou sunet... un zgomot ușor, precaut, deosebit de celelalte. Nici o altă ființă omenească în afară de omul-maimuță nu ar fi fost în stare să-l detecteze. La început nu se dumeri ce este, însă în cele din urmă își dădu seama că e zgomotul făcut de picioarele desculțe ale mai multor bărbați. Veneau tiptil-tiptil pe urmele lui. Așadar, era urmărit.

Într-o fracțiune de secundă se lămurii de ce fusese părăsit în valea aceea mică de către Gernois. Însă în planurile acestuia se produsese o încurcătură: oamenii sosiseră prea târziu. Pașii se apropiau din ce în ce. Tarzan se opri să-i înfrunte pe urmăritori; pușca era pregătită. Surprinsese licărirea rapidă a unui burnus alb. Strigă în franțuzește, întrebînd ce voiau de la el. Drept răspuns, o împușcătură și, odată cu zgomotul împușcăturii, Tarzan se prăbuși la pămînt.

Arabii nu se năpustiră de îndată; așteptară vrînd să se asigure că victima nu se mai scoală; apoi ieșiră repede din ascunzătoare și se aplecară asupra lui. Curînd își dădură seama că nu murise. Unul dintre ei puse țeava puștii în ceafa lui Tarzan, ca să-l lichideze. Însă un altul îl opri:

— Dacă-l ducem viu, răsplata va fi mai mare.

Îl legară deci de mîini și de picioare și, ridicîndu-l, îl așezară pe umerii a patru dintre ei; pe urmă își reluară marșul spre deșert. Ieșind din munți, se îndreptară către miazăzi. În zori sosiră la locul unde doi oameni de-ai lor păzeau caii. De aici înaintară mai repede. Tarzan, care-și recăpătase cunoștința, fu legat de un cal adus special pentru asta. Rana lui era doar o zgîrietură ce-i crestase pielea la tîmplă. Nu mai sîngera, însă sîngele închegat îi mînjise fața și hainele. De cînd căzuse în mîinile arabilor, nu scosese nici un cuvînt și nici aceștia nu-i vorbiseră decît ca să-i dea ordine în clipa cînd ajunseră la cai.

Goniră timp de șase ore prin deșertul fierbinte ocolind oazele din drumul lor. Către prînz sosiră într-un douar de

aproape douăzeci de corturi. Se opriră și unul dintre arabi desfăcu frîghiile cu care-l legaseră de cal. Îi înconjurară o mulțime de bărbați, femei și copii. Mulți din trib, în special femeile, părură foarte încîntați să-l ocărască pe prizonier. Ba cîteva femei meraseră atît de departe, încît se porniră să arunce cu pietre în el și să-l lovească cu ciomegele, pînă cînd apăru bătrînul șeic și le goni de acolo.

— Ali-ben-Ahmed mi-a spus că bărbatul acesta a stat față în față cu *el adrea*, în munți și l-a răpus — zise. El. Nu știu ce gînduri are străinul care ne-a trimis după el și nici nu mă interesează ce o să-i facă acestui om cînd i-l vom da în primire, însă prizonierul e un bărbat curajos și, atîta timp cît se află în mîinile noastre va fi tratat cu cinstea cuvenită celui care-l vînează pe stăpînul cu capul mare singur, noaptea și-l ucide.

Tarzan auzise de respectul pe care arabii îl arată celui care biruie leul și se bucură căci acest lucru îl scăpa de torturile umilitoare din partea membrilor tribului. Îl duseră deci într-un cort din piele de capră, aflat în partea de sus a douar-ului, unde îi dădură ceva de mîncare și, legat fedeleș, fu lăsat să zacă pe o bucată de covor, singur în cort.

Văzu că în fața ușii se afla o strajă, însă cînd încercă să forțeze legăturile, își dădu seama că nu mai era nevoie de altă precauție din partea răpitorilor săi: nici măcar mușchii săi puternici nu putură să rupă nenumăratele frîghii.

Puțin înainte de căderea amurgului, mai mulți bărbați se apropiară și intrară în cortul în care se afla. Toți erau îmbrăcați în veșminte arabe. Unul dintre ei înainta spre Tarzan și, cînd își descoperi partea de jos a feței, omul-maimuță putu să vadă trăsăturile răutăcioase ale lui Nikolas Rokoff. Buzele i se schimonosiră într-un rînjete dezgustător.

— Ah, domnul Tarzan! Începu el. Dar e o adevărată plăcere! De ce nu vă ridicați să vă întîmpinați oaspetele? Cu o înjurătură teribilă și urlînd „Ridică-te, cîine!”, îi trase un bocanc zdravăn în coaste. Mai na și mai na, na! Urla el în

timp ce-l lovea peste față și în coaste. Cîte un picior pentru fiecare insultă pe care mi-ai adus-o.

Omul-maimuță nu-i răspunse. Nici măcar nu catadicsi să-l privească după ce-l recunosc. În cele din urmă șeicul, care pînă atunci nu scosese nici un cuvînt, deși se uita urît la Rokoff, interveni!

— Ajunge! îi porunci el. Omoară-l dacă poțtești, însă nu vreau să văd cum un bărbat curajos e supus la asemenea înjosiri în prezența mea. Chiar mă gîndesc să-l slobozesc din strînsoare, ca să văd cît o să-l mai lovești...

Această amenințare îl potoli ca prin farmec pe Rokoff, fiindcă nu-i prea ardea ticălosului să-l vadă pe Tarzan liber atîta timp cît se afla în bătaia pumnilor săi.

— Bine, bine... — îi spuse arabului. Am să-l ucid chiar acum.

— Ba n-o să-l ucizi pe teritoriul douar-ului meu — i-o reteză șeicul. Cînd va pleca de aici, va pleca viu. Ce-o să faci cu el în deșert, nu mă privește, însă nu vreau ca sîngele unui francez să cadă asupra tribului meu din pricina certurilor voastre... francezii vor trimite soldați și vor omorî mulți dintre ai mei, ne vor arde corturile și ne vor goni turmele...

— Precum spui. — mîrîi Rokoff. O să-l duc în deșert, dincolo de douar și-am să-l omor...

— O să-l duci din ținutul meu la o depărtare de o zi de mers călare — adăugă șeicul, hotărît. Cîțiva dintre fii mei te vor urmări și vor avea grijă să faci întocmai, altfel... s-ar putea ca în deșert să zacă doi francezi morți.

Rokoff ridică din umeri.

— Păi atunci o să fiu nevoit s-aștept pînă mîine... acum s-a și făcut noapte.

— Cum dorești — îi spuse șeicul. Însă la o oră după ivirea zorilor va trebui să pleci din douar-ul meu. Nu-mi prea sînt pe plac necredincioșii și cu atît mai puțin lașii.

Rokoff ar fi vrut tare mult să-i răspundă într-un fel șeicului, însă se stăpîni fiindcă își dădea seama că bătrînului nu-i trebuia decît un motiv ca să se întoarcă împotriva lui.

Plecară, așadar, din cort împreună. Rokoff nu rezistă ispitei de a arunca din ușa o ultimă batjocură la adresa lui Tarzan.

— Somn ușor, domnule! îi spuse. Și nu uita să te rogi fierbinte, fiindcă mâine, când vei muri, vei suferi atât de mult, încît nu vei mai avea timp pentru a te ruga și pentru blasfemiile pe care le vei rosti.

De la prînz, nimeni nu se mai îngrijise să-i aducă lui Tarzan mîncare sau apă și omul-maimuță suferea cumplit din pricina setei. Se întreba dacă merită să-i mai ceară strajei să-i dea apă; încercase de două-trei ori, însă nu primise nici un răspuns. Se hotărî să renunțe.

Departe, sus în munți, auzi răgetul leului. Se gîndea cît de sigur ar fi fost într-o vizuină de fiară sălbatică în comparație cu colibele oamenilor. Odinioară, când trăia în junglă, nu fusese niciodată atât de hăituit fără milă ca în ultimele luni de cînd se afla printre oamenii civilizați. Niciodată nu fusese atât de aproape de moarte.

Leul răgi din nou, de data asta mai aproape. Tarzan simți vechiul impuls sălbatic de a-i răspunde cu strigătul de provocare al tribului său. Tribul său? Mai că uitase că acum era om și nu maimuță. Încercă încă o dată legăturile. Dumnezeu, măcar de-ar fi putut să ajungă la ele cu dinții lui puternici. Simți cum îl cuprinde o furie oarbă văzînd că strădaniile sale de a se elibera nu au sorți de izbîndă.

Numa răgea acum încontinuu. Era, limpede că ieșise după pradă. Răgetul său era al leului înfometat. Tarzan îl pizmuia fiindcă era liber. Nimeni nu-l va lega vreodată cu frînghii ca să-l măcelărească întocmai ca pe o oaie. Gîndul acesta îl chinuia cel mai mult pe omul-maimuță. Nu-i era frică de moarte, nu... încerca doar umilința înfrîngerii în fața morții fără a avea măcar prilejul să lupte pentru viața sa.

„Trebuie să fi trecut de miezul nopții” — gîndi Tarzan. Mai avea doar cîteva ore de trăit. Poate că găsea un mijloc de a-l lua și pe Rokoff în lunga-i călătorie, îl auzi pe stăpînul deșertului foarte aproape. Își căuta pesemne hrana printre animalele din țarcul douar-ului.

Liniștea coborî din nou, apoi auzul fin al lui Tarzan surprinsese mișcarea furișată a unui trup. Venea dinspre cortul ce se afla undeva mai în spate. Foșnetul se auzea din ce în ce mai aproape. Încordat ca un arc, Tarzan așteptă să vadă ce se întâmplă. Timp de câteva clipe, afară domni liniștea; o liniște atît de adîncă, încît Tarzan se miră că nu aude răsufarea animalului care, cu siguranță, stătea ghemuit foarte aproape lîngă cort.

Sst! Se mișcă din nou. Se tîrăște mai aproape. Tarzan întoarce capul în direcția zgomotului. Înăuntru e întuneric beznă. Încet, foaia certului din piele de capră se ridică de la pămînt împinsă de capul și umerii unui trup cu desăvîrșire negru în semiîntunericul încăperii: prin crăpătură se întrezărește priveliștea palidă a deșertului abia luminat de stele.

Pe buzele lui Tarzan înflori un zîmbet. Cel puțin Rokoff va fi înșelat. Ce furios o să fie! Moartea va fi mult mai ușoară decît cea pe care i-a pregătit-o nemernicul.

Foaia cortului, se lăsă la loc și totul se cufundă din nou în beznă. Oricum, trupul acela, indiferent ce-ar fi fost, se afla în cort cu el. Auzi cum se tîrăște mai aproape... era lîngă el. Închise ochii și așteptă laba puternică. Pe fața-i îndreptată spre tavan simți atingerea delicată a unei mîini gingașe dibuind prin întuneric, apoi un glas de fată îi rosti numele într-o șoaptă abia perceptibilă.

— Da, eu sînt — răspunse el, tot în șoaptă. Dar pentru numele lui Dumnezeu, cine ești?

— Ouled-nail din Sidi Aissa — veni răspunsul. În timp ce vorbea, Tarzan simți cum fata îi tăia legăturile. Din cînd în cînd oțelul rece al cuțitului îi atingeia pielea. Peste o clipă Tarzan era liber. Vino! Șopti fata.

O urmă afară din cort, tîrîndu-se pe burtă și străbătînd același drum pe care venise ea. Se tîrîră așa, lipiți de pămînt, pînă în dreptul unor tufișuri. Acolo, fata se opri pînă ce ajunse și Tarzan lîngă ea. Înainte de a rosti vreun cuvînt, omul-maimuță o privi mai atent.

— Nu înțeleg nimic. Cum de te afli aici? De unde știai că sînt ținut prizonier în cortul acela? Cum se face că m-ai salvat tocmai tu?

Fata zîmbi și spuse:

— Am mers mult toată noaptea și mai avem destul pînă ne vom îndepărta îndeajuns de orice pericol. Vino, am să-ți povestesc pe drum...

Se ridicară și porniră de-a curmezișul întinderii de nisip, îndreptîndu-se spre munți.

— Nu eram sigură că voi ajunge la vreme — spuse fata în cele din urmă. În noaptea asta *el adrea* a pornit după pradă și, după ce-am părăsit caii, cred că m-a adulmecat și m-a urmărit... mi-a fost grozav de frică...

— Ești o fată curajoasă! exclamă el. Ai riscat totul pentru un necunoscut... pentru un străin... pentru un necredincios?

Fata înălță capul, semeață.

— Sînt fiica șeicului Kadour-ben-Saden — spuse. N-aș fi demnă să fiu fiica lui dacă nu mi-aș risca viața ca să salvez viața celui care m-a salvat, deși nu eram decît o biată ouled-nail.

— Cu toate acestea — insistă el — ești o fată foarte curajoasă. Dar cum ai știut că sînt prizonier aici?

— Ahmed-din-Taieb, care mi-e văr din partea tatălui, a fost în vizită la niște prieteni din tribul care te-a capturat. Era în douar cînd ai fost adus acolo. Ajungînd acasă, ne-a povestit despre franțuzul uriaș prins de Ali-ben-Ahmed pentru alt franțuz care voia să-l ucidă. Din descriere, mi-am dat seama că e vorba de tine. Tatăl meu era plecat. Am încercat să conving cîțiva bărbați să vină să te salveze, însă n-au vrut. Spuneau: “Lasă-i pe necredincioși să se ucidă între ei. Nu e treaba noastră; ba, dacă ne ducem și ne-amestecăm în planurile lui Ali-ben-Ahmed, n-o să facem decît să iscăm o ceartă între ai noștri”. Așa că, atunci cînd s-a întunecat, am pornit-o singură la drum, călărind pe un cal; am mai adus unul pentru tine. I-am priponit într-un loc nu departe de aici. Către dimineață vom fi pe teritoriul douar-ului tatălui meu.

La vremea aceea va fi și el acasă... și atunci n-au decît să vină să-l ia pe prietenul lui Kadour-ben-Saden.

Timp de cîteva clipe meraseră în tăcere.

— Caii trebuie să fie prin apropiere. Ciudat însă... nu-i văd. Apoi, după cîteva metri, se opri și scoase o exclamație de dezamăgire: Vai, au dispărut! Aici i-am legat.

Tarzan se opri și cercetă pămîntul în apropiere. Descoperi că un arbust fusese smuls din rădăcină; apoi mai observă încă ceva. Cînd se ridică, un zîmbet amar i se oglindea pe față. Îi spuse fetei:

— *El adrea* a fost pe aici. După urme totuși, cred că prada i-a scăpat. Dacă au reușit să fugă, caii sînt în siguranță, la cîmp.

Nu le rămînea decît să-și continue drumul pe jos. Poteca trecea peste un pinten de munte; fata cunoștea foarte bine cărările. Mergea cu pași mari și ușori. Tarzan o susținea ca să nu obosească prea tare. Mergînd, vorbeau într-una și, uneori, se opreau s-asculte dacă nu sînt urmăriți.

Era o noapte negrăit de frumoasă, scăldată în lumina lunii, iar aerul proaspăt și înviorător. În spatele lor se întindea peisajul nesfîrșit al deșertului, punctat ici și colo de cîte o oază. Frunzele de curmal din locul fertil pe care tocmai îl părăsiseră și cercul de corturi din piei de capră se decupau pe fondul galben al nisipului: un paradis fantomatic pe o mare fantomatică. În fața lor se ridicau munții masivi și tăcuți. Sîngele clocotea în vinele lui Tarzan. Iată adevărata viață! Se uită la fata de lîngă el... o fată a deșertului pășind pe meleagul unei lumi moarte împreună cu un fiu al junglei. Zîmbi la gîndul acesta. Își dorise o soră care să semene cu fata aceasta. Ce prieteni la cataramă ar fi fost!

Curînd ajunseră în munți și înaintară mai greu, cărarea fiind povîrnită și mai stîlcoasă.

Cîteva minute meraseră în tăcere. Fata se întreba dacă vor ajunge la douar-ul tatălui ei înainte de a se porni în urmărirea lor. Tarzan ar fi dorit să poată merge așa la nesfîrșit. Dacă fata ar fi fost bărbat, nu i-ar fi fost greu. Tînjea

după un prieten căruia să-i placă același fel de viață sălbatică, aspră ca și lui. Dorea să aibă prieteni, însă, spre nenorocul său, majoritatea celor pe care-i cunoscuse preferau mai degrabă îmbrăcămintea imaculată și bastonul în loc de un trup despuiat și junglă.

Cei doi tocmai ocoleau o stîncă; deodată însă se opriră brusc: în fața lor, chiar în mijlocul cărării, stătea Numa, *el adrea*, leul negru. Avea ochii verzi și foarte răi, își arăta colții feroși și își biciuia furios cu coada coastele de culoare roșiatică-neagră. Cînd îi văzu, scoase un răget — răgetul înfricoșător, inspirînd groază, al leului înfometat, dar și turbat de furie.

— Dă-mi cuțitul! ceru Tarzan și întinse mîna către fată.

Aceasta i-l strecură în palmă. Îndată ce-și încleșta degetele pe miner, Tarzan o împinse ușor în spatele său.

— Fugi înapoi în deșert cît poți de repede. Dacă te chem, înseamnă că totul e în ordine și te poți întoarce.

— N-are nici un rost — zise ea, resemnată. Acesta e sfîrșitul.

— Fă cum îți spun! îi porunci el. Repede! Nu mai are mult și sare.

Fata se dădu cîțiva pași înapoi și rămase acolo să urmărească scena de groază.

Leul înainta spre Tarzan încet-încet, cu botul în pămînt ca un taur gata să se năpustească; coada lui întinsă ca o strună tremura de încordare.

Omul-maimuță stătea pe jumătate ghemuit; în mîna ținea cuțitul lung, arăbesc ce sclipea în razele lunii. În spatele său, silueta încordată a fetei rămase nemișcată ca o statuie cioplită în piatră. Fata se aplecă puțin înainte și rămase așa, cu gura întredeschisă, cu ochii holbați. Curajul acestui om care îndrăznea să-l înfrunte doar cu un biet cuțit pe stăpînul cu capul mare o uluia. Oricare bărbat din tribul ei ar fi îngenuncheat, rugîndu-se și așteptînd să fie sfîșiat de colții aceia groaznici, fără să opună cea mai mică rezistență. Orice ar fi făcut omul, rezultatul ar fi fost același... era inevitabil.

Ochii fetei se pironiră asupra viteazului din fața sa și ea fu copleșită de admirație. Uriașul nici măcar nu tresărea: atitudinea lui era la fel de amenințătoare și de disprețuitoare ca a lui *el adrea* însuși!

Leul era foarte aproape", doar câțiva pași îi mai despărțeau... se ghemui și-apoi, cu un răget asurzitor, sări...

11. JOHN CALDWELL, LONDRA

Cînd *el adrea* se aruncă cu ghearele rășchirate și cu colții rînjiți, nu se îndoi cîtuși de puțin că omulețul acesta va fi o pradă tot atît de ușoară ca și nenumărați alții care căzuseră în labelle lui. Pentru el, omul era o făptură neîndemînică, înceată și lipsită de apărare.

Însă de data asta descoperi că-l înfrunta un adversar tot atît de agil și de iute ca și el. Cînd corpul lui puternic ateriza în locul unde se afla omul, acesta nu mai era acolo.

Urmărind scena, fata se transfigurase de uimire văzînd cu cîtă ușurință omul, ghemuit pe vine, evită ghearele imense. Și acum, o, Alah! Omul se năpusti în spinarea lui *el adrea* mai înainte ca fiara să se poată întoarce și-l înșfacă de coamă. Leul se cabra pe picioarele dinapoi ca un cal... Tarzan se așteptase la asta și era pregătit. Brațul său puternic strîngea gîtul împodobit cu o coamă neagră și... o dată, de două ori, de zece ori... lama ascuțită pătrunse în coasta roșiatică, sub omoplatul stîng.

Salturile lui Numa, răgetele de furie și durere erau de-a dreptul înspăimîntătoare. Dar nici pomeneală să scape sau să-l apuce cu ghearele ori cu colții pe uriașul din spatele său în scurtul răgaz pe care-l mai avea de trăit. Cînd Tarzan din neamul maimuțelor slăbi strînsoarea și se ridică, leul era aproape mort. Atunci, fiica deșertului fu martora unui lucru care o înspăimîntă chiar mai tare decît prezența lui *el adrea*. Tarzan puse un picior pe leșul animalului și, cu fața lui

frumoasă întoarsă spre lună, scoase cel mai înspăimîntător urlat ce-i fusese dat vreodată să audă.

Cu un țipăt de spaimă, fata se trase înapoi... credea că efortul teribil, depus în luptă, îl scosese din minți. Cînd ultima notă a strigătului acela drăcesc se stinse în depărtare în ecouri abia auzite, omul își coborî privirea și o văzu pe fată. Brusc, fața ei se luminează de zîmbetul acela blînd care însemna mai mult decît cea mai sigură dovadă că era în toate mințile; fata răsuflă ușurată, zîmbind la rîndul ei.

— Ce fel de om ești? îl întrebă. Ceea ce ai făcut e nemaipomenit. Chiar și acum nu pot crede că e cu puțință ca un singur om, înarmat doar cu un cuțit, să lupte corp la corp cu *el adrea* și să-l biruie fără a se alege cu vreo zgîrietură, să-l biruie de-a binelea. Și strigătul acela... nu avea nimic omenesc. De ce ai făcut-o?

Tarzan roși.

— Uneori uit că sînt om civilizat. Probabil că devin altă ființă cînd ucid.

Nu încercă să mai dea și alte explicații. Își continuară drumul. Soarele era pe cer de o oră cînd ajunseră în deșertul de peste munți. Găsiră și caii fetei. Animalele pășteau liniștite lîngă un rîuleț;

Alergaseră în galop pînă aici, îndreptîndu-se spre casă și cum nu mai aveau de ce să se teamă se opriseră să pască.

Cu puțină trudă, Tarzan și fata izbutiră să-i prindă și, după ce încălecară, porniră prin deșert spre douar-ul șeicului Kadour-ben-Saden. Se încredințară că nu erau urmăriți și, pe la orele nouă, ajunseră cu bine la destinație.

Șeicul tocmai se înapoiase. Era înnebunit de durere că nu-și găsea nicăieri fiica și în mintea lui încolți gîndul că fusese din nou răpită de bandiți. Încălecaseră și tocmai se pregătea să plece împreună cu cincizeci de oameni în căutarea ei, cînd cei doi pătrunseră în, douar.

Bucuria care-l cuprinse văzîndu-și copila acasă nu avea margini și bătrînul nu mai contenea să-i mulțumească lui Tarzan că i-o adusese teafără și o apăraseră de primejdiile

noptii. Era nespus de bucuros că fata lui ajunsese la timp ca să-l salveze pe bărbatul care, la rîndul lui, o salvase într-o zi.

În semn de stimă și prietenie, Kadour-ben-Saden îl copleși pe Tarzan cu toate onorurile tribului. Cînd fata își isprăvi povestirea, arătînd cum fusese ucis leul, Tarzan fu înconjurat de o mulțime de arabi ce se uitau la el cu adorație: aceasta era calea cea mai sigură spre admirația și respectul lor.

Bătrînul șeic propuse lui Tarzan să rămînă oaspetele său. Timp nelimitat. Voia chiar să-l adopte ca membru al tribului și n-a lipsit mult ca omul-maimuță să se hotărască a rămîne pentru totdeauna lîngă acești oameni din pustiu, pe care-i înțelegea și care, la rîndul lor, păreau să-l îndrăgească. Prietenia lui pentru fată și faptul că o plăcea erau motive destul de puternice ca să-l facă să ia asemenea hotărîre.

Dacă fata ar fi fost bărbat, își zise el, n-ar fi stat nici o clipă pe gînduri să rămînă acolo fiindcă ar fi dobîndit un prieten așa cum își dorea. Ar fi putut să călărească și să vîneze împreună după pofta inimii ; dar așa, urmau să fie îngrădiți de conveniențe, pe care nomazii sălbatici, le respectă cu mult mai multă strictețe decît semenii lor civilizați. Și-apoi, după un timp, fata se va mărita cu unul dintre războinicii tribului și prietenia lor va lua sfîrșit. Se hotărî deci să refuze propunerea șeicului, dar mai petrecu o săptămînă în calitate de oaspete al lor.

La plecare, Kadour-ben-Saden și cincizeci de războinici îl însoțiră pînă la Bou Saada. Dimineața, pe cînd încălecau în douar-ul lui Kadour-ben-Saden, fata veni să-i ureze drum bun.

— M-am tot rugat să rămîi la noi — îi spuse ea simplu cînd Tarzan se aplecă în șa să-i strîngă mîna. Acum mă voi ruga să te întorci.

În ochii ei frumoși se citea o nesfîrșită părere de rău, iar gura cu colțurile lăsate vădea mîhnire. Tarzan era profund emoționat.

— Cine știe? murmură el și se întoarce pornind pe urmele călăreților care se depărtau.

Înainte de a pătrunde în Bou Saada, Tarzan se despărți de Kadour-ben-Saden și oamenii săi. Din anumite motive dorea să intre în oraș în cea mai mare taină. Îi destăinuie șeicului motivele sale și bătrînul încuviință planul lui. Arabii urmau să sosească la Bou Saada înaintea lui, fără să spună nimănui că Tarzan fusese cu ei. Mai tîrziu avea să vină și el, trăgînd direct la un han neînsemnat.

Astfel, pătrunzînd în oraș după căderea întunericului, Tarzan nu întîlni nici un cunoscut și ajunse neobservat la han. După ce cină cu Kadour-ben-Saden, omul-maimuță se duse pe drumuri ocolite la hotel. Intră pe o ușă din dos și-l căută imediat pe proprietar, care păru extrem de surprins să-l vadă în viață.

Desigur, domnul avea corespondență; i-o va aduce numaidecît. Nu, nu va sufla o vorbă despre întoarcerea domnului. Proprietarul se întoarce de îndată cu un teanc de scrisori. Una dintre ele conținea un ordin de la superiorul său, potrivit căruia misiunea sa actuală înceta. Trebuia să se grăbească să ajungă la Cape Town cu primul vapor. Instrucțiuni mai detaliate urma să primească acolo de la un agent al cărui nume și adresă erau menționate în scrisoarea, de altfel foarte scurtă, dar explicită. Tarzan hotărî să părăsească Bou Saada a doua zi în zori. Plecă apoi la garnizoană, unde dorea să-l salute pe căpitanul Gérard; hotelierul îl văzuse pe căpitan înapoindu-se cu detașamentul în ajun.

Îl găsi pe ofițer la comandament. Căpitanul fu foarte surprins, dar nespuse de fericit constatînd că Tarzan este viu și nevătămat.

— Cînd locotenentul Gernois s-a întors și a raportat că nu te-a mai găsit acolo unde ai dorit să rămîi cîtă vreme ei aveau să cerceteze ținutul, am fost cuprins de neliniște. Te-au căutat prin munți mai multe zile în șir, apoi s-a răspîndit zvonul că ai fost omorît și mîncat de un leu. Drept dovadă ni

s-a adus pușca. Bidiviul tău s-a înapoiat în tabără a doua zi după ce ai dispărut. Nu mai aveam nici o îndoială. Locotenentul Gernois era într-adevăr negru de supărare... a luat toată vina asupra lui. El a fost acela care a insistat să se facă cercetări și tot el l-a găsit pe arabul care-ți luase pușca. Va fi foarte încântat să știe că ești în viață.

— Nici nu mă îndoiesc de asta — spuse Tarzan, cu un zîmbet fioros.

— Acum e plecat în oraș, dar am să trimit după el — continuă Gérard. Am să-i dau de veste imediat ce se întoarce.

Tarzan îl lăsă pe căpitan să creadă că se rătăcise și că ajunsese în cele din urmă la douarul lui Kadour-ben-Saden, care-l însoțise pînă la Bou Saada. După ce-i povesti ofițerului toate astea, își luă rămas bun de la el, scuzîndu-se că se grăbește să se întoarcă în oraș. La han îl aștepta Kadour-ben-Saden, care îi dădu o informație extrem de importantă: era vorba de un bărbat cu barbă neagră care umbla deghizat în arab. De cîtva timp își îngrijea o încheietură ruptă. Nu demult fusese plecat din Bou Saada, iar acum se întorsese. Tarzan îi cunoștea ascunzătoarea și se îndreptă într-acolo.

Trebui să străbată niște ulițe înguste și rău mirositoare, cufundate într-o beznă ca în Erebus. Urcă apoi pe o scară cam șubredă, la capătul căreia se afla o ușă închisă. Deasupra ușii, chiar sub streășina joasă a casei, se afla o fereastră fără geam. Tarzan se agăță tocmai bine de pervaz. Se ridică încet în mîini pînă ce putu să vadă înăuntru, încăperea era luminată; la o masă stăteau Rokoff și Gernois. Locotenentul tocmai vorbea.

— Rokoff, ești un diavol! spunea el. Te-ai ținut de capul meu pînă ce mi-am pierdut și ultimul dram de onoare. M-ai împins la crimă; mîinile mele sînt pătate cu sîngele acestui om, Tarzan. Dacă progenitura aia diabolică, Paulvitch ăla n-ar cunoaște secretul meu, te-aș ucide cu mîinile mele chiar acum.

Rokoff rîse:

— N-o să faci una ca asta, dragul meu locotenent! În momentul în care se va afla că sînt mort, asasinat, scumpul acela de Alexis va înainta un raport la Ministerul" de Război. Raportul va cuprinde detalii referitoare la afacerea pe care vrei atît de mult s-o tăinuiești. Apoi... vei fi acuzat de crimă. Haide, haide, fii rezonabil. Sînt doar cel mai bun prieten al tău. Nu ți-am ocrotit eu onoarea, ca și cum ar fi fost vorba de a mea?

Gernois rînji și trase o înjurătură. Rokoff continuă:

— Încă niscai gologani și documentele de care am neapărată nevoie și ai cuvîntul meu de onoare că nu-ți voi mai cere nici bani, nici alte informații.

— Și ai motive serioase să faci așa! urlă Gernois. Ceea ce-mi ceri mă va depozita de ultimul ban și de unicul secret militar de valoare pe care-l dețin. Ar trebui să-mi plătești pentru informații, în loc să-mi pretinzi bani și informații.

— Te plătesc ținîndu-mi gura — i-o întoarse Rokoff. Dar să isprăvim odată. Vrei sau nu vrei? Îți dau trei minute să te hotărăști. Dacă nu ești de acord, voi trimite astă-seară o notă la comandamentul tău care va avea drept consecință degradarea suferită de Dreyfus, singura diferență între el și tine fiind că el nu o merita.

O clipă, Gernois stătu cu capul plecat. În cele din urmă se ridică. Scoase din tunică două foi.

— Iată — spuse el, dezarmat. Le-am și pregătit, fiindcă știam că acesta va fi rezultatul.

Și-i întinse interlocutorului său foile. Chipul răutăcios al lui Rokoff se luminează dintr-o dată. Ticălosul înșfacă hîrțile.

— Ai procedat foarte bine, Gernois. — îi spuse. Nu te voi mai deranja... numai dacă nu se întîmplă să mai aduni ceva bani sau informații — rînji el.

— Nu vei mai îndrăzni, cîine! șuieră Gernois. Data viitoare te voi ucide. Eram pe punctul s-o fac în astă-seară. Înainte de a veni aici am stat cu aceste foi în față timp de o oră... lîngă ele se afla un pistol încărcat. Încercam să mă hotărâsc cu care din ele să vin. Data viitoare îmi va fi mai

ușor să aleg fiindcă m-am hotărât de pe acum. În seara asta te-ai aflat pe marginea prăpastiei, Rokoff; te sfătuiesc să nu mai încerci a doua oară.

Gernois se ridică să plece. Tarzan abia dacă avu timp să se lase pe podea și să se ascundă în întuneric, cât mai departe de ușă. Chiar și acolo îi veni greu să creadă că va reuși să scape neobservat. Platforma era foarte mică și, deși se lipi de perete la marginea cea mai depărtată, abia dacă se găsea la o distanță mai mare de un metru de ușă. Aproape imediat ușa se deschise și Gernois ieși din încăpere. Rokoff venea în urma lui. Nici unul nu vorbea. Gernois făcu vreo trei pași în jos pe scări, când se opri și se întoarse pe jumătate ca și cum ar fi vrut să se înapoieze în cameră.

Tarzan își dădu seama că era cu neputință să nu fie descoperit. Rokoff se afla încă în prag, la un metru de el; privea însă în direcție opusă, către Gernois. Dar ofițerul să răzgîndi și continuă să coboare scările. Tarzan putu să audă cum Rokoff răsufală ușurat. O clipă mai târziu, el se întoarse în cameră și închise ușa.

Tarzan așteptă pînă ce Gernois se depărta îndeajuns de mult ca să nu mai audă nimic, apoi deschise ușa și intră în încăpere. Îl înșfacă pe Rokoff mai înainte ca acesta să se poată ridica de la masă, unde cerceta documentul dat de Gernois. Când îl văzu pe omul-maimuță, se făcu deodată livid la față.

— Tu?! gîfii el.

— Eu! răspunse Tarzan.

— Ce mai vrei? șuieră Rokoff, îngrozit de cele ce citea în ochii lui Tarzan. Ai venit să mă ucizi?

N-ai să îndrăznești. Te vor ghilotina. N-ai să îndrăznești!

— Ba am să îndrăznesc foarte bine, Rokoff — îl încredința Tarzan. Nimeni nu știe că sînt aici și nici de tine nu se știe nimic. Paulvitch le va spune că a fost Gernois. Te-am auzit cum îl amenințai pe Gernois. Însă nu asta m-a determinat Rokoff. Nu-mi pasă dacă știe cineva că te-am omorît; plăcerea de a te ucide va compensa înmiit orice

pedeapsă voi primi. Ești cea mai abjectă dihanie și lașul cel mai josnic din cîți am întîlnit. Vei muri. Îmi va face o deosebită plăcere să te omor cu mîinile mele.

Tarzan se apropie și mai mult de el. Nervii lui Rokoff erau încordați la maximum. Cu un țipăt, fugi spre camera alăturată, însă omul-maimuță îi sări în spate și-l înhață. Degetele de oțel apucară beregata... Lașul guiță ca un porc înjunghiat pînă ce Tarzan îl sufocă aproape de tot. Apoi omul-maimuță îl ridică în picioare, continuînd să-l strîngă de gît. Nemernicul se zbătea în van... în strînsoarea ca de clește a lui Tarzan din neamul maimuțelor el părea un copilaș lipsit de putere.

Tarzan îl împinse într-un scaun și, cu mult înainte de a exista primejdia ca omul să moară, slăbi strînsoarea. Cînd Rokoff încetă să mai tușească, Tarzan îi vorbi din nou.

— Te-am făcut doar să simți chinurile morții. Nu te voi omorî însă... de data aceasta. Te cruț numai de dragul acelei femei cinstite care a avut marele nenoroc să-ți fie soră. Îți atrag însă atenția că numai de data asta te cruț de dragul ei. Dacă aud că ai mai făcut vreun rău, fie ei, fie soțului ei... și dacă mă mai plictisești din nou... dacă aud că te-ai întors în Franța sau într-unul din teritoriile ei, voi face tot posibilul să te găsesc și atunci, am să isprăvesc treaba pe care am început-o în astă-seară.

Apoi se întoarse la masă, pe care se aflau cele două foi de hîrtie. Cînd le luă, Rokoff scoase un urlet de groază. Tarzan examina cecul și documentul. Rămase uimit cînd văzu ce informații conține. Rokoff citise o parte din ele, însă Tarzan știa prea bine că nimeni nu și-ar fi putut întipări în minte cifrele și datele importante pe care le conținea, într-adevăr, documentul era de o valoare inestimabilă pentru dușmanii Franței.

— Acestea îl vor interesa foarte mult pe șeful statului-major — spuse Tarzan, strecurînd hîrțile în buzunar.

Rokoff gemu. Nu îndrăzni să înjure cu voce tare.

A doua zi dimineața, Tarzan porni spre nord, în drum spre Bouira și Alger.

Cînd trecu pe lîngă hotel, îl văzu pe terasă pe Gernois. Zărindu-l pe Tarzan, locotenentul se făcu alb la față. Omul-maimuță ar fi fost fericit dacă întîlnirea n-ar fi avut loc acum însă n-o mai putea evita. Îl salută pe ofițer și-și continuă drumul, în mod mecanic Gernois răspunse la salut, însă ochii aceia teribili, holbați îl urmăriră pe călăreț, cuprinși de o groază de nedescris. Era ca și cum un mort privea la o stafie.

La Sidi Aissa, Tarzan întîlni un ofițer francez pe care îl cunoscuse cu prilejul vizitei anterioare în oraș.

— Ai plecat dis-de-dimineață din Bou Saada? îl întrebă ofițerul. Înseamnă că n-ai auzit nimic de sărmanul Gernois.

— A fost ultimul om pe care l-am văzut pe cînd părăseam orașul — răspunse. Tarzan. Dar ce s-a întîmplat?

— E mort. S-a împușcat pe la opt, azi-dimineață.

După alte două zile, Tarzan era la Alger. Aici află că trebuie să mai aștepte două zile pînă la Sosirea vaporului spre Cape Town. Petrecu acest răstimp scriind un raport amănunțit privitor la misiunea sa. Documentele secrete luate de la Rokoff nu le introduse în plic, fiindcă se temea să le încredințeze altcuiva pînă ce primea ordin să le transmită unui agent sau să le ducă personal la Paris.

Pe cînd se îmbarca, după o așteptare ce i se păru din cale afară de plicticoasă, doi bărbați îl supravegheau de pe puntea superioară. Amîndoi erau îmbrăcați foarte elegant și proaspăt rași. Cel mai înalt dintre ei avea părul blond, însă sprîncenele erau foarte negre. Mai tîrziu, în cursul zilei, se întîmplă ca cei doi să se întîlnească cu Tarzan pe punte. Cînd omul-maimuță trecu pe lîngă ei, unul dintre bărbați atrase grăbit atenția celuilalt, arătîndu-i ceva în largul mării. Stăteau cu fața întoarsă, așa că nu li se puteau desluși trăsăturile. De fapt, Tarzan nu le acordă nici cea mai mică atenție.

Urmînd instrucțiunile șefului său, Tarzan se înregistrase sub nume fals: John Caldwell, din Londra. Nu înțelegea de ce

este nevoie să procedeze astfel și își bătu îndelung capul din pricina asta. Se întreba ce rol avea să joace la Cape Town.

„Ei — gîndi el — bine că am scăpat de Rokoff. Începuse să mă enerveze. Mă-ntreb dacă într-adevăr am devenit atît de civilizat, încît să am nervi, în orice caz m-a călcat îndeajuns pe nervi fiindcă nu lupta deschis. Dar cine știe ce mai pune la cale! E ca și cum Numa, leul, s-ar uni cu Tantor, elefantul și cu Histah, șarpele, încercînd să mă omoare. Atunci, de bună seamă, n-aș ști cine mă va ataca în secunda următoare. Fiarele sînt însă mult mai loiale decît omul... nu se pretează la astfel de urzeli lașe”.

În seara aceea, la cină, Tarzan se așeză lîngă o tînără femeie care ședea în stînga căpitanului. Ofițerul le făcu cunoștință.

Domnișoara Strong! Unde mai auzise el numele acesta? Îi era foarte cunoscut. Mama fetei dezlegă enigma cînd își strigă fiica pe numele mic: Hazel.

Hazel Strong! Cîte amintiri îi trezeau numele ei! O scrisoare către această fată, scrisă de mîna frumoasă a Janei Porter, fusese primul mesaj de la femeia pe care o iubea. Cît de bine își amintea de noaptea în care furase scrisoarea de pe masa din cabana tatălui său mort. Jane Porter scrisese acolo pînă noaptea tîrziu, urmărită de privirile tînărului ascuns în bezna de afară. Cît de înfricoșată ar fi fost fata dacă ar fi știut că în noaptea aceea o fiară sălbatică din junglă stătea ascunsă la fereastră, urmărindu-i fiecă mișcare.

Așadar, aceasta era Hazel Strong... prietena cea mai bună a Janei Porter!

12. IAHTUL ȘI PACHEBOTUL

Să ne înapoiem cu cîteva luni în urmă, pe micul peron bătut de vînt al unei grădini din nordul statului Wisconsin. Deasupra peisajului înconjurător plutește fumul gros al

incendiilor din pădure; fumul înțepător ustură ochii unui mic grup de șase persoane care așteaptă sosirea trenului ce-i va duce spre sud.

Cu mâinile împreunate sub cozile redingotei, profesorul Archimedes Q. Porter se plimbă de colo-colo sub privirile vigilente ale credinciosului său secretar, domnul Samuel T. Philander. De două ori în ultimele minute profesorul o luase, cu desăvîrșire distrat, peste șine, în direcția unei mlaștini învecinate și tot de atâtea ori fusese tras înapoi de neobositul domn Philander.

Jane Porter, fiica profesorului, e prinsă într-o discuție ce lîncezește cu William Cecil Clayton și cu Tarzan din neamul maimuțelor. Numai cu cîteva secunde mai înainte, în mica sală de așteptare, fuseseră rostite o declarație de dragoste și o renunțare care distrugeau viața și fericirea a două ființe din grup; William Cecil Clayton, lord Greystoke, nu era unul dintre aceștia.

În spatele domnișoarei Porter se tot foia, cu deosebită grijă maternă, Esmeralda; ea era fericită. N-avea oare motive să fie, cînd se întorcea în dragul ei Maryland? Se și vedeau, nedeslușit, felinarele locomotivei care se apropia. Membrii grupului începură să-și ridice bagajele. Deodată Clayton exclamă:

— Drace! Mi-am uitat pardesiul în sala de așteptare.

Alergă să și-l ia.

— La revedere, Jane, Dumnezeu să te binecuvînteze! îi spuse Tarzan, întinzîndu-i mîna.

— La revedere! șopti anevoie fata. Încearcă să mă uiți... nu, nu asta voiam să spun..! N-aș putea să îndur să știu că m-ai uitat.

— Dinspre partea asta să n-ai teamă — răspunse el. Aș dori să te pot uita. Ar fi mult mai ușor decît să trec prin viață gîndindu-mă neconținut ce fericit aș fi putut să fiu. Totuși tu vei fi fericită ; sînt sigur că vei fi... trebuie să fii. Te rog să le spui celorlalți că m-am hotărît să merg cu mașina pînă la New York... nu cred că e cazul să-mi iau rămas bun de la Clayton.

Aș dori să-mi amintesc cu plăcere de el, însă tare mă tem că sînt o fiară prea neîmblînzită ca să mă înțeleg cu bărbatul ce stă între mine și singura ființă din lume pe care o iubesc.

În clipa cînd Clayton își lua pardesiul din sala de așteptare, ochii îi căzură pe un formular de telegramă ce zăcea pe podea. Se aplecă să-l ridice, gîndindu-se că era un mesaj important pentru cel care-l pierduse. Aruncă o privire grăbită și, brusc, uită de pardesiu, de trenul care se apropia, de ceilalți, de tot. Rămase cu ochii pironiți la peticul de hîrtie pe care-l ținea în mînă. Îl citi de două ori pînă să deslușească înțelesul celor scrise acolo și însemnătatea copleșitoare a cuvintelor.

Cînd se aplecase să ridice formularul, era încă un nobil englez, proprietarul mîndru și bogat al unor averi imense... o clipă mai tirziu afla că nu e decît un cerșetor fără nici un titlu și fără bani. Tocmai citise telegrama lui D'Arnot către Tarzan, telegramă ce spunea doar atit:

*AMPRENTELE DIGITALE DOVEDESC CA EȘTI
GREYSTOKE. FELICITĂRI.
D'ARNOT*

Clayton se clătină pe picioare, de parcă ar fi primit o lovitură în moalele capului. Îi auzi pe ceilalți strigîndu-l să se grăbească... trenul se opri la peron. Năucit, își luă pardesiul. Le va spune, desigur, despre telegramă cînd se va afla în tren. Alergă pe peron în clipa cînd locomotiva fluiera a doua oară, chiar înainte ca bielele să pună în mișcare roțile. Ceilalți se și urcaseră în vagon și se aplecau de pe platformă, îndemnîndu-l să se grăbească. Trecură vreo cinci minute pînă se așezară pe locuri și abia atunci își dădu seama că Tarzan nu era cu ei.

— Unde e Tarzan ? o întrebă pe Jane Porter. S-a urcat în alt vagon ?

— Nu — răspunse ea; în ultimul minut s-a hotărît să se întoarcă la New York cu mașina.

Dorește să vadă mai în amănunt America decît ar putea s-o facă de la fereastra unui vagon. Se întoarce în Franța, după cum știi.

Clayton nu răspunse. Se străduia să găsească cuvintele cele mai potrivite ca sa-i dezvăluie Janei Porter nenorocirea ce-l lovise... nu numai pe el, dar și pe ea. Se întreba cum va reacționa fata. Va voi să se mai mărite cu el... să fie o simplă doamnă Clayton ? În imaginația lui, sacrificiul îngrozitor pe care unul dintre ei trebuia să-l facă îi apăru de dimensiuni exagerate. Apoi se întrebă : își va reclama oare Tarzan drepturile ? Știuse oare el ce conținea telegrama înainte de a-și tăgădui atît de calm ascendența ? Doar afirmase că maimuța Kala era mama lui ! Să fi făcut asta din dragoste pentru Jane Porter ?

Nu găsi altă explicație mai rezonabilă. Atunci, ignorînd dovada pe care i-o oferea telegrama, nu era firesc să se presupună că el nu mai intenționa să-și ceară drepturile legitime ? Și dacă așa stăteau lucrurile, era bine ca el, William Cecil Clayton, să respingă dorința, să se împotrivească sacrificiului acestui om ciudat ? Dacă Tarzan din neamul maimuțelor luase această hotărîre ca să o ferească pe Jane Porter de nenorociri, putea el, căruia i se încredința întregul ei viitor, să facă ceva care să-i pună în primejdie interesele și fericirea?

Chibzui astfel pînă ce primul impuls generos de a da în vileag adevărul și de a renunța la titluri și averi în favoarea adevăratului lor proprietar fu îngropat sub noianul de sofisticări pe care i le sugerașe propriul lui Interes. În tot restul zilei, și multe zile după aceea, Clayton fu morocănos și închis în sine. Din cînd în cînd îl măcina gîndul că ar fi foarte posibil ca mai tîrziu Tarzan, regretîndu-și mărinimia, să-și reclame totuși drepturile...

La cîteva zile după ce ajunseră la Baltimore, Clayton aborda chestiunea oficierii căsătoriei cu Jane cît mai curînd cu putință.

— Ce vrei să spui „cît mai curînd cu putință?" îl întrebă fata.

— În cîteva zile. Trebuie să mă întorc în Anglia imediat și... aș vrea să vii cu mine, iubito.

— Nu pot să fiu gata atît de repede — îi răspunse Jane. Pregătirile vor dura cel puțin o lună.

Fata era mulțumită, deoarece spera că oricare ar fi fost motivul care-l chema în Anglia, lucrul acesta amîna căsătoria. Greșise în alegerea ei, însă voia să-și joace rolul în mod cinstit pînă la capăt. Cu toate astea, dacă putea să obțină o amîinare temporară, se simțea îndreptățită să procedeze astfel. Răspunsul lui Clayton o ului de-a binelea.

— Prea bine, Jane. Voi amîna călătoria în Anglia cu o lună; atunci vom merge împreună.

Cînd luna se apropie de sfîrșit, Jane găsi un alt pretext ca să amîne din nou căsătoria. În cele din urmă, descurajat și ros de îndoieli, Clayton se văzu silit să plece în Anglia de unul singur.

Cele cîteva scrisori pe care le schimbă între ei nu-i dădură mai multe speranțe pentru încheierea căsătoriei, astfel că Clayton îi scrise direct profesorului Porter și-i expuse situația. Bătrînul privise întotdeauna cu ochi buni această căsătorie, îi plăcea Clayton și, fiind dintr-o familie din sud, acorda o importanță cam exagerată unui titlu, ceea ce pentru fiica lui nu însemna mare lucru.

Clayton îl îndemnă pe profesor să primească invitația de a fi oaspetele său la Londra; invitația se referea la întregul grup al profesorului, adică domnul Philander, Esmeralda și toți ceilalți. Englezul era convins că, odată ce Jane va fi lîngă el și legăturile de acasă anulate, fata nu va mai fi atît de înspăimîntată de pasul pe care șovăia nespuse de mult să-l facă. Astfel, în seara cînd primi scrisoarea de la Clayton, profesorul Porter îi anunță pe toți că peste o săptămînă urmau să plece la Londra.

Sosind la Londra, Jane Porter nu se arată de fel mai docilă decît la Baltimore. Găsea motiv după motiv și cînd, la

un moment dat, lordul Tennington invită tot grupul să facă o croazieră în jurul Africii la bordul iahtului său, ea fu extrem de încântată de idee și refuză din nou căsătoria pînă la înapoierea lor la Londra. Cum croaziera urma să dureze cel puțin un an, fiindcă intenționau să facă escale în diferite porturi pitorești, Clayton îl blestema în gînd pe Tennington că se apucase să propună o astfel de călătorie ridicolă.

Lordul Tennington plănuise să străbată Mediterana, apoi Marea Roșie spre Oceanul Indian și tot așa de-a lungul coastei răsăritene a Africii, oprindu-se în fiecare port care merita să fie văzut.

Se întîmplă că într-o bună zi cele două vase trecură în același timp prin strîmtoarea Gibraltar. Vasul mai mic — iahtul alb și elegant — înainta spre răsărit; pe puntea lui se afla o tînră femeie care privea cu ochi triști la medalionul bătut în diamante, mîngîindu-l cu gingășie. Gîndurile îi alergau departe, spre locul umbrit și frumos din jungla tropicală... iar inima îi însoțea gîndurile. Se întreba dacă bărbatul care-i dăruise frumoasa podoabă, a cărei valoare el nici nu o bănuia, se înapoiase în pădurea sălbatică.

Pe puntea pachebotului, un tînr și o tînră făceau fel și fel de presupuneri în legătură cu iahtul elegant ce luneca atît de grațios pe întinderea mării leneșe.

După ce iahtul trecu, bărbatul reluă conversația, întreruptă de apariția micului vas.

— Da — spuse el — America îmi place foarte mult; asta înseamnă, desigur, că-mi plac oamenii de acolo, fiindcă, la urma urmei, țara înseamnă poporul. Am întîlnit acolo cîțiva oameni încîntători. Îmi amintesc chiar de o familie din orașul dumneavoastră, domnișoară Strong, o familie care mi-a plăcut în mod deosebit... profesorul Porter și fiica lui.

— Jane Porter! exclamă fata. Vrei să spui că o cunoști pe Jane Porter? Ah, dar e prietena mea cea mai bună. Am copilărit împreună... ne cunoaștem de veacuri.

— Nu mai spuneți! făcu el, zîmbind. Cred că e foarte greu să convingeți pe cineva că aveți atîția ani!

— Am să mă explic imediat — zise fata, rîzînd. Ne cunoaştem doar de două veacuri... vîrsta ei şi vîrsta mea. Însă, vorbind serios, ne preţuim şi ne iubim ca două surori şi-acum cînd mă gîndesc că am s-o pierd, sînt aproape distrusă.

— O s-o pierdeţi? exclamă Tarzan. Ce vreţi să spuneţi? Oh, da, înţeleg... Vreţi să spuneţi că acum, cînd s-a măritat şi locuieşte în Anglia, o veţi vedea rar sau chiar deloc.

— Da — răspunse ea. Partea cea mai tristă din toată povestea e că nu se mărită cu bărbatul pe care-l iubeşte. Oh, dar e îngrozitor. Să te măriţi dintr-un simţ al datoriei! Cred că e ceva foarte rău şi i-am spus-o. M-am ridicat cu toată tăria împotriva acestei căsătorii şi, deşi am fost singura persoană invitată la nuntă care nu face parte din familie, i-am spus să nu mă cheme fiindcă nu vreau să fiu martoră la toată maimuţăreala aceea. Jane Porter e de neclintit. E convinsă că face singurul lucru onorabil şi nimeni şi nimic n-o va opri să se mărite cu lordul Greystoke, decît Greystoke însuşi sau moartea.

— Îmi pare rău pentru ea — murmură Tarzan.

— Și mie-mi pare rău pentru omul pe care-l iubește — adăugă fata — fiindcă și el o iubește. Nu l-am întâlnit niciodată, însă din cele spuse de Jane trebuie să fie un bărbat încântător. Se pare că s-a născut în jungla africană și a fost crescut de maimuțele antropoide. Nu văzuse niciodată vreun alb sau vreo femeie albă pînă ce profesorul Porter și grupul său n-au fost părăsiți pe o coastă, chiar în pragul micii sale cabane. Bărbatul acela i-a salvat de tot felul de fiare cumplite și a săvîrșit o serie de fapte extraordinare. Apoi, ca să pună capac la toate, s-a îndrăgostit de Jane și ea de el, deși fata nu și-a dat seama de asta pînă nu s-a logodit cu lordul Greystoke.

— Extraordinar! murmură Tarzan, storcîndu-și creierii să găsească un pretext oarecare ca să schimbe vorba.

Îi făcea plăcere s-o audă vorbind despre Jane, însă cînd subiectul conversației deveni chiar el, începu să se simtă stingherit. Îl salvă din încurcătură mama fetei, care li se alătură. Începură să discute tot soiul de generalități.

Următoarele zile trecură fără să se întîmple nimic. Marea era liniștită, iar cerul fără pic de nor. Pachebotul brăzda viguros apele spre sud. Tarzan petrecu destul timp în tovărășia domnișoarei Strong și a mamei ei. Stăteau pe punte, citind, vorbind sau făcînd fotografii cu aparatul domnișoarei Strong. Cînd soarele apunea, se plimbau.

Într-o zi, Tarzan o găsi pe domnișoara Strong conversînd cu un necunoscut, un om pe care nu-l mai văzuse pînă atunci pe punte. Cînd se apropie de ei, bărbatul se înclină în fața fetei și dădu să plece.

— Așteptați o clipă, domnule Thurán — spuse domnișoara Strong. Faceți cunoștință cu domnul Caldwell. Sîntem pasageri pe același vas și trebuie să ne cunoaștem.

Cei doi își dădură mîna. De cum îl văzu, Tarzan fu izbit imediat de expresia neobișnuit de familiară a ochilor domnului Thurán.

— Sînt sigur că am mai avut onoarea să-l cunosc pe domnul, deși nu pot să-mi amintesc împrejurările — zise

Tarzan.

Domnul Thuran păru neliniștit.

— Nu pot spune, domnule — replică el. E posibil... Și eu am exact aceeași impresie cînd întîlnesc un necunoscut.

— Domnul Thuran tocmai îmi deslușea cîte ceva din misterele navigației — explică fata.

Tarzan nu dădu nici o atenție conversației care urmă. Se străduia să-și amintească unde-l mai întîlnise pe domnul Thuran. Era sigur că-l cunoscuse în niște împrejurări neobișnuite. Pe neașteptate, soarele ajunsese la ei și fata îl rugă pe domnul Thuran să-i mute șezlongul la umbră. Tocmai în clipa aceea Tarzan îl urmărea cu deosebită atenție și observă modul oarecum neobișnuit în care domnul Thuran mînuia șezlongul... încheietura mîinii stîngi era țeapănă. Nici nu-i trebuia mai mult; o înlănțuire rapidă de idei completă restul.

Domnul Thuran se tot străduia să găsească o scuză pentru a se retrage. Pauza survenită în conversație pentru a muta scaunele îi dădu prilejul să ceară permisiunea de a se retrage. Făcînd o plecăciune adîncă domnișoarei Strong și înclinînd capul spre Tarzan, se întoarse vrînd să plece.

— O clipă... — i se adresă Tarzan. Dacă domnișoara Strong mă va scuza, vă voi însoți o clipă. Mă întorc imediat, domnișoară Strong.

Domnul Thuran păru stingherit. Cînd cei doi se îndepărtară îndeajuns de fată, Tarzan se opri și, punînd o mîna uriașă pe umărul bărbatului, îl întrebă:

— Ce mai pui la cale, Rokoff?

— Părăsesc Franța, așa cum ți-am făgăduit — răspunse celălalt, cu o voce arogantă.

— Văd, însă te cunosc ca pe un cal breaz și-mi vine greu să cred că ne aflăm pe același vas din pură coincidență. Chiar dacă aș vrea să te cred, faptul că voiajezi deghizat mi-ar alunga din cap această părere.

— Ei și... — rînji Rokoff, dînd din umeri. Nu văd ce-ai putea face. Vasul navighează sub pavilion englez. Am tot atîtea drepturi să mă aflu la bord ca și tine, iar faptul că și tu

ești înregistrat sub alt nume mă face să mă simt ceva mai tare pe situație, îmi închipui.

— N-are rost să lungim vorba, Rokoff. Tot ceea ce vreau să-ți spun e să te ții departe de domnișoara Strong... e o femeie cumsecade.

Rokoff se făcu roșu la față.

— Dacă nu-ți vezi de treabă, te voi azvîrli peste bord — continuă Tarzan. Nu uita că abia aștept un pretext ca să scap lumea de tine.

Se răsuci pe călcîie și-l lăsă pe Rokoff tremurînd de furie înăbușită.

Nu-l mai văzu cîteva zile în șir. Rokoff însă nu stătea cu mîinile în sîn. Își petrecea cea mai mare parte a timpului în cabină împreună cu Paulvitch, înfuriindu-se, înjurînd și amenințînd cu cele mai cumplite răzbunări:

— I-aș face vînt peste bord chiar în noaptea asta, dacă n-aș fi sigur că documentele sînt la el. Nu pot risca să le pierd o dată cu el. De n-ai fi un laș tîmpit, Alexis, ai găsi o soluție ca să intri în cabina lui și să sustragi documentele.

Paulvitch zîmbi.

— Tu ești creierul asociației — răspunse el. De ce nu găsești tu o soluție? Ei?...

Două ore mai tîrziu soarta le surîse. Paulvitch, care stătea mereu de veghe, îl văzu pe Tarzan plecînd din cabină fără a încuia ușa. Peste cinci minute, Rokoff se postă într-un loc de unde putea da imediat alarma în caz că Tarzan s-ar fi reîntors, iar Paulvitch începu să caute cu dibăcie prin bagajele omului-maimuță.

Disperat, era gata-gata să renunțe, cînd observă haina pe care Tarzan tocmai o schimbase. Peste o clipă, înhață un plic oficial. O cercetare rapidă și fața ticălosului străluci de bucurie. Paulvitch lăsă totul în ordine; nici chiar Tarzan n-ar fi fost în stare să spună dacă fusese atins ceva de cînd plecase... Paulvitch era un maestru desăvîrșit în aceste îndeletniciri.

Cînd îi înmîină lui Rokoff plicul, în cabină, acesta sună stewardul și comandă o sticlă de șampanie.

— Trebuie să sărbătorim evenimentul, dragul meu Alexis — spuse el, satisfăcut.

— Am avut noroc, Nikolas — explică Paulvitch. E limpede ca bună ziua că purta totdeauna documentele asupra lui și numai din întîmplare a uitat să ia hîrțile din haina pe care a schimbat-o cu cîteva minute mai înainte. Cînd va descoperi că-i lipsesc, o să-l apuce toți dracii. Mi-e teamă că se va gîndi imediat la noi. Știind că ești pe vas, te va suspecta primul.

— N-are importanță pe, cine suspectează de acum înainte... în seara asta... — și Rokoff rînji dezgustător.

În seara aceea, după ce domnișoara Strong coborî, Tarzan rămase sprijinit de balustradă, privind departe, spre largul oceanului. De cînd se urcase pe vapor, făcea acest lucru în fiecă seară. Uneori stătea astfel un ceas încheiat. Erau însă doi ochi care, din clipa îmbarcării, îi urmăreau neconținut toate mișcările, astfel încît știau că Tarzan obișnuiește să zăbovească pînă tîrziu pe punte.

În noaptea aceea, cînd Tarzan rămase pe punte, sprijinindu-se de balustradă, ochii erau ațintiți asupra lui. Nu trecu mult și puntea se goli de pasageri. Era o noapte senină, însă fără lună... obiectele de pe punte abia se deslușeau. Două siluete se strecurau pe furiș, profitînd de semiîntuneric; se îndreptau spre omul-maimuță, care stătea cu spatele la ei. Zgomotul valurilor izbindu-se de parapetul vasului, huruitul elicei și al motoarelor, toate acestea înlesneau înaintarea celor doi. Cînd se apropiară mult de țintă, se ghemuiră jos, ascunzîndu-se cit mai bine. Unul dintre ei ridică mîna și dădu semnalul: unu... doi... trei! Ca un singur om, cei doi se năpustiră asupra victimei. Fiecare îl apucă de un picior și, înainte ca Tarzan din neamul maimuțelor, în ciuda agerimii sale, să fi avut timp să acționeze, îl azvîrliră peste balustradă în Atlantic.

Hazel Strong, aflată pe puntea de dedesubt, privea pierdută, departe în largul oceanului întunecat. Deodată, prin

fața ochilor săi trecu ceva, ca un fulger căzut de sus. Obiectul străbătu atât de repede aerul și se cufundă în apele negre încît fata nu putu să vadă ce anume este... să fi fost om?... nu putea spune. Ascultă încordată, doar-doar o auzi un strigăt venind de sus... așteptă să audă alarma aceea înfiorătoare „Om peste bord!” Nu auzi însă nimic. Pe puntea de sus domnea o liniște deplină... la fel și pe oceanul ce se desfășura dedesubtul ei...

Fata își zise că văzuse căzînd un balot de gunoi, aruncat peste bord de vreun marinar din echipaj. Mai liniștită, porni spre cabină.

13. NAUFRAGIUL IAHTULUI „LADY ALICE”

A doua zi dimineața, la micul dejun, locul lui Tarzan era gol. Domnișoara Strong fu oarecum surprinsă; domnul Caldwell își făcuse obiceiul de a o aștepta ca să ia micul dejun împreună cu ea și cu mama ei. Mai tîrziu, aflîndu-se pe punte, domnul Thuran se opri să schimbe cîteva cuvinte cu ea. Era extrem de politicos. După ce plecă, domnișoara Strong se gîndi cît de încîntător era domnul Thuran.

Ziua trecu anevoie. Îi lipsea tovărășia plăcută a domnului Caldwell. Căci domnul Caldwell avea ceva care o făcuse pe fată să-l placă chiar din prima clipă: povestea atât de fermecător despre locurile pe care le văzuse... despre oameni și obiceiuri... despre fiarele din junglă... și întotdeauna avea un fel hazliu de a face comparații neașteptate între animalele sălbatice și oamenii civilizați, ceea ce presupunea o bună cunoaștere a celor dintîi și o apreciere subtilă, deși oarecum cinică, a celorlalți.

După-amiază, cînd domnul Thuran se opri din nou să vorbească cu ea, fata se bucură de această schimbare în monotonia zilei. În același timp însă începu să fie serios îngrijorată de absența domnului Caldwell; într-o oarecare

măsură asocia această îngrijorare cu tresărirea pe care o avusese în noaptea din ajun când obiectul acela nedeslușit se prăvălise ca o săgeată în ocean. Mărturisi domnului Thuran temerile sale. Îl văzuse pe domnul Caldwell în ziua aceea? Nu, nu-l văzuse. De ce?

— Nu a venit la micul dejun, ca de obicei. Nu l-am mai întâlnit de ieri — explică fata.

Domnul Thuran deveni grozav de grijuliu.

— N-am avut plăcerea să-l cunosc mai îndeaproape pe domnul Caldwell — spuse. Totuși părea să fie un gentleman desăvârșit. S-ar putea să nu se simtă bine și a rămas în cabină. N-ar fi ceva neobișnuit.

— Nu, desigur, n-ar fi ceva neobișnuit, însă în mod inexplicabil am unul din acele presentimente stupide, pe care numai femeile le au, că ceva nu e în regulă cu domnul Caldwell. Am o senzație foarte ciudată... e ca și cum aș ști că nu mai e pe vapor.

Domnul Thuran rîse, cuprins de încîntare,

— Vai, scumpă domnișoară Strong, dar unde Dumnezeu ar putea să fie? De mai multe zile n-am văzut țărmlul.

— De bună seamă, e ridicol — încuviință ea. O să pun capăt îngrijorării și am să mă duc să văd ce e cu domnul Caldwell. Făcu semn unui steward care trecea pe acolo.

“S-ar putea să fie mai greu decît îți închipui, scumpa mea copilă” — gîndi domnul Thuran. Spuse cu voce tare:

— Desigur, desigur...

— Caută-l, te rog, pe domnul Caldwell — se adresă ea stewardului. Și mai spune-i că prietenii lui sînt foarte îngrijorați de absența lui îndelungată.

— Ții atît de mult la domnul Caldwell? întrebă domnul Thuran.

— Găsesc că e un om admirabil. Mama e de-a dreptul îndrăgostită de el. E tipul de bărbat alături de care te simți într-o siguranță deplină... nu poți să n-ai încredere în domnul Caldwell.

Un minut mai târziu stewardul se întoarse și spuse că domnul Caldwell nu se află în cabină.

— Nu-l pot găsi, domnișoară Strong și... — stewardul șovăi. Am constatat că nu a dormit în patul său astă-noapte. Cred că cel mai bun lucru e să raportez acest lucru căpitanului.

— Neapărat! exclamă domnișoara Strong. Am să merg și eu la căpitan. Groaznic! Știam eu că s-a întâmplat ceva! Până la urmă presimțirile nu m-au înșelat.

Cîteva clipe mai târziu, în fața căpitanului se prezentă o femeie înfricoșată, însoțită de un steward agitat. Căpitanul ascultă relatările lor în tăcere... pe fața lui se citea îngrijorarea, mai ales cînd stewardul îl asigură că-l căutase pe pasagerul absent prin toate locurile frecventate în mod obișnuit de călători.

— Domnișoară Strong, sînteți sigură că aseară ați văzut un corp căzînd peste bord ? întrebă el.

— Fără pic de îndoială — răspunse fata. Nu pot spune precis dacă era un corp omenesc., n-a strigat nimeni. Poate să fi fost ceea ce am crezut la început : un balot de gunoi. Însă dacă domnul Caldwell nu e de găsit nicăieri, sînt absolut sigură că el este acela care a căzut în ocean.

Căpitanul dădu ordin să se facă imediat o cercetare amănunțită a vaporului, din vîrfurile catargului pînă în fundul calei, și să nu se omită nici un ungher sau ascunziș. Domnișoara Strong se duse în cabina să aștepte acolo rezultatul cercetării. Căpitanul îi puse mai multe întrebări, însă fata nu-i putu spune altceva despre cel dispărut decît ceea ce observase ea însăși în scurta lor intîlnire pe vapor, Pentru prima oară își dădu seama cît de puțin îi spusese domnul Caldwell despre el însuși sau despre trecutul lui. Tot ce știa era că se născuse în Africa și fusese educat la Paris. Aceste informații succinte le căpătase drept răspuns cînd se arătase surprinsă că un englez vorbește cu un puternic accent franțuzesc.

— A lăsat vreodată să se înțeleagă că are dușmani ?
întrebă căpitanul.

— Niciodată.

— Discuta și cu alți pasageri ?

— Numai cît se afla cu mine... sau cînd ne întâlneam din
întîmplare cu ceilalți călători.

— După părerea dumneavoastră, domnișoară Strong,
omul acesta obișnuia să bea mult ?

— Nu știu dacă bea... dar știu sigur că nu băuse nimic
cu o jumătate de oră înainte ca eu să văd corpul acela căzînd
— răspunse fata. Pînă atunci a stat cu mine pe punte.

— E foarte ciudat... — murmură căpitanul. Mie nu mi s-
a părut a fi un om care să aibă crize, leșinuri sau alte
asemenea suferințe. Și chiar dacă ar fi fost vorba de așa ceva,
e foarte puțin probabil să se fi rostogolit peste parapet, dacă l-
ar fi apucat vreo criză și s-a sprijinit de bară... mai degrabă ar
fi căzut în interior, pe punte. Dacă nu se află pe vapor,
domnișoară Strong, atunci a fost aruncat peste bord... faptul
cu nu ați auzit nici un strigăt dovedește că era mort înainte
de a părăsi puntea... ucis.

Fata se cutremură.

După o oră, primul ofițer se prezentă să raporteze
rezultatul investigației :

— Domnul Caldwell nu se află pe vas, domnule căpitan.

— Mă tem că e vorba de ceva mai grav decît un simplu
accident, domnule Brently — spuse căpitanul. Doresc să
faceți personal o cercetare amănunțită a lucrurilor domnului
Caldwell pentru a vedea dacă există vreun motiv de sinucidere
sau crimă... cercetați totul cu deamănuntul.

— Am înțeles, domnule ! răspunse domnul Brently și
plecă să execute ordinul.

Hazel Strong era copleșită. Timp de două zile nu părăsi
cabina, și cînd, în cele din urmă, îndrăzni să iasă pe punte,
era palidă și trasă la față, cu niște cearcăne mari și negre sub
ochi. Trează sau în somn, i se părea că vede mereu acel corp

negru prăbușindu-se vertiginos și tăcut în oceanul rece și lugubru.

Scurt timp după ce fata ieși pe punte, domnul Thuran veni să o încurajeze, vorbindu-l cu amabilitate și afecțiune.

— Dar e groaznic, domnișoară Strong — spunea el. Nu-mi iese din minte această tragedie.

— Nici mie — zise fata, zdrobită. Mă chinuie mereu gândul că ar fi putut fi salvat dacă dădeam alarma.

— Nu trebuie să vă reproșați nimic, scumpă domnișoară Strong — o îndemnă domnul Thuran. În nici un caz nu e greșeala dumneavoastră. Oricare altul ar fi făcut la fel. Cine s-ar fi gândit că un balot căzut de pe vas poate fi un om ? Chiar dacă ați fi dat alarma, rezultatul ar fi fost același. La început s-ar fi îndoit de spusele dumneavoastră, gândind că e vorba de halucinația unei femei. Dacă ați fi insistat, tot ar fi fost prea tirziu ca să mai fie salvat. Gîndiți-vă : pînă opreau vaporul, pînă ar fi coborît bărcile la apă, pînă ar fi vîslit atîtea mile înapoi, în căutarea locului necunoscut unde s-a petrecut tragedia... Nu, nu trebuie să vă faceți muștrări de conștiință. Ați făcut pentru sărmanul domn Caldwell mai mult decît oricare dintre noi... sînteți singura care-i simțiți lipsa. Dumneavoastră ați declanșat investigațiile.

Fata fu recunoscătoare pentru cuvintele sale amabile și încurajatoare. În restul călătoriei, individul stătu în preajma ei aproape tot timpul și fata ajunse să-l placă foarte mult. Între timp, domnul Thuran aflase că frumoasa domnișoară Strong, din Baltimore, era o americană avînd o moștenire foarte mare : bogată deci și cu perspective care mai-mai că-l făcură să-și piardă răsufierea cînd se gîndi la viitor. Și cum își petrecea majoritatea timpului făcînd calcule peste calcule, e de mirare că mai respira.

După dispariția lui Tarzan, domnul Thuran intenționase să părăsească vasul în primul port unde ar fi făcut escală. Pusese mîna pe documentele pentru care pornise în această călătorie. Nu-l mai reținea nimic. Nu-l mai interesa decît să se

înapoieze cît mai repede pe continent și să ia primul expres spre St. Petersburg.

Acum însă, în mintea lui încolți un alt gînd care anulă cu desăvîrșire planul inițial. Averea americancei nu era un lucru la care să dai cu piciorul, iar posesoarea era foarte atrăgătoare.

„Sapristi, cu averea ei, o să fac furori la St. Petersburg” — gîndi el.

După ce cheltui în gînd mai multe milioane de dolari, domnul Thuran găsi că noua vocație este atît de plăcută, încît se hotărî să-și continue drumul pînă la Cape Town, unde descoperi brusc că niște treburi urgente ar putea să-l rețină pentru cîtva timp.

Domnișoara Strong îi spusese că se ducea la Cape Town împreună cu mama ei să viziteze acolo pe un frate al doamnei Strong... nu se hotărîseră încă asupra duratei vizitei, dar, probabil, urmau să stea cîteva luni. Fata fu încîntată cînd află că domnul Thuran avea aceeași destinație.

— Sper că ne vom mai vedea — spuse ea. Trebuie să ne vizitați, pe mama și pe mine, imediat ce ne vom stabili în oraș.

Domnul Thuran se arătă foarte bucuros că i se acordă această posibilitate și o asigură că nu va întîrzia să vină. Doamna Strong însă nu manifestă aceeași bucurie ca fiica ei.

— Nu știu de ce n-am încredere în el — îi spuse doamna Strong într-o zi în timp ce vorbeau despre el. Pare să fie un adevărat domn, din toate punctele de vedere, însă uneori ochii lui exprimă ceva ce nu pot descrie.. ceva ce-mi dă o senzație ciudată...

Fata rîse :

Ești prea Suspicioasă, mamă...

— Poate că e așa, însă îmi pare rău că în locul lui nu-l avem pe sărmanul domn Caldwell.

— Și eu sînt de aceeași părere — răspunse fiica.

La Cape Town, domnul Thuran deveni un vizitator frecvent în casa unchiului lui Hazel Strong. Atențiile sale erau atît de plăcute, totul studiat cu atîta migală, încît veneau în

întîmpinarea oricărei dorințe a fetei. Încerca pe toate căile să o facă să depindă de el din ce în ce mai mult. Dacă ea, mama ei sau vreo verișoară aveau nevoie să fie însoțite... dacă se ivea ocazia să facă un serviciu prietenesc, inteligentul și omniprezentul domn Thurán le stătea întotdeauna la dispoziție. Unchiul fetei și familia începură să-l simpatizeze pentru curtoazia sa inepuizabilă și dorința de a fi util. Domnul Thurán devenise indispensabil. În cele din urmă, socotind că a venit momentul, ceru mîna fetei. Domnișoara Strong fu uimită. Nu știa ce să spună.

— Nu m-am gîndit niciodată că ai putea să mă iubești astfel — îi spuse. Te-am considerat întotdeauna un prieten foarte bun. Nu-ți voi răspunde chiar acum. Uită că m-ai cerut de soție. Să continuăm să fim ceea ce am fost... apoi, pentru o perioadă de timp, mă voi uita la tine cu alți ochi. S-ar putea să descopăr că sentimentele mele pentru tine înseamnă mai mult decît prietenie. Sînt sigură că nu m-am întrebat vreodată dacă te iubesc.

Domnului Thurán îi convenea de minune propunerea fetei. Îi spuse că regretă profund că se grăbise, însă o iubea de mult și o iubea cu atîta ardoare, încît considerase că trebuie să știe cu toții acest lucru.

— Te-am iubit din prima clipă cînd te-am văzut, Hazel. Desigur, voi aștepta ; sînt convins că o dragoste atît de mare și curată ca a mea va fi răsplătită. Tot ceea ce mă interesează să știu e dacă iubești pe altul. Îmi spui ?

— În viața mea n-am fost îndrăgostită — răspunse ea.

Domnul Thurán fu grozav de satisfăcut. În seara aceea, înapoindu-se acasă, își cumpără în închipuire un iaht luxos și-și construiește o vilă valorînd un milion de dolari pe litoralul Mării Mediterane.

A doua zi, Hazel Strong trăiește una din surprizele cele mai fericite din viața ei : pe cînd ieșea dintr-un magazin de bijuterii, se întîlni nas în nas cu Jane Porter.

— Jane Porter ! exclamă ea. De unde Dumnezeu ai apărut ? Nu pot să-mi cred ochilor !

— Ah, ce surpriză ! strigă Jane, la fel de uimită. M-am gândit tot timpul că ești la Baltimore... chiar așa !

Își îmbrățișa din nou prietena, sărutînd-o de nenumărate ori.

Cînd fetele isprăviră tot ce aveau de povestit, Hazel știa că iahtul lordului Tonnington aruncase ancora la Cape Town pentru o escală de cel puțin o săptămînă, după care aveau să-și continue călătoria... de data aceasta de-a lungul Coastei de vest, îndreptîndu-se spre Anglia.

— Unde mă voi mărita — își încheie Jane relatarea.

— Va să zică nu te-ai măritat încă ? întreba Bazei.

— Nu încă — răspunse Jane. Apoi adăugă într-o doară : Aș vrea ca Anglia să fie la un milion de mile de aici.

Cei de pe iaht se vizitară reciproc cu rudele tinerei Hazel. Organizară dineuri și excursii prin împrejurimi pentru a-i distra pe vizitatori. Domnul Thurau era un oaspete binevenit în ambele grupuri. Dădu el însuși un dineu în onoarea bărbaților din grup și reuși, prin cîteva mici amabilități, să se bage sub pielea bunului lord Tennington.

Domnul Thurau surprinsese o aluzie privitor la un lucru care putea să rezulte din scala neașteptată a iahtului Lordului Tennington și voia să se bizuie pe asta. Într-o zi, pe cînd se afla singur cu englezul, profită de ocazie ca să sublinieze că logodna lui cu domnișoara Strong va fi anunțată imediat ce vor ajunge în America.

— Însă te rog să nu spui nimănui, dragul meu Tennington... nici măcar un cuvîntel.

— Desigur, te înțeleg foarte bine, dragă amice — răspunse Tennington. Meriți să fii felicitat, e o fată minunată, știi... într-adevăr minunată.

A doua zi doamna Strong, Hazel și domnul Thurau erau oaspeți pe iahtul Lordului Tennington. Doamna Strong le spunea cît de încîntată era de vizita la Cape Town ; regreta, însă că o scrisoare sosită tocmai atunci de la avocatul ei din Baltimore o silea să-și scurteze șederea.

— Cînd plecați ? o întrebă Tennington.

— La începutul săptămînii viitoare, cred — răspunse că.

— Adevărat ? ! exclamă domnul Thuran. Sînt într-adevăr norocos. Am fost înștiințat că trebuie să mă întorc de îndată ; voi avea deci onoarea de a vă acompania și sluji.

— E drăguț din partea dumneavoastră, domnule Thuran — răspunse doamna Strong. Sînt sigură că vom fi fericite să ne punem sub protecția dumneavoastră.

În străfundul sufletului ei însă ar fi dorit să poată scăpa de el. De ce ? Doamna Strong nu putea spune.

— Pe Dumnezeu meu ! izbucni lordul Tennington o clipă mai tirziu. Am o idee grozavă, zău așa !

— Da, Tennington, nu încape îndoială — interveni Clayton — trebuie să fie într-adevăr o idee grozavă dacă o ai tu, dar care naiba e ideea asta ? Nu cumva îți trece prin cap să mergem în China, trecînd pe la Polul Sud ?

— Ei, ei, Clayton — i-o întoarse Tennington — nu trebuie să fii atît de aspru cu un prieten fiindcă s-a întîmplat să nu-ți vină ție ideea acestei călătorii... De cînd am pornit la drum, te-ai purtat ca un bătăran sadea. Nu, domnule, e o idee grozavă și veți fi cu toții de acord că-i așa. Propun să invităm pe doamna și pe domnișoara Strong, precum și pe domnul Thuran, dacă vrea să vină, să călătorească pînă în Anglia cu iahtul nostru. Ei, nu e o idee excelentă ?

— Iartă-mă, Tenny bătrîne ! strigă Clayton. Desigur, este o idee excelentă... n-aș fi crezut că poate veni de la tine așa ceva. Ești sigur că e originală ?

— Vom porni la începutul săptămînii viitoare, sau oricînd vă convine, doamnă Strong — adăugă bunul englez, ca și cum toate lucrurile erau stabilite în afară de data plecării.

— Vai, lord Tennington, nici măcar nu ne-ați dat prilejul să vă mulțumim, darămite să ne mai și gîndim dacă vom fi în stare să acceptăm generoasa dumneavoastră invitație — spuse doamna Strong.

— Sînt sigur că veți accepta — răspunse Tennington. O să petrecem de minune, ca pe orice vas de călători, și veți

avea tot confortul. Oricum, cu toții dorim să veniți cu noi și nici nu vrem să auzim că spuneți nu.

Hotărîră deci să pornească la drum luna următoare.

Peste două zile, fetele stăteau în cabina drăgălașei Hazel, uitîndu-se la niște fotografii pe care domnișoara Strong le developase la Cape Town și pe care le făcuse de cînd părăsise America ; fetele erau absorbite cu totul în această îndeletnicire. Jane îi puna o mulțime de întrebări, iar Hazel revărsa un adevărat torent de comentarii și explicații referitoare la diferite peisaje și oameni.

— Iată — spuse deodată — acesta e bărbatul care te cunoaște. Sărmanul, am vrut de nenumărate ori să te întreb despre el, însă de cînd sîntem împreună, n-am mai fost în stare să mă gîndesc la asta. Vorbind, Hazel ținea fotografia astfel întoarsă, încît Jane nu putea să vadă chipul omului din fotografie. Îl chema John Caldwell — continuă Hazel. Ți-aduci aminte de el ? Spunea că te-a întîlnit în America. E englez.

— Nu-mi amintesc numele — răspunse Jane. Ia să văd fotografia.

— Sărmanul, a căzut peste bord în timp ce călătoream de-a lungul coastei — mai spuse Hazel cînd îi întinse fotografia.

— Peste bord ?... Vai, Hazel, Hazel... doar nu vrei să spui că e mort ? Înecat în ocean ? Hazel ! De ce nu spui că e o glumă ? !

Și înainte ca domnișoara Strong, uluită, să o poată susține, Jane Porter se prăbuși pe podea, leșinată. După ce o readuse pe buna ei prietenă în simțiri, Hazel o privi țintă înainte ca vreuna din ele să poată scoate o vorbă.

— Jane, n-am știut că-l cunoști pe domnul Caldwell atît de bine, încît moartea lui să-ți provoace un astfel de șoc — zise Hazel, cu voce sugrumată.

— John Caldwell ? întrebă din nou domnișoara Porter. Doar nu vrei să spui că nu știi cine e acest om, Hazel ?

— Ba da, Jane. Știu foarte bine cine era... se numea John Caldwell și venea de la Londra.

— Oh, Hazel, aş vrea să te pot crede — gemu fata. Aş vrea să pot crede, însă trăsăturile acelea sînt atît de bine întipărite în mintea şi în inima mea, încît le-aş recunoaşte dintr-o mie, oriunde în lumea asta. Îl cunosc foarte bine.

— Ce vrei să spui, Jane ? strigă Hazel, speriată de-a binelea. Cine îţi inchipui că e ?

— Nu-mi inchipui, Hazel, sînt sigură că în fotografie e Tarzan din neamul maimuţelor.

— Jane !

— Nu mă pot înşela. Oh, Hazel, eşti sigură că a murit ? Nu cumva te-nşeli ?

— Mi-e teamă că nu, dragă prietenă — răspunse Hazel, tristă. Aş vrea să cred că tu te-nşeli, însă acum îmi vin în minte o sută de dovezi care au alt înţeles decît atunci cînd credeam că e doar John Caldwell din Londra. Spunea că s-a născut în Africa şi că_a fost educat În Franţa.

— Da, e adevărat — murmură Jane Porter, pierdută.

— Ofiţerul care i-a controlat bagajele nu a găsit nimic care să-l identifice pe John Caldwell din Londra. Aproape toate lucrurile ce-i aparţineau erau confecţionate sau cumpărate la Paris Tot ceea ce purta vreo iniţială era marcat fie cu „T”, fie cu „J.C.T.” Am crezut că poate călătorea incognito si J.C. insemna John Caldwell.

— Tarzan din neamul maimuţelor şi-a luat numele de Jean C. Tarzan — explică Jane, cu aceeaşi lipsă de însufleţire. Şi acum e mort! Oh, Hazel e îngrozitor! A murit singur, în oceanul acesta teribil! E de necrezut că inima aceea generoasă a încetat să bată... că muşchii aceia puternici sînt inerţi acum pentru totdeauna! Că el, care era întruparea vieţii, a sănătăţii şi puterii bărbăteşti, a căzut pradă acelor animale vîscoase, dezgustătoare, că...

Jane nu mai putu să continue şi, cu un geamăt slab, îşi îngropă capul în palme şi se prăbuşi hohotind pe podea.

Timp de mai multe zile domnişoara Porter fu bolnavă şi nu voi să vadă pe nimeni altcineva decît pe Hazel şi pe credincioasa Esmeralda. Cînd, în cele din urmă ieşi pe punte,

toți fură izbiți de trista schimbare ce se petrecuse în ea. Nu mai era americanca vioaie, plină de viață, care încînta pe toți cei ce o cunoșteau. Nu mai era decît o fată tăcută și tristă. Ochii ei exprimau o tristețe fără margini pe care nimeni, în afară de Hazel, nu o putea explica.

Întregul grup încerca prin toate mijloacele s-o dispună și s-o amuze, însă toate străduințele se dovediră zadarnice. Din cînd în cînd, hazliul Lord Tennington reușea să-i smulgă un zîmbet palid, însă aproape tot timpul stătea și privea țință oceanul nemărginit ce se întindea în fața ochilor ei.

O dată cu boala Janei Porter se abătura — așa se părea — și alte nenorociri asupra iahtului. În primul rînd, o avarie la una din mașini îi obligară să plutească în derivă timp de două zile, pînă ce o reparară cum putură. Apoi, aproape pe neașteptate, se dezlănțui o furtună care zvîrli peste bord tot ce întîlni în cale. După aceea, doi dintre marinari se luară la bătaie în cabină. Rezultatul : unul fu grav rănit cu cuțitul, iar celălalt trebui să fie pus în fiare. Colac peste pupăză, ofițerul de cart căzu peste bord, noaptea, și se îneacă înainte de a putea fi salvat. După ce dispăru în valuri, iahtul se învîrți în jurul aceluia loc cam vreo zece ore, însă nu-l mai găsiră.

Membrii echipajului și oaspeții erau descurajați și cuprinși de deznădejde după aceste nenorociri. Tuturor le era teamă că se va întîmpla ceva și mai rău. Mai ales marinarii, care își aminteau tot felul de semne rele și prevestiri, erau siguri că asupra lor se va abate o nenorocire groaznică.

Cobitorii nu avură prea mult de așteptat. În a doua noapte, după ce ofițerul se înecase, micul iaht pîrîi de la prora la pupa. Cam pe la ora unu se produse o ciocnire teribilă care-i aruncă jos din hamace și paturi pe oaspeții și pe marinarii adormiți. Vasul se cutremură de sus pînă jos și se aplecă mult spre tribord ; motoarele se opriră. Rămase așa o clipă, cu puntea într-un unghi de patruzeci și cinci de grade... apoi, cu un zgomot lugubru și sfișietor, reveni la poziția de plutire.

Numaidecit, bărbații se năpustiră pe punte urmați îndeaproape de femei. Deși vremea era înnourată, nu bătea vîntul și nici nu era atît de întuneric, încît să nu vadă la prora o masă neagră plutind pe ape.

— O epavă care plutește în derivă — anunța ofițerul de cart.

Mecanicul dădu buzna pe punte, căutîndu-l pe căpitan.

— Placa aia carc-am pus-o în capul cilindrului a sărit în aer, dom' căpitan — raportă el. Acuma intră apă multă pe la prora.

O clipă mai tîrziu, un marinar veni în goană de sub punte.

— Dumnezeule mare! strigă el. S-a dus dracului tot fundul, e crăpat tot. Vasu' n-o să mai plutească nici douăzeci de minute.

— Gura ! tună Tennington. Doamnelor, duceți-vă repede în cabină și luați-vă cele necesare. Poate că situația nu e atît de gravă, însă s-ar putea să fim obligați să coborîm bărcile la apă. E mai bine să fim pregătiți. Plecați imediat, vă rog. Căpitane Jerrold, trimite jos, te rog, cîțiva oameni de nădejde să stabilească cu precizie cît de gravă e avaria. Propun ca între timp să se pună provizii în bărcile de salvare.

Vocea calmă, fără un dram de enervare, a englezului ajută foarte mult la restabilirea încrederii oamenilor și peste o clipă toți plecară să facă ceea ce li se spusese. Cînd doamnele se reîntoarseră pe punte, aprovizionarea bărcilor era aproape terminată; peste cîteva clipe ofițerul trimis sub punte veni să raporteze. De altfel, nici nu mai era nevoie de concluziile lui, fiindcă toată lumea îngrămădită pe punte nu se mai îndoia cîtuși de puțin că sfîrșitul Lady-ei Alice este aproape.

— Care-i situația, domnule ? întrebă căpitanul văzînd că ofițerul șovăie.

— Domnule, nu vreau să înfricoșez doamnele, însă, după părerea mea, vasul nu va pluti mai mult de zece minute. E o spărtură atît de mare, încît poate trece o vacă prin ea.

În alte cinci minute Lady Alice se înclină spre prova. Pupa se ridicase mult deasupra apei și era foarte greu să-ți menții echilibrul pe punte. Pe vas se aflau patru bărci de salvare : acestea fură echipate și coborîte cu bine la apă. Pe cînd se depărtau de navă, Jane Porter se întoarse și aruncă o ultimă privire. Toc mai atunci se auzi un trosnet îngrozitor și un bubuit de rău augur. Urmă o explozie în inima vasului... mașinile săriră în aer. smulgînd și nimicind totul în cale... pupa se ridică și mai sus și, o clipă, iahtul păru să rămînă așa — o prăjină verticală ieșind din străfundurile oceanului — apoi nava dispăru brusc în valuri.

Într-una din bărci, bunul Tennington își ștergea o lacrimă : nu pentru averea care se ducea spre adîncuri, ci pentru prietena scumpă și frumoasă la care ținuse atît de mult.

Întunericul nopții fu în cele din urmă sfîșiat de soarele tropical ce își revărsă razele peste întinderea oceanului. Jane Porter, care se zbătuse toată noaptea într-un somn agitat, fu trezită de lumina puternică a soarelui ce-i mîngîia fața. Se uită în jur. În aceeași barcă cu ea mai erau trei marinari, Clayton și domnul Thuran. Apoi căută cu privirea celelalte bărci, însă cît putea cuprinde cu ochii nimic nu întrerupea monotonia aceluia noian de ape : erau singuri într-o bărcuță pe Atlanticul imens.

14. ÎNAPOI, ÎN JUNGLA MISTERIOASA

Cînd Tarzan atinse apa, primul său gînd fu să înoate cît mai departe de vapor ca să nu fie lovit de elice. Știa cui trebuie să mulțumească pentru această nouă aventură și, menținîndu-se la suprafață doar prin simpla mișcare a mîinilor, îl năpădi necazul că se lăsase surprins atît de ușor de Rokoff.

Pluti astfel cîțva timp, urmărind cum se micșorează luminile pachebotului care se depărta, fără să-i treacă măcar o clipă prin minte să strige după ajutor. Nu ceruse ajutor niciodată în viața lui și nu-i de mirare că nu făcu acest lucru nici acum. Întotdeauna se bizuise pe propria-i forță și posibilități de a se descurca. De altfel, în junglă, pe vremea maimuței Kala, nu era nimeni care să răspundă la strigătele de ajutor. Cînd descoperea că există și această posibilitate, se vădea a fi prea tîrziu.

Tarzan se gîndi că avea șansă doar una la o sută de mii să poată fi salvat și încă și mai puțin de a ajunge la țărm. Se hotărî deci să se agate de șansa minimă ce stătea în puterea lui: să înoate încet spre coastă... vaporul putea fi mai aproape de țărm decît își închipuia el.

Tăia apa, cu mișcări prelungi și îndemînatice... Pentru ca mușchii săi uriași să dea semne de oboseală, trebuiau să treacă multe ore. Pe cînd înota spre est, călăuzindu-se după stele, își dădu seama că-l stînjenesc pantofii și-i lepădă. După pantofi urmară pantalonii și ar fi scos și haina dacă n-ar fi avut în buzunar documentele acelea prețioase. Vru să se încredințeze că încă le mai are și își strecură mîna în buzunar, însă, spre consternarea sa, constată că nu mai sînt acolo.

Abia atunci își dădu seama că Rokoff plănuise să-l azvîrle peste bord pentru un motiv mai serios decît o simplă răzbunare: reușise să intre în posesia documentelor pe care Tarzan i le smulsese la Bou Saada. Omul-maimuță blestemă în gînd și lăsă și haina și cămașa să se ducă la fund. Curînd scăpă și de celelalte obiecte de îmbrăcăminte și iată-l înotînd ușor și fără nici o povară spre est.

Zorile, la început palide, începură să stingă stelele de pe firmament. Pe neașteptate, contururile nedeslușite ale unui obiect mare și negru apăru în calea lui. Din cîteva lovituri ajunse lîngă el... Era fundul unei epave purtate de ape. Tarzan se cațără pe ea. Voia să se odihnească cel puțin pînă se lumina de-a binelea de ziuă. Nu se gîndea cîtuși de puțin

să rămână pasiv pe epavă, pradă foamei și setei. Dacă trebuia să moară, atunci să moară străduindu-se din răspuțeri, încercînd în vreun fel să se salveze.

Marea era liniștită și epava unduia lin pe ocean. Tocmai bine pentru înotătorul care nu închisese ochii de douăzeci de ore: Tarzan din neamul maimuțelor se ghemui pe grinzile lunecoase și adormi de îndată.

Dis-de-dimineață îl trezi căldura soarelui. Prima senzație conștientă fu cea de sete. În clipa în care-și dădu pe deplin seama că-i e sete nevoia de a și-o potoli se transformă într-un adevărat chin. O clipă mai târziu uită totul, o dată cu descoperirea aproape simultană a două lucruri: primul era o barcă de salvare ce plutea pe lângă epavă în mijlocul unor resturi; celălalt, linia nedeslușită a unui țărm conturîndu-se în depărtare, spre răsărit.

Tarzan sări în apă și înotă spre barca de salvare. Apa rece îl trezi de-a binelea. Cu forțe reînnoite, trase barca spre el și, după mai multe eforturi herculeene, reuși să o urce pe fundul lunecos al epavei, unde o cercetă în amănunțime. Barca era în stare bună și- puțin mai târziu, plutea lângă epavă. Apoi Tarzan alese două bucăți de lemn dintre resturi, care să-i servească drept lopeți și începu să înainteze cu spor spre țărmul din depărtare.

Era târziu după-amiază cînd ajunse destul de aproape ca să distingă amănuntele de pe coastă. În fața lui se deschidea — cel puțin așa s-ar fi zis — intrarea într-un mic golf înconjurat de uscat din toate părțile. Țărmul împădurit dinspre nord i se păru foarte cunoscut. Era oare cu puțință ca soarta să-l arunce chiar la marginea junglei dragi?! Chiar acolo unde copilărise?! Cînd prora bărcii intră în gura golfului, ultima fărîmă de îndoială se spulberă; acolo, pe țărmul mai îndepărtat, la umbra pădurii virgine, se afla cabana lui, cabana construită de răposatul său tată, John Clayton, Lord Greystoke, înainte de a se naște el, Tarzan.

Cu mișcări viguroase ale mușchilor săi uriași, Tarzan îndreptă mica ambarcațiune spre plajă. Nici nu atinse bine

fundul de nisip, că omul-maimuță și sări pe uscat... inima îi bătea năvalnic de bucurie și fericire, când cuprinse cu ochii locurile și lucrurile atît de cunoscute: cabana, plaja, pîrîul din apropiere, jungla deasă, de nepătruns. Revăzu, puzderia de păsări cu penajul lor strălucitor... florile tropicale, minunat înflorite, împodobind ghirlandele de liane ce cădeau în bucle imense din arborii gigantici.

Tarzan din neamul maimuțelor ajunsese din nou acasă și ca toată lumea să afle acest lucru, înălță capul și slobozi strigătul fioros și sălbatic al tribului său. O clipă, jungla încremeni, apoi se auzi răspunsul gros și înfricoșător: era răgetul furios al lui Numa, leul; iar mai de departe răsună, mai slab, urletul înfiorător al unei gorile.

Întîi și întîi, Tarzan se duse la pîrîu și-și potoli setea; apoi se apropie de cabană. Ușa era încuiată și zăvorită așa cum o lăsase el și D'Arnot. Nimic nu se clintise din loc: masa, patul, pătuțul de copil cioplit de tatăl său... rafturile și bufeturile erau acolo, așa cum fuseseră așezate cu douăzeci de ani înainte... așa cum le părăsise el, cu aproape doi ani în urmă.

Ochii se desfătaseră; acum era rîndul stomacului să-și ceară drepturile. Junghiurile de foame îl îmboldiră să pornească în căutarea hranei. În cabană nu găsi nimic de-ale mîncării și nu avea nici arme; pe perete însă atîrna una din vechile sale frînghii împletite din liane. Se rupsesse și era înodată în prea multe locuri așa că o înlocuise de mult cu una mai bună. Tarzan și-ar fi dorit un cuțit. Ei bine, dacă nu se înșela, înainte de asfințitul soarelui urma să aibă și cuțit, lance, precum și arc cu săgeți; frînghia asta îl va ajuta. Între timp trebuia să facă rost de mîncare. Încolăci cu grijă funia și, după ce și-o puse pe umăr, ieși închizînd ușa.

Jungla începea chiar lîngă colibă. Tarzan se avîntă în inima pădurii cu multă precauție și fără să facă zgomot: acum era o fiară sălbatică plecată după hrană. O bucată de vreme cercetă solul, însă, văzînd că nu e nici urmă de vînat, sări în copaci. De la primele salturi ameteitoare din arbore în arbore

se simți din nou năpădit de bucuria de a trăi. Regretele deșarte și durerile de cap îngrozitoare fură uitate. Trăia din nou din plin. Adevărata fericire, adevărata libertate erau ale lui. Oare cine dorea să se înapoieze în orașele sufocante și pline de vicii ale oamenilor civilizați, când întinderile nesfârșite ale junglei nemărginite îi ofereau tihnă și libertate? El, Tarzan, în nici un caz!

Încă pe lumină, Tarzan ajunsese într-un loc de adăpat pe malul râului din junglă. Era un vad unde, de nenumărate secole poposeau fiarele pădurii ca să-și potolească setea. În fiecare noapte aici veneau după pradă Sabor sau Numa și se ghemuiau în frunzișul des al junglei înconjurătoare în așteptarea antilopei sau a căprioarei. Tot aici venea și Horta, mistrețul, să se adape. Către vad, se îndreptă și Tarzan să vîneze, căci îi era o foame cumplită.

Se așeză pe o ramură joasă, deasupra potecii. Așteptă timp de un ceas. Începea să se întunece. Cam în dreapta vadului, în desișul cel mai dens, desluși zgomotul înfundat al unor labe, precum și foșnetul unui corp imens frecîndu-se de ierburile înalte și de liane. Nimeni, în afară de Tarzan, n-ar fi putut auzi și totodată tălmăci zgomotul: era Numa, leul, care venea la vad cu aceleași gînduri ca și el. Tarzan zîmbi.

Nu mult după aceea auzi un animal înaintînd prevăzător pe cărare spre locul de adăpost. O clipă mai tîrziu îl văzu: era Horta, mistrețul. Carne delicioasă! Lui Tarzan îi lăsă gura apă. Ierburile unde se afla Numa stăteau nemișcate... înfricoșător de nemișcate. Horta trecu pe sub Tarzan... Doar cîțiva pași și ajungea în raza de atac a lui Numa... Tarzan își închipui cum sticleau ochii bătrînului Numa... cum își pregătea răgetul teribil care va paraliza prada în scurtul răstimp dintre saltul vertiginos și clipa cînd își va înfige gheara în trupul sfărîmat.

Tocmai cînd Numa se pregătea, o funie subțire zbură prin aer de pe ramurile joase ale unui arbore din apropiere. Grumazul lui Horta fu prins într-un laț. Se auzi un grohăit înspăimîntător, un guițat groaznic și Numa își văzu prada

trasă înapoi pe cărare, iar cînd sări, Horta, mistrețul, se înalță deasupra ghearelor sale, în copacul de deasupra. Mai desluși cum un chip batjocoritor îl privește și rîde de el.

Atunci, într-adevăr, Numa slobozi un răget cumplit. Furios, amenințator. Înfometat, pășea de colo-colo pe sub arborele în care se afla omul-maimuță ce-și bătuse joc de el. Se opri și, ridicîndu-se pe labele dinapoi, se sprijini de tulpina arborelui unde sta cocoțat dușmanul său și începu să-și ascută ghearele-i uriașe, smulgînd bucăți mari de coajă și dînd la iveală lemnul alb de dedesubt.

Între timp, Tarzan îl trase pe Horta, care încă se mai zbătea, lîngă el, sus pe cracă. Degetele viguroase desăvîrșiră sugrumarea începută în laț. Omul-maimuță nu avea cuțit însă natura îl înzestrase cu mijloace de sfișiere a hranei. Dinții strălucitori și ascuțiți se înfipseră în carnea succulentă de pe coastele tremurătoare ale prăzii, în timp ce leul înfuriat privea sus cum altul se înfruptă din ospățul pe care și-l rezervase pentru sine.

Cînd Tarzan își potoli foamea se întunecase de-a binelea. Avusese parte de o cină delicioasă! Nu se putuse împăca niciodată cu carnea stricată pe care oamenii civilizați i-o ofereau; în străfundul inimii tînjise după carnea proaspătă a vînatului.

Își șterse cu un mănunchi de frunze sîngele de pe mîini, puse resturile vînatului pe umăr și se avîntă printre arbori spre cabană în clipa în care Jane Porter și William Cecil Clayton se ridicau de la un dineu somptuos ce avea loc pe iahtul Lady Alice, la mii de mile spre răsărit, în apele Oceanului Indian.

Pe potecă pășea Numa, leul și cînd omul-maimuță catadicsea să-și arunce privirea în jos, vedea licărirea ochilor fioroși care-l urmăreau prin beznă. Numa nu mai scotea răgete, în schimb se strecura pe furiș, ca umbra unei pisici mari. Urechile agere ale omului-maimuță nu scăpau nici un pas al fiarei.

Tocmai se întreba dacă o să-l însoțească pînă la ușa cabanei. Spera că nu o va face, fiindcă ar fi însemnat să petreacă noaptea ghemuit între crengile unui copac. Oricum, prefera patul de ierburi din propria-i locuință. Dacă va fi silit să doarmă în junglă, știa un copac în care putea dormi destul de confortabil. Adeseori, în trecut, fusese urmărit pînă acasă de cîte o fiară care-l obligase să-și caute adăpost în copac; rămăsese acolo pînă cînd dușmanul renunțase sau răsăritul soarelui îl trimise în altă parte.

Deodată, Numa se răzgîndi să-l mai urmărească și cu icnete și răgete care-ți înghețau sîngele în vine, se întoarse furios să caute o pradă mai lesnicioasă. Astfel, Tarzan ajunsese la colibă de unul singur și, nu mult după aceea, se ghemuia în resturile mucegăite ale patului de ierburi de odinioară-

Domnul Jean C. Tarzan își lepădă foarte ușor bruma de civilizație și se cufundă fericit și mulțumit în somnul adînc al fiarei sălbatice cu foamea potolită. Cu toate acestea, *da*-ul unei femei l-ar fi legat pentru totdeauna de o altă viață și atunci viața de sălbatic i s-ar fi părut respingătoare.

Fiind nespus de obosit din pricina eforturilor din ziua petrecută pe ocean și a excursiei prin junglă, care-i pusese din nou la încercare mușchii folosiți prea puțin în ultimii doi ani Tarzan dormi buștean pînă a doua zi spre prînz.. Cînd se trezi, alergă mai întîi la rîuleț să bea apă, apoi se avîntă în mare, înotînd cam vreun sfert de oră și, în sfîrșit, se întoarse acasă și-și luă micul dejun din carnea lui Horta. După ce isprăvi, îngropa prisosul în pămîntul moale de lingă cabană ca să aibă ce mînca seara.

Își luă din nou funia și dispăru în junglă. De data aceasta porni după un vînat mai de soi: omul; deși, dacă l-ai fi întrebat, ar fi putut înșira o duzină de locuitori ai junglei, pe care în ceea ce privește noblețea — îi considera de departe superiori oamenilor pe care îi vîna. De data aceasta Tarzan pornise în căutare de arme. Se întreba dacă în satul tribului Mbonga mai trăiau femei și copii, mai ales după expediția de pedepsire întreprinsă de marinarii de pe crucișătorul francez.

Spera să mai găsească pe acolo cîțiva războinici fiindcă altfel i-ar fi trebuit mult timp pînă să descopere locul unde se refugiaseră locuitorii satului.

Omul-maimuță se deplasa vertiginos prin pădure și, pe la prînz, ajunsese la vatra satului. Spre dezamăgirea lui constată că jungla năpădise cîmpurile cultivate, iar colibele acoperite cu stuf se năruiseră. Nu se vedea nici țiipenie de om. Cutreieră printre ruine cam o jumătate de oră, nădăjduind să găsească vreo armă uitată, însă cercetările nu dădură nici un rezultat. Reluă, așadar căutarea urcînd de-a lungul rîului, care curgea dinspre sud-est. Știa prea bine că avea să găsească o altă așezare prin preajma apei.

În drum, vîna cum vînase odinioară cu maimuțele din tribul său, așa cum îl învățase Kala să vîneze: răsturna buștenii putreziți în căutarea ciupercilor gustoase sau se cățara în copaci ca să fure ouăle din vreun cuib de pasăre. Uneori se năpustea cu repeziciunea unei pisici asupra vreunui micuț rozător. Erau și alte lucruri pe care le mîncea, dar e mai bine să nu relatăm amănunțit ce mănîncă o maimuță, căci... Tarzan era din nou maimuță, aceeași maimuță antropoidă fioroasă și brutală pe care Kala o învățase cum să se descurce în junglă. Astfel trăise vreme de douăzeci de ani.

Uneori se amuza: își amintea de vreun prieten care, poate chiar în clipa aceea stătea încremenit și imaculat într-un select club parizian, așa cum stătuse și el cu cîteva luni în urmă. Alteori, cînd adierea ușoară îi aducea în nări mirosul vreunei prăzi sau al vreunui inamic puternic, se oprea brusc și asculta atent.

Noaptea și-o petrecu în inima junglei, dormind între crengile unui copac uriaș, legănat la o înălțime de o sută de picioare deasupra pămîntului. Mîncase din nou bine; de data aceasta se înfruptase din carnea lui Bara, cerbul, care căzu pradă lațului său necruțător.

A doua zi porni în zori, mergînd mereu de-a lungul rîului. Timp de trei zile căută fără întrerupere pînă ce ajunsese într-o

regiune a junglei pe unde nu mai fusese niciodată. Din cînd în cînd, solul se înălța și pădurea era mai rară; în depărtare, printre copaci, putea să vadă lanțuri de munți semeți, iar în apropiere, cîmpia. Aici, în spațiile deschise, vînatul era altul: puzderie de antilope și turme întregi de zebre. Tarzan rămase încîntat: trebuia să facă o vizită mai lungă pe aceste meleaguri.,

În dimineața celei de-a patra zi, nările lui adulmecară brusc un miros nou. Era miros de om, dar departe. Omul-maimuță tresări de bucurie. Simțurile i se încordară și Tarzan se strecură la iuțeală, pe furiș și cu multă dibăcie printre arbori, spre locul de unde venea mirosul. Curînd descoperi prada: era un războinic singuratic care mergea nepăsător prin junglă.

Tarzan își continuă drumul pe deasupra lui; voia să ajungă la un loc unde să poată arunca frînghia. Pe cînd își urmărea omul, care nici nu bănuia ce-l așteaptă, mintea omului-maimuță fu copleșită de noi gînduri — gînduri născute sub influența lumii civilizate și a cruzimilor ei. Își reaminti că arareori — poate chiar niciodată — omul civilizat nu-și omoară semenul fără a avea un pretext, fie el chiar cel mai neînsemnat. Ce-i drept, Tarzan dorea să pună mîna pe armele și podoabele necunoscutului, dar era neapărat nevoie să-l omoare ca să i le ia?

Cu cît chibzuia mai mult, cu atît mai odios i se părea gîndul de a-l omorî. Tot frămîntîndu-se așa, ajunseră într-o poieniță. La capătul celălalt se vedea un sat întărit, cu colibe în formă de stupi.

Cînd războinicul ieși din pădure, Tarzan desluși o pată gălbuie strecurîndu-se în urma acestuia printre ierburile încîlcite ale junglei — era Numa, leul. Urmărise și el negrul. Cînd Tarzan își dădu seama de pericolul în care se află băștinașul, atitudinea față de presupusa pradă se schimbă cu desăvîrșire... negrul era acum un om amenințat de un dușman comun.

Numa tocmai se pregătea să atace. Lui Tarzan îi rămânea prea puțin timp să chibzuiască ce-i de făcut sau să pună în cumpănă rezultatul. În clipele următoare se petrecură o mulțime de lucruri — aproape toate simultan... leul sări din ascunziș asupra negrului, iar Tarzan strigă, atrăgându-i atenția. Negrul se întoarse tocmai la timp ca să vadă cum Numa fu oprit la jumătatea saltului de o funie al cărei capăt fusese transformat în laț și care se strângea în jurul grumazului fiarei.

Omul-maimuță acționase atât de repede, încît nu mai avu timp să contrabalanseze întinderea și smucitura funiei provocate de greutatea lui Numa. Astfel, cu toate că frînghia opri fiara înainte ca ghearele-i puternice să se împlînte în trupul negrului, funia întinsă la maximum îl dezechilibra pe Tarzan, care se rostogoli la pămînt la mai puțin de șase metri de animalul turbat de furie. Fulgerător, Numa se întoarse spre noul său adversar. Lipsit de apărare, Tarzan se află mai aproape de moarte ca niciodată. Negrul îl salvă. Războinicul își dădu seama că își datora viața acestui alb necunoscut și că numai o minune îl mai putea scăpa pe salvatorul său de colții aceia fioroși, care fuseseră atât de aproape de propria-i carne.

Cu iuțeala gîndului, își duse înapoi brațul înarmat cu o suliță și o zvîrli cu toată forța mușchilor viguroși ce fremătau sub pielea-i lucioasă ca abanosul. Vîrful de fier își atinse ținta și străpunse trupul zvelt al lui Numa în partea dreaptă de la vintre pînă sub omoplatul stîng. Cu un răget teribil de furie și durere, fiara se întoarse din nou către negru. Făcu numai cîteva pași fiindcă funia lui Tarzan îl opri din nou, apoi se răsuci iar către omul-maimuță, de data aceasta ca să simtă înțepătura dureroasă a unei săgeți ce se împlîntă pe jumătate în corpul tremurînd. Din nou se opri; între timp Tarzan reușise să înfășoare capătul funiei de două ori în jurul unui copac.

Negrul își dădu seama de șiretlic și zîmbi; Tarzan știa însă că trebuie să termine cu Numa înainte ca dinții puternici

să ajungă la frînghia ce-l imobiliza și să o reteze. Într-o secundă fu lîngă negru și-i smulse cuțitul lung din teacă, apoi îi făcu semn războinicului să continue să tragă cu săgeți în fiară în timp ce el încerca să se apropie cu cuțitul; unul îl chinuia într-o parte, iar altul se furișa din cealaltă. Numa spumega tot de furie. Slobozi o adevărată cascadă de răgete, grohăieli și gemete cumplite; se ridica neconținut pe picioarele dinapoi- încercînd zadarnic să ajungă la unul din cei care-l chinuiau.

În cele din urmă, omul-maimuță prinse momentul potrivit și se repezi la fiară dinspre stînga. Brațul uriașului cuprinse grumazul galben și lama lungă pătrunse o dată și bine în inima fiarei. Apoi Tarzan se ridică; negrul și albul se priviră în ochi pe deasupra leului biruit... negrul făcu semn de pace și prietenie, iar Tarzan din neamul maimuțelor îi răspunse în același fel.

15. DE LA MAIMUȚA LA SĂLBATIC

Zgomotul luptei cu Numa atrăsese un grup lărmuitor de băștinași din sat și, îndată după omorîrea leului cei doi bărbați fură înconjuțați de războinici cu trupuri zvelte și pielea ca abanosul, gesticulînd și rostind vorbe repezi și nedeslușite; o mie de întrebări care înăbușeau orice încercare de răspuns.

Curînd sosiră femeile și copiii: nerăbdători, curioși și, la vederea lui Tarzan, nespuse de mirați. În cele din urmă, noul prieten al omului-maimuță reuși să se facă auzit și, cînd isprăvi ce avea de spus, bărbații și femeile din sat se întrecură care mai de care să aducă toate onorurile necunoscutului ce le salvase tovarășul și luptase neînmormat împotriva fiorosului Numa.

Apoi îl conduseră în satul lor și-i făcură nenumărate daruri: păsări, capre și mîncare gătită. Cînd Tarzan arătă spre

arme, războinicii se grăbiră să aducă sulite, scuturi, săgeți și un arc. Prietenul său îi dăruie cuțitul cu care-l ucisese pe Numa. Tarzan ar fi putut să ceară orice: i s-ar fi dat totul.

„Ce simplu și ușor este așa” — gândi Tarzan. În loc să ucidă și să prade lucrurile de care avea nevoie. Fusesse pe punctul de a-l ucide pe bărbatul acela, pe care nu-l văzuse niciodată în viața lui și care acum își manifesta în fel și chip prietenia și afecțiunea pentru presupusul său salvator. Lui Tarzan din neamul maimuțelor îi era rușine de el însuși. Se hotărî ca din acel moment să aștepte să se încredințeze dacă oamenii meritau să moară sau nu.

Gîndind astfel, își aminti de Rokoff. Ar fi vrut să-l poată înfrunta în jungla întunecoasă măcar cîteva clipe. Dacă exista pe lume un om care merita să fie ucis, Rokoff era acela. De-ar fi putut Tarzan să-l vadă în clipa aceea cum își dădea toată silința, efort plăcut, de altfel ca să se facă agreabil spre a intra în grațiile frumoasei domnișoare Strong, atunci mai mult ca niciodată ar fi dorit să-i hărăzească nemernicului soarta pe care o merita.

Tarzan petrecu prima noapte în mijlocul băștinașilor, participînd la o serbare, organizată în cinstea lui. A fost un adevărat banchet: vînătorii aduseră o antilopă, o zebra, ca trofee ale îndemînării lor și băură găleți întregi de bere pregătită de ei. Pe cînd războinicii dansau la lumina focului, Tarzan fu din nou impresionat de armonia trupului și de trăsăturile regulate ale chipului lor... nasul turtit și buzele groase ale băștinașului tipic de pe coasta de vest lipseau cu desăvîrșire. Pe fețele bărbaților se citeau inteligența și demnitatea, iar cele ale femeilor erau destul de plăcute.

În timpul dansului omul-maimuță observă un lucru curios: cîteva bărbați și foarte multe femei purtau podoabe de aur — în special brățări, la glezne și la încheieturi. Păreau să aibă o greutate considerabilă căci erau din metal masiv. Cînd își exprimă dorința să cerceteze una din ele, posesorul podoabei o scoase de pe braț și insistă prin semne ca Tarzan s-o primească în dar. O examinare atentă a obiectului îl

încredința că podoaba este din aur și rămase surprins, fiindcă era prima dată când vedea la băștinașii din Africa ornamente de aur cu totul deosebite de fleacurile acelea, cumpărate sau furate de la europeni, care se poartă în apropierea coastei. Încercă să afle de unde provenea metalul însă nu fu în stare să se facă înțeles.

Cînd dansul luă sfîrșit, Tarzan își exprimă dorința de a-i părăsi, însă cu toții îl rugară fierbinte să rămînă la ei, într-o colibă mare, pe care căpetenia tribului i-o rezervase numai lui. Încercă să le explice că a doua zi urma să plece înapoi, însă nu pricepură nimic nici de data aceasta. Cînd, în cele din urmă, se îndreptară către celălalt capăt al satului, sălbaticii se arătară și mai uimiți văzîndu-l ce face.

Tarzan știa ce voia: suferise mult din cauza șobolanilor și a viermilor, care mișună prin satele negrilor și, cu toate că nu era prea scrupulos cu astfel de lucruri, prefera aerul proaspăt și legănatul copacilor în locul aerului închis dintr-o colibă.

Băștinașii îl urmară pînă la locul unde se înălța un copac uriaș. Tarzan sări pe o creangă mai joasă, apoi dispăru în frunzișul de deasupra întocmai ca Manu, maimuța. Din toate piepturile izbucniră strigăte de uimire. O jumătate de oră îl tot chemară să se întoarcă, însă cum nu le răspunse nimeni, renunțară și se duseră să se întindă pe rogojini, în colibe.

Tarzan se întoarse în pădure, dar nu se depărta prea mult. Găsi un copac pe placul lui și, ghemuindu-se pe creangă, căzu într-un somn adînc.

A doua zi dimineața apăru pe ulița satului la fel de brusc cum dispăruse cu o seară înainte. Pentru o clipă, băștinașii rămaseră uimiți și înfricoșați, însă curînd îl recunoscură pe oaspetele pe care-l primiseră noaptea trecută cu strigăte de bucurie. Peste zi, Tarzan îi însoți pe războinici la vînătoare prin cîmpiile din apropiere și băștinașii văzură că Tarzan, omul alb, se descurcă foarte bine cu armele lor rudimentare. Respectul și admirația față de el sporiră și mai și.

Vreme de mai multe săptămîni, Tarzan trăi în mijlocul acestor negri, vînînd bivoli, antilope și zebre pentru hrană, precum și elefanți pentru fildeș, învăță destul de repede limba lor simplă, obiceiurile și etica vieții lor de trib, sălbatică și primitivă. Află că nu erau canibali... ba chiar îi priveau cu silă și dispreț pe cei care mînceau oameni.

Busuli, războinicul pe care-l urmărise în drumul spre sat, îi istorisi mai multe legende ale tribului: cum, cu mulți ani în urmă, tribul lor venise din miazănoapte pe aceste meleaguri după un marș lung și istovitor; odată, demult, erau un trib mare și puternic, dar negustorii de sclavi omorîseră mulți dintre ei cu puștile acelea aducătoare de moarte, încît acum din fosta lor mărire și putere, nu mai supraviețui decît o biată rămășiță.

— Ne-au vînat așa cum se vînează fiarele sălbatice... spuse Busuli. N-aveau pic de milă. Cînd nu veneau după sclavi, căutau fildeș, însă de obicei le voiau pe amîndouă. Bărbații din trib au fost omorîți, iar femeile mînate ca oile. Am luptat împotriva lor timp de mulți ani, însă săgețile și sulitele noastre nu au putut dovedi bețele care scui pă foc, plumb și moarte de la o depărtare mult mai mare decît poate trimite săgeata cel mai vînjos războinic al nostru. Într-o bună zi, pe cînd tatăl meu era tînăr, au venit din nou arabii, însă războinicii i-au văzut de departe, astfel încît Chowambi, căpetenia tribului de atunci, a spus poporului să-și strîngă avutul și să-l urmeze. Le făgădui să-i ducă departe, spre miazăzi, pînă ce vor afla un loc unde năvălitorii arabi să nu mai ajungă. Au făcut precum li s-a spus, luînd cu ei toate lucrurile printre care mulți colți de fildeș. Rătăciră multe luni în șir, îndurînd chinuri și întîmpinînd greutăți de nedescris, căci cea mai mare parte a drumului trecea prin jungla deasă și peste munți înalți. În cele din urmă au ajuns pe meleagurile acestea: deși au trimis iscoade să caute un loc și mai bun, nu l-au aflat și s-au aciuiat aici.

— Iar jefuitorii nu v-au mai găsit? Întrebă Tarzan.

Cam acum un an un mic grup de arabi și negri manyuema au dat peste noi, însă i-am alungat, omorînd mulți dintre ei. I-am alungat cale de multe zile, urmărindu-i ca pe fiare și ucigîndu-i unul cîte unul; n-a mai rămas decît o mînă de oameni care au scăpat cu viață.

Vorbind, Busuli arată o brățară grea de aur care-i încercuia pielea lucioasă a brațului sting. Ochii lui Tarzan se ațintiră asupra podoabei, însă gîndurile îi zburau departe. Deodată îi veni din nou în minte întrebarea pe care încercase s-o pună în prima zi cînd sosise în sat, dar nu fusese înțeles, în timpul ultimelor săptămîni uitase cu desăvîrșire de aur — un lucru atît de neînsemnat — fiindcă pe atunci era un adevărat om primitiv care nu se gîndea decît la ziua prezentă. Brusc, vederea aurului trezi bruma de civilizație care mai sălășluia în el și, odată cu aceasta, se trezi și dorința de îmbogățire. Tarzan învățase bine lecția în scurta lui experiență printre oamenii civilizați. Știa că aurul înseamnă putere și satisfacerea plăcerilor. Arată spre podoabă:

— De unde ai metalul galben. Busuli? Negrul întinse mîna spre sud-est:

— De-acolo... trebuie să mergi departe- o lună sau poate chiar mai mult...

— Ai fost acolo?

— Nu, însă cu mulți ani în urmă, cînd tatăl meu era tînăr, cîțiva dintre ai noștri s-au dus... Unul din cei care căutau o așezare mai bună pentru trib — cînd ne-am stabilit aici pentru prima oară — a dat peste niște oameni ciudați care purtau nenumărate podoabe din metalul galben. Sulițele și săgețile aveau vîrfurile din același metal. Găteau în vase făcute toate din metal ca și brățara mea. Și trăiau într-un sat mare, în colibe durate din piatră și împrejmuite cu un zid înalt. Erau foarte cruzi și i-au atacat pe războinicii noștri mai înainte de a ști că noi venisem cu gînduri pașnice. Bărbații noștri erau puțini la număr, însă au rezistat în vîrfurile unei coline stîncose, pînă ce oamenii aceia răi s-au retras la apusul soarelui în cetatea lor tainică. Apoi războinicii noștri

au coborît de pe colină și, după ce au luat nenumărate podoabe din metalul galben de la cei uciși în luptă, au părăsit valea și nici unul dintre noi nu s-a mai întors vreodată acolo. Sînt oameni răi: nici albi ca tine, nici negri ca mine; în schimb, sînt acoperiți cu păr ca Bolgani, Gorila. Da, sînt oameni tare răi și Chowambi a fost fericit să plece din ținuturile lor.

— Nu mai trăiește nici unul dintre ei care au fost cu Chowambi și i-a văzut pe oamenii aceia ciudați și cetatea lor minunată? întrebă Tarzan.

— Waziri, căpetenia noastră, a fost acolo — răspunse Busuli. Pe-atunci era tînăr și-l însoțea pe Chowambi, tatăl său.

În seara aceea, Tarzan îi puse întrebări lui Waziri privitor la cele aflate și căpetenia, om bătrîn acum, îi spuse că acolo puteai ajunge după un marș lung, însă că drumul nu era greu de străbătut. El și-l amintea foarte bine.

— Zece zile am mers de-a lungul rîului care curge prin apropierea satului. Pînă sus, spre izvoare, am tot mers și, în ziua a zecea, am ajuns la un izvorăș, departe, pe coasta unui lanț muntos. Din izvorășul ăsta ia naștere rîul nostru. A doua zi am trecut creasta muntelui și, pe partea cealaltă, am dat de un pîrîiaș de-a lungul căruia am coborît într-o pădure mare. Timp de mai multe zile am ținut malul întortocheat al pîrîului, care acum se prefăcuse în rîu, pînă ce am ajuns la o altă apă mare în care rîul se vărsa și care curgea prin mijlocul unei văi largi. Apoi am urmat cursul acestei ape mari pînă la izvor, nădăjduind s-ajungem într-un ținut mai deschis. După douăzeci de zile de mers cînd trecusem munții și părăsisem hotarele ținuturilor noastre, am ajuns la un alt șir de munți. Am urmat cursul apei celei mari printre munți; apa se făcuse mică, era pîrîiaș acum; am mers pînă am ajuns la o mică peșteră aflată lîngă vîrful muntelui. În peștera asta trăia mama rîului.

Mi-aduc aminte c-am rămas acolo peste noapte și că era tare frig, căci munții sînt înalți, foarte înalți. A doua zi ne-am

hotărît să urcăm în vârful muntelui ca să vedem ținutul ce se întindea de cealaltă parte și, dacă socoteam că nu-i mai bun decît ținuturile pe care le străbătusem, urma să ne întoarcem în sat la ai noștri și să le-arătăm că tribul găsisese locul cel mai bun de pe lume. Așadar ne-am cățarat pe stînci pînă ce am ajuns în vîrf și de-acolo, de pe un loc neted, am văzut, nu departe, sub noi, o vale mică și foarte îngustă. La capătul celălalt, se zărea un sat mare de piatră, din care o bună parte zăcea în ruină.

Restul povestirii lui Waziri se asemana cu cele spuse de Busuli.

— Aș vrea să mă duc pînă acolo, să văd acest oraș ciudat — spuse Tarzan. Și mai vreau să iau puțin metal galben de la oamenii aceia fioroși.

— E un drum lung — răspunse Waziri — iar eu sînt bătrîn, însă dacă aștepti pînă trece anotimpul ploilor și scad rîurile, voi lua cîțiva războinici și te voi însoți.

Tarzan trebui să se mulțumească cu această propunere, deși ardea de dorința să pornească la drum chiar a doua zi: era nerăbdător ca un copil, într-adevăr, Tarzan din neamul maimuțelor era doar un copil, sau un om primitiv ceea ce într-un fel, era același lucru.

În ajun, se întorsese în sat un grup de vînători venind dinspre miazăzi, ca să dea de veste că la cîțiva kilometri de ei se afla o turmă mare de elefanți. Urcîndu-se în copaci, zăriră foarte bine turma, alcătuită din foarte multe femele și pui, precum și cîțiva masculi al căror fildeș merita să-l aibă.

Restul zilei și seara fură hărăzite pregătirilor pentru marea vînătoare. Controlară sulilele umplură tolbele cu săgeți, pregătiră arcurile. Vraciul satului mergea de la un grup la altul, împărțind fel și fel de talismane și amulete, menite să-i apere de nenorociri și să le poarte noroc la vînătoare.

Cînd se iviră zorile, cei cincizeci de războinici negri și lucioși porniră la vînătoare. În mijlocul lor, zvelt și frumos ca un tînăr zeu al pădurii, pășea Tarzan din neamul maimuțelor

cu pielea lui bronzată ce contrasta izbitor cu negrul ca abanosul al însoțitorilor săi. În afară de culoarea pielii, nimic nu-l deosebea de ei. Avea aceleași podoabe și arme, vorbea limba lor, rîdea și glumea cu ei, sărea și chiuia în dansul ce se încinse înainte de a părăsi satul. Din toate punctele de vedere era un sălbatic printre sălbatici. Dacă l-ar fi întrebat cineva de cine se simțea mai apropiat: de oamenii aceștia din junglă sau de prietenii săi din Paris — pe care-i imitase ca o adevărată maimuță — cu siguranță că n-ar fi șovăit să răspundă: de oamenii din junglă.

Și-l închipui pe D'Arnot și zîmbi amuzat. Parcă și vedea ce mutră ar fi făcut franțuzul dacă, prin cine știe ce împrejurare, ar fi putut să-l vadă pe Tarzan în clipa aceea. Sărmanul Paul! Se mîndrea că izbutise să șteargă orice urmă de sălbăticie din firea prietenului său!

„Cît de repede am coborît!” gîndi Tarzan în sinea lui. Însă în adîncul inimii nu considera că este o cădere... mai degrabă îi era milă de sărmane creaturi din Paris, încorsetate ca niște prizonieri în hainele lor stupide și supravegheate de poliție toată viața, osîndite să facă veșnic numai ce e pe deplin artificial și plicticos.

După un marș de două ore sosiră în apropierea locului unde, cu o zi înainte, fuseseră văzuți elefanții. De aci începură să înainteze cu foarte multă atenție, căutînd urmele uriașelor animale. Într-un tîrziu le găsiră: turma trecuse pe-acolo doar cu cîteva ceasuri mai înainte. Înșirați unul în spatele celuilalt, vînătorii se ținură după urme timp de o jumătate de oră. Tarzan fu primul care ridică mîna, în semn că vînatul se află prin apropiere: mirosul său dezvoltat îl prevenise că elefanții nu sînt departe.

Cînd le spuse, negrii se îndoară.

— Urmați-mă și o să vedeți.

Cu agilitatea unei veverițe se cațără într-un copac, urcîndu-se sprinten pînă în vîrf. Unul dintre negri îl urmă mai încet și cu băgare de seamă. Cînd ajunse pe o cracă la o înălțime amețitoare lîngă omul-maimuță, acesta îi arătă spre

sud și-acolo, la cîteva sute de metri, negrul zări nenumărate spinări imense legănîndu-se înainte și înapoi deasupra ierburilor înalte ale junglei. Negrul indică celor de jos direcția, spunîndu-le totodată și cîte animale putea să vadă.

Numaidecît, vînătorii porniră la drum spre elefanți. Negrul din copac se grăbi să coboare, însă Tarzan înainta, așa cum avea obiceiul, de-a dreptul prin frunzișul arborilor.

Vînătoarea de elefanți cu arme primitive nu e deloc joacă de copii. Tarzan știa că puține triburi de băștinași se încumetau la o astfel de ispravă și faptul că tribul acesta se număra printre ele îl făcu să se simtă mîndru; începuse să se considere membru al micii comunități.

Cum Tarzan se deplasa pe sus, printre copaci, văzu dedesubt războinicii tîrîndu-se spre elefanții care nu bănuiau nimic. În cele din urmă zăriră animalele. Aleseră două dintre ele și, la un semnal, cei cincizeci de bărbați se ridicară de la pămînt, unde stătuseră ascunși și azvîrliră sulițele grele de luptă în cei doi elefanți aleși. Nici unul nu greși ținta! Douăzeci și cinci de sulițe se împlîntară în trupul fiecărui animal uriaș. Unul din elefanți rămase încremenit pe locul unde îl cuprinse ploaia de sulițe; două dintre ele, admirabil țintite, îi străpunseră inima și animalul căzuse pe picioarele din față apoi se rostogolise la pămînt, fără luptă.

Celălalt, stînd cu capul spre vînători, nu se dovedise o țintă tot atît de ușoară și cu toate că sulițele își atinseseră ținta, nici una nu pătrunsese în inimă. Cîteva clipe, elefantul rămase pe loc, mugind de durere și de furie, rostogolindu-și ochii în căutarea celui care-i pricinuisse durerea. Negrii se mistuiseră în junglă mai înainte ca ochii pahidermului să zărească vreunul. Animalul desluși însă zgomotul retragerii și porni ca un iureș năvalnic într-acolo, smulgînd plante și crengi, în drumul lui.

Din întîmplare se năpusti chiar în direcția lui Busuli, care, luat prin surprindere în chip atît de neașteptat, părea că încremenise în loc să fugă cît îl țineau picioarele ca să scape de la o moarte sigură. Tarzan urmărise întreaga scenă de pe

ramurile unui copac din apropiere și, văzînd că prietenul său se află în pericol, se avîntă cu strigăte puternice spre elefantul înfuriat, sperînd să-l abată din drum.

Ar fi făcut mai bine să-și cruțe glasul, căci monstrul era și surd și orb; singurul lucru ce-l preocupa era obiectul furiei sale care în zadar fugea. Tarzan își dădu seama că numai o minune îl mai poate salva pe Busuli și, cu aceeași nepăsare cu care nu demult se lansase în urmărirea negrului, se aruncă în calea elefantului pentru a apăra viața războinicului.

Tarzan ținea în mînă sulița de luptă. Cînd Tantor se află la șase sau opt metri de prada lui, din cer căzu tăindu-i calea un puternic luptător alb. Cu o mișcare smucită, elefantul se abătu spre dreapta, ca să scape de acest dușman temerar care îndrăznise să se bage între el și prada lui. Nu se gîndise însă la iuțeala de fulger a mușchilor de oțel, care atît de repede se puseră în mișcare, încît ar fi putut să zăpăcească niște ochi mai pătrunzători decît ai lui Tantor.

Mai înainte ca elefantul să-și dea seama că noul dușman dispăruse, Tarzan, din spate, îi și înfipse sulița cu vîrf de fier drept în inimă; uriașul pahiderm se rostogoli mort la picioarele omului-maimuță.

Busuli nu putuse să vadă cum fusese salvat, însă Waziri, bătrîna căpetenie, văzuse ca de altfel și cîțiva războinici și cu toții se îmbulziră în jurul lui Tarzan, aclamîndu-l fericiți. Cînd omul-maimuță sări pe leșul imens și scoase strigătul acela ciudat prin care își vestea o mare victorie, negrii se dădură înapoi cuprinși de spaimă, căci le amintea de fiorosul Bolgani, de care se temeau la fel de mult ca și de Numa, leul. La frica lor se adăugă o groază nelămurită stîrnită de acest bărbat, căruia ei îi atribuiau puteri supranaturale.

Dar cînd Tarzan își coborî privirea, zîmbindu-le prietenos, le veni inima la loc, deși nu pricepeau nimic. Nu înțelegeau această faptură ciudată care alerga prin copaci tot atît de repede ca Manu și totuși, cînd era pe pămînt, se ținea mai bine pe picioare decît ei. În afară de culoarea pielii, omul

acesta era la fel ca ei, însă puternic cît zece. Era un adversar de temut pentru cei mai fioroși locuitori ai junglei.

Cînd războinicii se adunară toți laolaltă, reluară vînătoarea de elefanți. Dar abia străbătură cîteva sute de metri, cînd, din spatele lor, la o mare distanță, se auziră niște pocnete ciudate. O clipă rămaseră împietriți ca un grup statuar, ascultînd foarte atenți. Apoi Tarzan vorbi.

— Puști! Spuse el. Satul a fost atacat.

— Să mergem! țipă Waziri. Jefuitorii arabi s-au întors însoțiți de canibali să ne fure fildeșul și femeile!

16. JEFUITORII DE FILDEȘ

Războinicii lui Waziri porniră în grabă înapoi prin junglă, îndreptîndu-se spre sat. Cîteva minute, zgomotul asurzitor al puștilor îi îndemnă să întindă pasul, însă în cele din urmă nu se mai auziră decît împușcături răzlețe. Curînd încetară cu totul. Lucrul acesta era tot atît de rău prevestitor ca și bubuiturile repetate ale muschetelor, fiindcă dădea de înțeles micului grup de salvatori că satul, slab apărat, căzuse pradă asaltului necruțător al unei forțe superioare.

Vînătorii străbătuseră ceva mai mult de trei kilometri din cei cinci care îi despărteau de sat, cînd întîlniră primii fugari care izbutiseră să scape de gloanțele și din ghearele dușmanului. Grupul număra vreo duzină de femei, copii și fete, atît de speriate, încît abia putură să se facă înțelese cînd încercară să-i povestească lui Waziri nenorocirea ce se abătuse asupra capului lor.

— Sînt mulți, cît frunzele pădurii! țipă o femeie, vrînd să sugereze forța inamicului. Sînt mulți arabi și nenumărați negri manyuema și toți au puști. S-au furișat pînă aproape de sat, așa că n-am știut ce ne-așteaptă și-apoi, cu strigăte sălbatice au năvălit asupra noastră, împușcînd bărbații, femeile și copiii. Unii dintre noi au reușit să fugă în junglă,

însă mulți au fost uciși. Nu știu dacă au luat vreun prizonier... părea să-i intereseze numai uciderea noastră a tuturor. Negrii manyuema ne înjurau, spunînd c-or să ne mănînce Pe toți mai înainte de a pleca din ținuturile noastre; spuneau că asta-i pedeapsa pentru că le-am omorît prietenii anul trecut. N-am auzit mai mult, fiindcă am alergat cît am putut mai iute.

Războinicii își reluară marșul spre sat, însă mai domolit și cu precauții mult mai mari, fiindcă Waziri știa că este prea târziu ca să mai salveze ceva; nu le mai rămînea decît să se răzbune. Întîlniră încă vreo sută de fugari, printre care mulți bărbați, astfel că puterea de luptă a grupului spori.

Cîțiva războinici fură trimiși înainte, în recunoaștere. Waziri rămase cu grosul cetei, care înainta atent într-un șir ce se întindea pe o mare distanță în pădure. La dreapta căpeteniei pășea Tarzan.

Curînd, una dintre iscoade se întoarse. Ajunsese pînă în apropierea satului și văzuse ce se întîmpla acolo.

— Sînt cu toții înlăuntrul întăriturilor — șopti el.

— Strașnic! spuse Waziri. Vom năvăli peste ei și-i vom ucide pe toți.

Tocmai se pregătea să transmită de-a lungul șirului ordinul ca toți să se oprească la marginea luminișului: cînd aveau să-l vadă alergînd spre sat, trebuiau să-l urmeze.

— Așteaptă! îl preveni Tarzan. Dacă în interiorul întăriturilor se află numai cincizeci de puști vom fi secerați de gloanțe și nimiciți. Lasă-mă să mă duc eu pe sus prin copaci, ca să văd de-acolo cîți sînt și ce sorți avem dacă-i atacăm. Ar fi o prostie să pierdem de pomană fie și un singur om, dacă n-avem sorți de izbîndă. Eu sînt de părere că putem realiza mai mult prin șiretenie decît prin forță. O să aștepți, Waziri?

— Da — răspunse bătrîna căpetenie. Du-te! Tarzan se avîntă în copaci și dispăru în direcția satului. Se mișca mai cu grijă decît obișnuia, fiindcă știa că gloanțele îl pot ajunge destul de ușor în vîrfurile copacilor, ca și pe pămînt. Și cînd Tarzan din neamul maimuțelor se hotăra să folosească

șiretenia, nici o viețuitoare din junglă nu se furișa mai bine ca el și cu desăvîrșire mascat, astfel încît dușmanii să nu-l observe.

În cinci minute își croi drum spre copacul uriaș ce se înălța la capătul satului, deasupra întăriturilor. Din acest post de observație privi hoarda de sălbatici de dedesubt. Numără cincizeci de arabi și socoti că negrii manyuema erau de cinci ori mai mulți. Cei din urmă se îndopau cu mîncare.

Omul-maimuță își dădu seama că a ataca hoarda aceea sălbatică, înarmată cu puști și baricadată în spatele porților ferecate ale satului, ar fi fost o acțiune inutilă. Se întoarse, așadar, la Waziri și-l sfătui să aștepte; el, Tarzan, avea un plan mai bun.

Însă, doar cu o clipă mai înainte, unul dintre fugari își încheiase povestirea, zugrăvindui lui Waziri moartea groaznică a soției sale; înnebunit de furie, căpetenia nu mai vru să audă de nimic. Chemă războinicii la el și le porunci să atace. Fluturînd sulile și scoțînd strigăte sălbaticе, războinicii — mai bine de o sută — se năpustiră nebunește spre porțile satului. Înainte de a fi străbătut măcar jumătate din luminiș, arabii deschiseră un foc susținut din spatele întăriturii. Waziri căzu chiar de la prima salvă. Puțini ajunseră la porțile ferecate, dar fură împușcați acolo, fără măcar să poată pătrunde în interiorul întăriturii. Apoi atacul eșua cu desăvîrșire și luptătorii care mai rămaseră în viață fugiră înapoi în pădure.

Pe cînd fugeau bandiții deschiseră porțile și porniră în urmărire, ca să sfîrșească masacrul început în cursul zilei. Voiau să extermine tot tribul. Tarzan se afla printre ultimii care se înapoiau în pădure și, alergînd mai încet, se întorcea din cînd în cînd și trăgea cîte o săgeată bine țintită în cîte un urmăritor.

Cînd ajunseră în junglă, Tarzan găsi un mic grup de negri hotărîți să lupte cu hoarda care-i urmărea, însă omul maimuță le strigă să se împrăstie și să se ferească de bandiți

pînă ce se puteau aduna mai mulți, după căderea întunericului.

— Faceți ce vă spun! le porunci el. Am să vă conduc la victorie împotriva dușmanilor voștri. Împrăștiati-vă prin pădure și adunați-i pe cei rătăciți, iar la noapte veniți pe poteci ascunse la locul unde am ucis azi elefanții. Acolo am să v-arăt planul meu și-o să vedeți că e bun. Așa puțini la număr cum sînteți și cu arme rudimentare, nu vă puteți măsura cu atîția luptători și cu atîtea puști cîte au arabii și negrii mahyuema.

În cele din urmă, războinicii îi dădură dreptate.

— Cînd o să vă împrăștiati — adăugă Tarzan — dușmanii voștri se vor împrăștia și ei ca să vă urmărească, iar dacă stați la pîndă după vreun. Copac, o să puteți doborî cu săgețile mulți negri manyuema.

Abia avură timp să intre mai adînc în junglă; primii dintre jefuitori străbătură luminișul și intrară în pădure după ei.

Înainte de a se cățăra în copaci, Tarzan mai alergă cîteva metri pe pămînt, apoi o luă îndărăt spre sat, gonind din răsuputeri. Aici constată că arabii și negrii manyema se angajaseră cu toții în urmărire, lăsînd satul fără apărare, doar cu o singură santinela, care supraveghea prizonierii.

Santinela stătea la poarta deschisă privind în direcția pădurii, astfel încît nu văzu uriașul agil care se lăsă la pămînt, la capătul celălalt al uliței.

Cu arcul pregătit, omul-maimuță se tîrî furiș spre victima care nu bănuia nimic. Prizonierii îl văzuseră și, cu ochii holbați de uimire și speranță, îl urmăreau pe salvatorul lor. Tarzan se opri cam la zece pași de negrul manyuema, care nu se mișcase din loc. Trase îndărăt săgeata în toată lungimea ei, la înălțimea ochiului verde care țintea de-a lungul lemnului lustruit. Cînd degetele lui o sloboziră, se auzi un zbîrnîit scurt și fără să scoată măcar un sunet, tîlharul se prăbuși cu fața în jos: săgeata îi străpunse inima și ieșise prin pieptul negru.

Apoi Tarzan se ocupă de cele cincizeci de femei și fete legate de gît cu lanțul lung al sclavilor. În răgazul scurt pe care-l avea la dispoziție nu putu desface lacătele vechi, așa că omul-maimuță le strigă să-l urmeze așa cum erau și, smulgînd pușca și cingătoarea cu cartușe a santinelei ucise, scoase grupul pe poarta satului și-l duse, de-a curmezișul luminișului înspre pădure.

Mergeau încet și cu teamă, fiindcă lanțul; de sclavi era ceva nou pentru acești oameni. Zăboveau mult căci unele femei se împiedicau și cădeau, trăgîndu-le și pe celelalte după ele. Apoi Tarzan fu silit să facă un mare ocol, ca să evite orice posibilitate de a se întîlni cu jefuitorii care se întorceau. Se călăuzea și după împușcăturile răzlețe, ceea ce dovedea că arabii tot se mai luptau cu băștinașii; știa însă că, dacă aceștia îi urmau sfatul, n-aveau să aibă decît foarte puține pierderi >n comparație cu cele din rîndul tîlharilor.

Spre asfințit, împușcăturile, încetară cu desăvîrșire și Tarzan știa că arabii se înapoiaseră în sat. Cu greu își putut stăpîni zîmbetul de triumf cînd se gîndi la furia ce-i va apuca descoperind că santinela fusese ucisă și prizonierii eliberați. Tarzan voise să ia și ceva fildeș din cantitatea mare aflată în sat numai din dorința de a spori turbarea dușmanilor; dar își zise că nu mai e nevoie să se gîndească la salvarea fildeșului; își și întocmise în minte alt plan care avea să-i împiedice pe arabi să plece măcar cu un colț de fildeș. Și-apoi ar fi fost o cruzime din partea lui să le împovăreze pe aceste sărmane femei istovite cu încă o greutate n plus.

Era miezul nopții cînd Tarzan, însoțind convoiul ce abia se tîra se apropie de locul unde zăceau elefanții. Cu mult înainte de a ajunge acolo, fură călăuziți de vîlvătaile uriașe ale rugului aprins de băștinașii în centrul unei tabere improvizate, cu scopul să se încălzească, dar să și gonească lei.

Cînd se apropiară de tabără, Tarzan strigă în gura mare, vestindu-i că sosesc prieteni. La vederea șirului de femei ce se ivi în lumină, negrii îl întîmpinară cu bucurie. Multe dintre

femei fuseseră socotite pierdute pentru totdeauna, ca de altfel și Tarzan; fericiți, negrii ar fi rămas treji toată noaptea să înfulece carne de elefant ca să sărbătorească întoarcerea celor dragi. Tarzan insistă însă să doarmă cât mai mult, ca să facă față trudei de-a doua zi.

Nu fu lucru ușor să doarmă; femeile care-și pierduseră bărbații și copiii în masacrul și luptele de peste zi făcură ca noaptea să fie și mai îngrozitoare cu bocetele și văicărelile lor neîntrerupte. În cele din urmă, Tarzan reuși să le potolească, spunându-le că strigătele lor vor atrage arabii acolo, în ascunzătoare și vor fi omorâți cu toții.

Cînd se iviră zorile, omul-maimuță le expuse războinicilor planul său de luptă și, fără să murmure, toți se învoiră că acesta e mijlocul cel mai sigur și mai sănătos ca să scape de vizitatorii lor nepoftiți și să răzbune uciderea tovarășilor lor.

Mai întîi, femeile și copiii, însoțiți de o gardă de vreo douăzeci de luptători și tineri, fură îndreptați spre sud pentru a ieși din zona periculoasă. Aveau instrucțiuni să construiască un adăpost temporar și să ridice un meterez de protecție din tufișuri țepoase; aceasta, fiindcă planul de luptă elaborat de Tarzan urma să se desfășoare mai multe zile la rînd sau chiar săptămîni, timp în care războinicii n-aveau să se mai întoarcă în noua tabără.

Două ore după răsăritul soarelui, un brîu îngust, de războinici negri înconjurară satul. Din cînd în cînd, cîte unul se cocoța sus, în crengile vreunui copac ce se întindea peste întărituri: și îndată un negru manyuema din sat cădea străpuns de o singură săgeată. Nu se dăduse nici un semnal de luptă... nu se auzea nici unul din strigătele acelea îngrozitoare de război, nu se vedeau sulite fluturînd trufașe și amenințătoare pregătiri care însoțesc de obicei atacul sălbaticilor... Doar un sol tăcut al morții venea din pădurea misterioasă.

Arabii și însoțitorii lor fură cuprinși de o adevărată furie din pricina acestei situații de nesuportat. Alergară spre porți,

ca să se răzbune crunt pe autorul temerar al ofensei; însă își dădură curînd seama că n-aveau cum să descopere dușmanul. Și pe cînd stăteau așa și se întrebau ce să facă, strigînd furioși și gesticulînd, cîte un arab cădea la pămînt fără să scoată un strigăt chiar sub nasul lor... în dreptul inimii, pieptul era străpuns de o săgeată.

În copacii din jurul satului, Tarzan plasase ținutașii cei mai buni ai tribului; erau așezați în diferite puncte ca să nu se dea de gol; dușmanul se afla chiar în fața lor. Îndată ce un luptător slobozea solia aducătoare de moarte se ascundea repede după trunchiul copacului-adăpost și nu mai trăgea pînă ce nu se convingea că nimeni nu privește spre arborele lui.

De trei ori porniră arabii să străbată luminișul în direcția de unde presupuneau că vin săgețile însă de fiecare dată o altă săgeată țîșnea te miri de unde și își lua tributul. Atunci se năpusteau în altă direcție. În cele din urmă se hotărîră să caute într-o singură direcție, însă luptătorii dispărură din calea lor, așa că nu găsiră nici picior de dușman.

Deasupra, în frunzișul des al copacilor uriași; stătea o siluetă necruțătoare: era Tarzan din neamul maimuțelor. Plana deasupra lor întocmai ca umbra morții. Fulgerător, cîte un negru manyuema se prăvălea în fața celorlalți; nimeni nu-și dădea seama de unde venea moartea. Totul se întîmpla atît de iute, încît în clipa următoare cei din spate se împiedicau de trupul chircit al camaradului lor cu inima străpunsă de săgeata aducătoare de moarte.

Nu trecu mult și albi, neînvățați cu asemenea fel de a lupta, fură cuprinși de furie, în vreme ce negrii manyuema nu-și mai putură stăpîni spaima. Dacă vreunul o lua înaintea celorlalți, săgeata îl străpungea imediat; dacă un altul rămînea în urmă, nu-l mai vedeau viu niciodată; dacă se depărta luînd-o într-o parte și dispărînd fie și o clipă din văzul tovarășilor săi, nu se mai întorcea. Cînd dădeau peste cadavre, găseau totdeauna și săgețile acelea cumplite, slobozite cu o precizie supranaturală drept în inima victimei.

Mai rău decît toate era faptul că nici măcar o dată, în tot cursul dimineții, nu auziră nimic și nu văzură nici cea mai mică urmă de dușman, în afară de săgețile nemiloase.

În cele din urmă se întoarseră în sat, dar situația nu era cu nimic mai bună. Din cînd în cînd, în clipele de așteptare înnebunitoare, pline de încordare teribilă, ici-colo mai cădea mort cîte unul dintre ei. Negrii manyuema își implorau stăpînii să părăsească locul acela îngrozitor; arabii însă se temeau să pornească îndărăt prin pădurea întunecoasă și ostilă, în care se afla un dușman necunoscut și cumplit. Întîlnirea ar fi fost nespus de anevoioasă, mai ales că puseseră mîna pe o cantitate însemnată de fildeș găsită în sat. Mai rău decît atît, nici nu voiau să audă să lase fildeșul acolo.

Într-un tîrziu, membrii expediției își căutară adăpost în colibe acoperite cu stuf; aici, cel puțin, erau în afara bătaii săgeților. Din copacul de deasupra satului, Tarzan ochise coliba în care se refugiaseră arabii mai de vază și făcîndu-și vînt pe o cracă mai lungă, aruncă într-acolo cu toată forța mușchilor săi lancea grea. Fierul pătrunse prin acoperișul de stuf. Un urlat de durere îl anunță că nimerise ținta. Cu acest salut de despărțire, menit să-i convingă pe bandiți că nu erau în siguranță nicăieri în ținutul acela, Tarzan se întoarse în pădure, unde își adună războinicii și se retraseră cu toții la un kilometru spre sud, ca să se odihnească și să mănînce. Puse observatori în copaci, de unde puteau să supravegheze poteca spre sat. Se încredința astfel că nu fuseseră urmăriți.

O inspecție a grupului de războinici arată că nu aveau pierderi... nu aveau nici măcar o rană, cît de mică, în timp ce un calcul aproximativ al pierderilor suferite de dușmani scotea la iveală că nu mai puțin de douăzeci căzuseră pradă săgeților. Erau nebuni de fericire și voiau să încheie ziua cu un ultim asalt victorios asupra satului ca să-i ucidă pe vrăjmași. Ba chiar născoceau tot felul de torturi înfiorătoare pe care să le aplice prinșilor. Se și desfătau imaginîndu-și

chinurile celor din tribul manyuevia, față de care nutreau o ură aprigă. Auzindu-i, Tarzan bătu cu piciorul în pământ.

— Sînteți nebuni de-a binelea! strigă. Doar v-am arătat singurul mod de a lupta împotriva acestor tîlhari. Ați ucis douăzeci dintre ei fără să pierdeți un singur luptător, în timp ce ieri, folosind tactica voastră pe care vreți s-o repetați acum, ați pierdut cel puțin o duzină și n-ați ucis nici măcar un arab sau un manyuema. O să luptați cum vă spun eu; dacă nu, vă las și plec în ținutul meu.

Cînd auziră amenințarea, băștinașii se înfricoșară și-i făgăduiră să-l asculte orbește, numai să nu-i părăsească.

— Prea bine! le spuse el. Vom merge acum în tabăra de la locul elefanților, unde vom petrece noaptea. Am un plan ca să-i fac pe arabi să simtă pe pielea lor ce vor păți dacă mai rămîn pe meleagurile noastre. Nu voi avea nevoie de nici un ajutor. Să mergem! Chiar dacă o să-i lăsăm în pace în restul zilei, o să le dăm din nou de înțeles că sîntem pregătiți de luptă. Teama și nesiguranța vor fi mult mai greu de îndurat decît dacă am continua să-i hăituim toată după-amiaza.

Se îndreptară deci spre tabăra de noapte, unde, după ce aprinseră focuri mari, mîncară. Mult timp după ce coborî întunericul își povestiră isprăvile din timpul zilei. Tarzan dormi pînă la miezul nopții, cînd se trezi și se afundă din nou în bezna pădurii. Un ceas mai tîrziu ajunse la marginea luminișului din afara satului. În interiorul întăriturii ardea un foc. Omul-maimuță se tîrî de-a curmezișul luminișului pînă ce ajunse dinaintea porților ferecate. Prin crăpăturile dintre bîrne văzu o santinelă singuratică stînd lîngă foc.

Tarzan se îndreptă tiptil spre copacul din capătul uliței. Se cațără binișor pe o creangă, apoi își potrivî o săgeată în arc. Cîteva minute în șir din cauza ramurilor ce se mișcau într-una și a flăcărilor pîlpîitoare se convinse că primejdia de a greși ținta era mult prea mare: căci pentru a-și pune în aplicare planul, trebuia să nimerească straja chiar în inimă, ca omul să moară pe loc.

Pe lângă arc, săgeți și funie adusesese și pușca luată de la santinela pe care o ucisese cu o zi înainte. Le ascunse pe toate într-o scorbură adâncă, apoi se lăsă ușor la pământ în interiorul întăriturilor, înarmat doar cu cuțitul lung. Santinela ședea cu spatele la el. Tarzan se tîrî ca o pisică spre bărbatul ațipit. Iată-l doar la doi pași de el... încă o clipă și cuțitul avea să-i pătrundă fără zgomot drept în inimă.

Tarzan se ghemui să sară — fiindcă acesta e atacul cel mai rapid și mai sigur al fiarei din junglă — cînd bărbatul, prevestit de vreun simț, sări în picioare și-l înfruntă pe omul-maimuță.

17. CĂPETENIA ALBĂ A TRIBULUI WAZIRI

Cînd dădu cu ochii de strania apariție ce-i stătea în față înarmată cu un cuțit amenințător, negrul manyuema se holbă plin de groază. Uită că în mîini are o pușcă, uită chiar să strige... singurul lui gînd era să scape de sălbaticul acela înspăimîntător: era un uriaș cu mușchii teribili și piept vînjos ce străluceau în lumina tremurătoare a focului.

Mai înainte de a o lua la fugă, Tarzan îl înșfacă și abia atunci santinela se gîndi să strige după ajutor, dar fu prea tîrziu. O mînă mare îl strîngea de gît; omul fu trîntit la pământ. În zadar se zbătea cu tenacitatea necruțătoare a unui bulldog: degetele cumplete i se încleștau în jurul gîtului. Repede și sigur viața i se scurgea din el. Ochii i se holbară și mai tare, limba îi ieși de un cot, fața i se coloră într-un roșu groaznic... mușchii încordați tremurau spasmodic și santinela manyuema încetă să mai miște.

Omul-maimuță aruncă trupul mortului pe umărul său puternic și, după ce luă și pușca tîlharului, păși încet pe ulița satului spre copacul care-i dăduse posibilitatea să pătrundă atît de lesne în interiorul întăriturilor. Urcă santinela uriașă sus, în mijlocul frunzișului de deasupra.

Mai întâi îi smulse cartușiera și alte podoabe pe care le găsi folositoare și le puse într-o scorbură, apoi degetele sale îndemînaticе percheziționară cadavrul, pe care nu-l putea vedea deslușit în beznă. Când isprăvi, luă pușca și se duse pînă la extremitatea crengii de unde zărea mai bine colibe. Țintind cu grijă într-o colibă în formă de stup, unde știa că se adăpostesc șefii arabi, apăsă pe trăgaci. Aproape imediat auzi un geamăt. Tarzan zîmbi. Iar nimerise în plin.

După împușcătură urmă o clipă de tăcere în toată tabăra, apoi negrii manyuema și arabii ieșiră din colibe ca un nor de bărzăuni înfuriați; dacă ar fi știut adevărul, ar fi fost mai mult înfricoșați decît mînioși. Încordarea de peste zi îi umpluse de groază atît pe albi cît și pe negrii manyuema, iar acum această singură împușcătură în puterea nopții stîrni în mințile lor înnebunate tot felul de închipuiri.

Cînd descoperiră că santinela dispăruse, teama nu li se potoli de fel și, vrînd parcă să mai prindă puțină inimă prin fapte războinice, începură să tragă la întîmplare spre porțile baricadate ale satului, deși acolo, nu se vedea picior de dușman. Tarzan profită de zgomotul asurzitor al rafalelor ca să tragă în mijlocul gloatei de sub el.

În vacarmul stîrnit, nimeni nu auzi împușcătura, însă cei ce se aflau în apropiere, văzură cum unul dintre ei se prăbușește ca trăsnet la pămînt. Cînd se aplecară asupra lui, era mort. Panica de care fură cuprinși era atît de mare, încît arabii trebuiră să intervină cu toată autoritatea ca să-i împiedice pe negrii manyuema să fugă de-a valma în junglă... oriunde, numai să scape din acest sat blestemat.

După cîtva timp începură să se liniștească. Nu mai muri nimeni în chip misterios și-atunci le veni inima la loc. Răgazul fu însă de scurtă durată, fiindcă tocmai cînd își spuneau că nu vor mai fi tulburați, Tarzan scoase un urlet înfiorător și cînd priviră în sus, acolo de unde părea să vină urletul, omul-maimuță, legănînd corpul santinelei, ucise, zvîrli deodată leșul, departe peste capetele lor.

Cu strigăte de groază, gloata se împrăştie care încotro ca să scape de această nouă şi teribilă făptură ce se năpustea peste ei. În imaginaţia lor deformată de spaimă, corpul santinelei zburînd, cu braţele şi picioarele răşchirate li se părea un animal mare de pradă. În graba de a fugi, mulţi dintre negri escaladară gardul întăriturii, în timp ce alţii rupseră barele porţilor şi o luară nebuneşte la goană de-a curmezişul luminişului, spre junglă.

Cîtva timp nimeni nu se uită la obiectul acela care-i îngrozise, însă Tarzan ştia că în curînd curiozitatea îi va împinge şi la asta. Ştia prea bine ce aveau să facă în clipa cînd vor descoperi că nu era decît leşul santinelei, aşa că dispăru fără zgomot către sud, croindu-şi drum prin vîrfurile copacilor luminaţi de lună, îndreptîndu-se spre tabăra tribului Waziri.

Deodată, unul dintre arabi se întoarce şi văzu că năluca ce sărise din copac asupra lor zăcea nemişcată acolo unde căzuse: în mijlocul uliţei din sat. Prevăzător, se tîrî pînă în apropiere şi îşi dădu seama că era un bărbat. O clipă mai tîrziu ajunse lîngă el şi recunoscu cadavrul negrului manyuema care stătuse de strajă la poarta satului.

La chemarea lui, oamenii se adunară degrabă în jurul leşului şi, după o discuţie aprinsă, făcură întocmai cum îşi închipuise Tarzan: îndreptîndu-şi puştile în sus, traseră salvă după salvă în copacul din care fusese azvîrlit cadavrul. Dacă Tarzan ar fi rămas acolo, ar fi fost ciuruit de sute de gloanţe.

Cînd arabii şi negrii manyuema descoperiră că singurele semne de violenţă pe trupul camaradului lor mort sînt nişte urme de degete uriaşe pe gîtul umflat, fură cuprinşi şi mai vîrtos de groază şi deznădejde. Nu erau în siguranţă nici măcar în interiorul unui sat întărit, noaptea, iar inamicul putea oricînd intra în mijlocul taberei să omoare santinelele: asemenea lucruri îi înfricoşară din cale afară, depăşind posibilităţile lor de înţelegere. Astfel că, superstiţioşii manyuema începură să atribuie năpasta care-i urmărea unor

cauze supranaturale, iar arabii nu putură nici ei să dea o explicație mai bună.

Cel puțin cincizeci o luară la goană prin jungla neagră. Nici măcar nu știau dacă nemiloșii lor dușmani aveau să reînceapă măcelul din ajun și nici când. Era acum o bandă de tâlhari care așteptau fără somn zorile. Negrii manyuema care nu fugiseră consimțiră să mai rămână în sat, însă numai după ce arabii le făgăduiră că vor pleca odată cu ivirea zorilor, grăbindu-se să ajungă în ținuturile lor. Nici măcar frica pe care o aveau față de stăpînii lor neînduplecați nu le putea birui noua teamă ce li se cuibări în suflet.

Așadar, a doua zi dimineața cînd Tarzan și războinicii lui se întoarseră spre a reîncepe atacul, îi găsiră pe tâlhari pregătiți să părăsească satul. Negrii manyuema erau împovărați cu fildeșul furat. Văzîndu-i, Tarzan zîmbi batjocoritor; știa că nu vor ajunge departe cu el. Apoi mai văzu un lucru care îl înfurie: cîțiva negri manyuema aprindeau torțe la rugul ce mai pîlpîia încă: se pregăteau să dea foc satului.

Tarzan se cocoțase într-un copac înalt, la cîteva sute de metri de întăritură. Ducîndu-și palmele pîlnie la gură, strigă în arabă:

— Nu dați foc colibelor, altfel vă ucidem pe toți! Nu dați foc colibelor, altfel vă ucidem pe toți!...

Repetă avertismentul de mai multe ori. Manyuema șovăiră, apoi unul dintre ei aruncă torța în foc. Ceilalți tocmai voiau să-l imite cînd un arab sări la ei cu un ciomag și. Croindu-i peste spate, îi mîină spre colibe. Tarzan văzu că ticălosul le poruncește să dea foc micilor locuințe acoperite cu stof. Își păstră echilibrul pe craca ce se legăna la o sută de picioare deasupra pămîntului și, sprijinindu-și de umăr una din puștile arabe, ochi cu grijă și apăsă pe trăgaci. O dată cu împușcătura, arabul care-i îndemna pe oameni să dea foc satului se prăvăli pe spate, în vreme ce manyuema aruncară torțele și o luară la goană mîncînd pămîntul. Tarzan mai văzu

cum fugarii se îndreptau spre junglă, în timp ce stăpînii lor duseră armele la ochi și traseră în ei.

Oricît de furioși erau arabii din pricina nesupunerii sclavilor, se încredințară că lucrul cel mai înțelept ar fi să renunțe la plăcerea de a incendia satul: o dorință care le dăduse atîta bătaie de cap. Totuși, în inimile lor, jurară să se întoarcă aici cu forțe sporite ca să nimicească întregul ținut pe o rază de mai mulți kilometri, să nu mai rămînă nici urmă de suflare omenească.

În zadar îl căutară pe omul care-i înfricoșase doar cu glasul pe cei ce trebuiau să dea foc colibelor, căci nici ochiul cel mai ager n-ar fi putut să-l descopere. Văzură dîra de fum înălțîndu-se din copacul de unde pornise glonțul ucigător, însă, deși traseră pe loc o salvă în frunzișul des, nimic nu arăta că gloanțele și-ar fi atins ținta.

Tarzan era prea șiret ca să fie prins într-o astfel de cursă. Abia se stinsese zgomotul împușcăturii, că el și coborîse pe pămînt și alergase spre alt copac aflat la o sută de picioare mai departe. Găsi o altă cracă potrivită de unde putea urmări pregătirile jefuitorilor și-i trecu prin minte să-și mai bată nițel joc de ei, așa că strigă din. Nou:

— Lăsați fildeșul! Lăsați fildeșul! Morții n-au nevoie de fildeș!

Cîțiva negri manyuema începură să-și lepede poverile; asta însă era prea mult pentru lacomii jefuitori. Răcnind întăritați și blestemînd, își îndreptară puștile spre căraușii negri, amenințînd cu moartea pe cel ce-și punea jos povara. Dacă puteau să renunțe la incendierea satului, gîndul de a abandona imensa avere de fildeș depășea orice limită; decît să facă asta, mai bine moartea.

Așadar, părăsiră satul tribului Waziri; sclavii purtau pe umerii lor o pradă însemnată de fildeș. O luară spre nord, către ținuturile sălbatice și necunoscute de dincolo de Congo, în adîncurile cele mai tainice ale Marii Păduri. De fiecare parte a șirului mergea și cîte un dușman invizibil și nemilos.

Sub îndrumarea lui Tarzan, războinicii waziri se plasaseră de-a lungul potecii, în tufişurile cele mai dese. Se postaseră la intervale mari şi când coloana trecea prin dreptul lor, o singură săgeată sau suliţă bine ţintită străpungea un manyuema sau vreun arab. Apoi waziri dispăreau şi aşteptau coloana mai departe. Nu loveau decît când erau siguri de reuşită şi primejdia de a fi descoperiţi era aproape inexistentă. Săgeţile şi suliţele erau puţine la număr, însă atît de bine ţintite şi de necruţătoare, încît purtătorii de fildeş, care abia se tîrau, trăiau într-o veşnică spaimă; spaimă pricinuită de trupul străpuns al tovarăşului căzut; spaimă stîrnită de întrebarea: cui îi va veni rîndul şi cînd?

Doar cu mare greutate reuşiră arabii să-i împiedice pe hamali să arunce poverile şi să o ia la fugă ca nişte iepuri fricoşi de-a lungul potecii spre nord. Astfel se scurse ziua: jefuitorii trăiră un coşmar în plină zi, iar cei din tribul waziri trudiră din răspuseri, însă fură pe deplin răsplătiţi. Cînd coborî noaptea, arabii înjghebară o tabără primitivă într-un mic luminiş, lîngă un rîu şi poposiră acolo.

Din cînd în cînd, în apropiere răsuna cîte o împuşcătură şi una din cele zece-douăsprezece santinele puse de strajă cădea la pămînt. Situaţia devenise insuportabilă şi arabii îşi dădură seama că prin această tactică îngrozitoare vor fi decimaţi pînă la unul, fără ca ei să pricinuiască măcar o singură pierdere în rîndurile duşmanului. Şi totuşi, din pricina lăcomiei ce-i caracteriza, nici nu se gîndeau să scape din mîna prada. Dimineaţa, ei îi siliră pe înfricoşaţii manyuema să-şi ia din nou poverile aducătoare de moarte şi să pornească mai departe prin junglă.

Trei zile în şir, sleiţi de puteri, jefuitorii îşi continuară marşul îngrozitor. Fiecare ceas era marcat de o săgeată sau de vreo suliţă purtătoare de moarte. Noptile se transformaseră în adevărate coşmaruri din pricina puştii invizibile, care, de fapt, făcea ca serviciul de santinelă să fie echivalent cu o condamnare la moarte.

În dimineața celei de a patra zile, arabii se văzură siliți să împuște doi hamali ca să-i convingă pe ceilalți să care mai departe fildeșul. Dar cînd dădură să-l ridice, din junglă răsună o voce limpede și puternică:

— Astăzi, voi manyuema, veți muri. Veți muri dacă nu lăsați fildeșul. Răsculați-vă împotriva stăpînilor voștri cruzi și omorîți-i! Aveți puști, de ce nu le folosiți? Ucideți-i pe arabi și nu vă facem nici un rău. Vă vom duce înapoi în sat, unde o să vă dăm de mîncare, apoi vă lăsăm să plecați de pe meleagurile acestea, în siguranță și pace. Puneți jos fildeșul și răsculați-vă împotriva stăpînilor... vă vom ajuta. Altfel, veți muri cu toții!

Cînd glasul amuți, jefuitorii rămaseră ca împietriți. Arabii se uitau fix la sclavii manyuema, iar sclavii se priveau unul pe altul... așteptau ca cineva dintre ei să ia inițiativa. Mai rămăseseră vreo treizeci de arabi și vreo sută cincizeci de negri manyuema. Toți erau înarmați, chiar și hamalii aveau puști.

Arabii se strînseră grămadă. Șeicul porunci negrilor manyuema să-și reia marșul și, pe cînd vorbea, încarcă pușca și ochi. În aceeași clipă însă, unul dintre negri aruncă jos povara, își smulse pușca de pe umăr și trase în arabi. Cît ai zice pește, tabăra deveni un vacarm de înjurături și urlete drăcești; se luptau cu pușca, cu cuțitele și cu pistoalele. Arabii, adunați laolaltă, își apărau viața cu mult curaj, însă ploaia de plumb ce se abătu asupra lor, precum și ploaia de săgeți și sulițe ce cădea din jungla înconjurătoare aveau o singură țintă. Nu exista deci nici o îndoială asupra rezultatului final, chiar dacă lupta abia începuse. Se scurseseră doar zece minute de cînd primul hamal își zvîrlise povara și ultimul dintre arabi zăcea mort.

Cînd împușcăturile încetară, Tarzan vorbi din nou negrilor manyuema:

— Luați fildeșul și duceți-l înapoi în sat, acolo de unde l-ați furat. Nu vă facem nici un rău.

Cîteva clipe negrii manyuema șovăiră. Nu aveau nici un chef să care din nou poverile pe drumul acela păcătos. Se

sfătuiră în șoaptă și unul dintre ei se întoarse cu fața spre junglă, strigînd spre glasul care le vorbise din frunziș:

— De unde știm noi că, odată ajunși în sat, nu ne ucideți ?

— Ce-i drept, n-aveți de unde să știți, în afară de faptul că v-am făgăduit să nu vă facem nici un rău dacă duceți fildeșul înapoi. Însă un lucru știți cu siguranță și anume că sînteți în puterea noastră și că vă putem omorî pe toți dacă nu faceți după cum vă spunem. Oare nu sîntem îndreptățiți să procedăm așa dacă nu vă supuneți?

— Cine ești tu care vorbești limba stăpînilor noștri arabi? Întrebă manyuema. Să te vedem și-apoi îți vom răspunde.

Tarzan ieși la iveală.

— Priviți! spuse el.

Cînd văzură că era alb, fură cuprinși de groază; nu văzuseră niciodată un sălbatic alb, iar mușchii lui puternici și trupul uriaș îi umplură, de uimire și admirație.

— Puteți să vă încredeți în mine — li se adresă Tarzan. Atîta timp cît vă veți supune și nu veți face nici un rău oamenilor mei, nu sînteți în primejdie. Luați deci fildeșul și duceți-l înapoi în sat. De nu, vă vom urmări într-una, așa cum am făcut în ultimele trei zile.

Amintirea zilelor cumplite pe care le trăiseră îi hotărî în cele din urmă pe negrii manyuema și, după ce se mai sfătuiră puțin, luară poverile de fildeș și porniră îndărăt spre satul tribului waziri.

La sfîrșitul celei de-a treia zile intrau pe poarta satului unde fură întîmpinați de supraviețuitorii recentului masacru. În ziua în care jefuitorii părăseau satul, Tarzan trimisese un sol spre tabăra lor provizorie din sud, anunțîndu-i că se pot întoarce acasă fără teamă.

Tarzan trebui să facă uz de toată îndemînarea și puterea de convingere spre a-i împiedica pe cei din tribul waziri să-i căsăpească pe negrii manyuema. Le arătă că-și dăduse cuvîntul că manyuema nu vor fi vătămați dacă aduceau fildeșul înapoi, în sat, de unde-l furaseră. Le mai aminti că lui

îi datorau victoria deplină obținută și, în cele din urmă, wazirii acceptară să-l asculte, îngăduind canibalilor să se odihnească nestingheriți în sat.

În seara aceea, războinicii waziri ținură sfat mare pentru a serba victoria și a alege o nouă căpetenie.

De când Waziri, bătrîna căpetenie, murise, Tarzan îi condusesse la luptă și, în mod tacit, comanda îi fusese încredințată temporar lui. În toiul luptelor nu mai avuseseră timp să aleagă un nou șef dintre ai lor și, de fapt, repurtaseră atîtea izbînzii sub conducerea omului-maimuță, încît nici nu doriră să acorde autoritatea supremă altuia, de frică să nu piardă ceea ce cîștigaseră. Văzuseră prea bine ce rezultate avusesse neascultarea sfaturilor date de omul alb, mai ales cu prilejul atacului poruncit de Waziri, cînd acesta își pierduse viața. Așa că nu le fu greu să accepte autoritatea lui Tarzan.

Războinicii de frunte se așezară deci în jurul unui foc pentru a discuta meritele eventualului succesor al bătrînului Waziri. Busuli vorbi primul:

— Deoarece Waziri a murit și n-a lăsat nici un fiu, gîndesc că între noi nu e decît unul pe care-l știm după fapte că e potrivit să ne fie un rege bun. Un singur om ne-a dovedit că poate să ne conducă cu succes împotriva puștilor oamenilor albi, ajutîndu-ne să dobîndim o victorie lesnicioasă, fără a pierde un singur om. Există doar un singur om și acesta e omul alb, care ne-a condus în aceste cîteva zile care s-au scurs.

Busuli sări în picioare și, ținînd sulița ușor înclinată și îndreptată cu vîrfurile în sus, își îndoi genunchii și începu să danseze încet în jurul lui Tarzan, cîntînd în ritmul pașilor.

— Waziri, regele wazirilor! Waziri, omorîtorul de arabi! Waziri, regele wazirilor!

Unul cîte unul, ceilalți războinici arătară că se învoiesc ca Tarzan să le fie rege, alăturîndu-se și ei dansului solemn. Femeile veniră și se chirciră la marginea cercului, unde băteau tam-tam-ul și băteau din palme în ritmul pașilor

dansatorilor; se alăturară și ele cîntecului războinicilor. În mijlocul

cercului stătea Tarzan din neamul maimuțelor: Waziri, rege al wazirilor: ca și predecesorul său, trebuia să poarte numele tribului..

Pașii dansatorilor se întetiră din ce în ce mai mult, iar strigătele deveniră tot mai sălbatice. Femeile săreau și cădeau în aceeași clipă, țipînd cît le lua gura. Sulițele erau învîrtite cu furie, iar cînd dansatorii se înclinau și loveau scuturile de pămîntul tare, întreaga scenă era atît de primitivă și de sălbatică, de parcă s-ar fi desfășurat în zorii nedeslușiți ai istoriei omenirii, în urmă cu nenumărate milenii.

Cînd dezlănțuirea atinse paroxismul, omul-maimuță sări în picioare și se alătură ceremoniei sălbatice.

Ah, dacă l-ar fi văzut Olga de Coude! Ar fi putut ea oare recunoaște pe tînărul bine îmbrăcat și liniștit al cărui chip plăcut și maniere ireproșabile o încîntaseră numai cu cîteva luni în urmă? Dar Jane Porter? Ar mai fi iubit ea oare pe căpetenia războinică, pe sălbaticul ce dansa gol în mijlocul supușilor săi sălbatici goi pușcă? Dar D'Arnot? Și-ar fi putut închipui D'Arnot că era același om pe care-l introdusese în jumătate de duzină din cele mai selecte cluburi ale Parisului? Ce ar fi spus colegii săi — pairii din Camera Lorzilor — dacă cineva, arătînd spre uriașul cu pieptănătură barbară și cu podoabe de metal care țopăia dezlănțuit, ar fi rostit următoarele:

— Onorați lorzi, iată-l pe John Clayton, Lord Greystoke!.

Și astfel, Tarzan din neamul maimuțelor ajunse rege între oameni... urma, așadar, încet, dar sigur, evoluția strămoșilor săi; n-o luase doar de la începutul începuturilor?

18. LOTERIA MORȚII

A doua zi dimineată după naufragiul Lady-ei Alice, Jane Porter se trezi cea dintii dintre pasagerii aflați în barcă. Ceilalți membri ai grupului dormeau întinși pe bănci sau grămădiți, pe fundul bărcii în poziții chircite.

Cînd fata își dădu seama că se depărtaseră de celelalte bărci, o cuprinse teama. Sentimentul de singurătate și neputință, pe care întinderea nesfîrșită a oceanului pustiu îl trezise în ea, era atît de deprimant încît, gîndindu-se la viitor, nu întrezărea nici cea mai mică rază de speranță. Era convinsă că sînt pierduți... pierduți fără cea mai slabă nădejde de a fi salvați.

Nu după mult timp se trezi și Clayton. Trecură cîteva minute pînă să-și vină de-a binelea în fire, ca să-și dea seama unde se aflau sau să-și amintească dezastrul din seara precedentă. În cele din urmă ochii lui uimiți dădură de fată:

— Jane! Slavă Domnului că sîntem împreună!

— Privește — zise ea, arătînd cu un gest descurajat spre orizont. Sîntem singuri în pustietatea asta.

Clayton scrută noianul de apă în toate direcțiile.

— Unde să fie oare? strigă el. Nu se poate să se fi scufundat; oceanul a fost liniștit și au pornit odată cu noi după ce s-a scufundat vasul... i-am văzut pe toți...

Îi trezi și pe ceilalți și le expuse situația în care se găseau.

— N-are importanță că bărcile s-au risipit, domnule — spuse unul dintre marinari. Sînt cu toții bine aprovizionați, așa că n-au nevoie de ceilalți; iar dacă ne prinde o furtună, tot nu ar sluji la nimic să fim laolaltă. Dacă sîntem împrăștiați pe ocean, avem mai multe șanse de a fi pescuiți de vreun vapor și atunci vor începe numaidecît să ne caute pe toți. Dacă rămîneam împreună, aveam doar o șansă de scăpare, acum însă există patru.

Își dădură cu toții seama de înțelepciunea unei astfel de aprecieri a situației și deveniră mai optimiști. Bucuria le fu însă de scurtă durată, deoarece, cînd se hotărîră să vîslească

neconținut spre est, adică spre continent, constată că marinarii care vîsliseră cu cele două lăcă, singurele, de altfel, adormiseră și le lăsaseră să cadă în apă; nu le zăriră nicăieri prin apropiere.

Urmă un schimb violent de cuvinte și învinuiri reciproce, iar marinarii fură gata-gata să se încăiere, însă Clayton reuși să-i potolească. Totuși, o clipă mai tîrziu, făcînd o remarcă urîtă la adresa prostiei tuturor englezilor și, în special, a marinarilor englezi, domnul Thuran fu cît pe aci să prilejuiască o nouă încăierare.

— Haide, gata fraților! intervenii Tompkins, unul dintre marinari care nu luase parte la ceartă. Dacă o să ne bușim nenorocitele astea de mutre, n-o să cîștigăm nimic. Cum spunea și Spider înainte, o să fim culeși cu toții, așa că ce rost are să ne ciorovăim? Hai să mîncăm, mai bine, zic eu...

— Nu-i o idee rea — încuviință domnul Thuran și, întorcîndu-se spre un marinar, pe nume Wilson, îi spuse: Amice, dă-mi una din conservele de la pupa.

— Ia-ți-o și singur — îi replică Wilson, morocănos. Nu primesc ordine de la... un venetic... n-ai ajuns căpitan pe vasul ăsta.

Rezultatul fu că Clayton se văzu nevoit să ia el conserva. Apoi se dezlănțui o altă ceartă grozavă cînd unul dintre marinari îi acuză pe Clayton și pe domnul Thuran că vor să distribuie ei proviziile, ca să-și ia partea leului.

— Trebuie să comande cineva aici — interveni Jane Porter, profund dezgustată de certurile neplăcute ce inaugura o conviețuire impusă și care putea să dureze multe zile. Chiar și fără neînțelegerile și certurile dintre noi, e destul de îngrozitor să fim singuri în bărcuța asta pe Atlantic. Voi, bărbații, ar trebui s-alegeți un conducător și apoi să-l ascultați, făcînd tot ceea ce ordonă el. Aici e nevoie de o disciplină mai strictă chiar decît pe un vapor bine organizat.

Înainte de a spune ceea ce gîndea, sperase să nu fie nevoită să se amestece în astfel de treburi, deoarece își închipuia că Clayton este îndeajuns de capabil să facă față

oricărei situații. Se vedea nevoită să admită că, pînă în clipa aceea, cel puțin, Clayton nu lăsa să se ghicească a avea vreo veleitate de a stăpîni situația, deși măcar se abținuse să toarne gaz peste foc. Mersese atît de departe, încît renunțase la conservă în favoarea marinarilor, care se împotriviseră s-o deschidă el.

Vorbele fetei îi potoliră pentru cîtva timp și, în sfîrșit, hotărîră să împartă pe din două cele două butoiașe cu apă și cele patru conserve cu mîncare: jumătate pentru cei trei marinari, jumătate pentru cei trei pasageri.

Astfel, micul grup se diviza în două tabere și, după ce împărțiră proviziile, fiecare se puse pe treabă, căznindu-se să deschidă cutiile, să distribuie mîncarea și apa. Marinarii izbutiră primii să deschidă una din conservele cu mîncare și înjurăturile lor pline de obidă și dezamăgire îl făcură pe Clayton să-i întrebe ce se mai întîmplase.

— Ce să se întîmple?! țipă Spider. Ce să se întîmple?! O să murim! Asta e! Cutia e plină cu păcură!

Clayton și domnul Thurau deschiseseră în grabă una din conservele pe care le aveau, ca să descopere că și cutia lor conținea păcură și nu mîncare. Una după alta, deschiseră cele patru cutii de conserve. Îndată ce vedeau conținutul, strigăte de furie vesteau adevărul necruțător... în barcă nu exista nici măcar un gram de mîncare.

— Ei, slavă Domnului că nu e vorba de apă! Zise Tompkins. Mai ușor o duci fără mîncare decît fără apă. N-avem decît să ne mîncăm încălțămîntea, la o adică, dar cu băutul e mai greu.

Pe cînd vorbea, Wilson făcu o gaură în unul din butoiașe în vreme ce Spider ținea dedesubt o cutie de tablă, ca să ia apă. Cînd înclină butoiașul, din interior ieși o pudră fină, neagră și uscată, care se scurse pe fundul cutiei. Scoțînd un răcnet, Wilson dădu drumul butoiașului și privi praful uscat din cutie fără a rosti un cuvînt. Era îngrozit de-a binelea.

— Butoiașele sînt umplute cu praf de pușcă — zise Spider, cu voce joasă, întorcîndu-se spre cei de la pupa.

Se dovedi că și celelalte butoiașe conțineau același lucru.

— Păcură și praf de pușcă! strigă domnul Thuran. Sapristi! Ce mai meniu pentru niște naufragiați!

Îndată ce aflară că la bord nu aveau merinde și nici apă, junghiurile de foame și arsurile de sete se întetiră, astfel că neliniștea și adevăratele grozăvii ale naufragiului își arătară colții chiar din prima zi a aventurii lor tragice.

Pe măsură ce zilele treceau, starea lor se agrava din ce în ce. Ochii, care-i dureau de atîta efort, scrutau zarea zi și noapte pînă ce observatorii, slăbiți și obosiți, cădeau epuizați pe fundul bărcii, unde smulgeau, din somnul, agitat de vise, o clipă de răgaz, uitînd ororile realității.

Marinarii, chinuiți de dureri necruțătoare de foame, își mîncaseră centurile, bocancii și curelușele de piele de la bonete, deși atît Clayton cît și domnul Thuran se străduiseră în fel și chip să-i convingă că lucrul acesta le va spori chinul.

Istoviți și fără speranță, călătorii din barcă zăceau sub dogoarea nemilosului soare tropical, cu buzele crăpate și limba umflată, așteptînd moartea, pe care începuseră s-o dorească mai mult ca orice. Suferințele cumplite din primele zile deveniră și mai înfiorătoare pentru cei trei pasageri care nu mîncaseră nimic. Agonia marinarilor era de-a dreptul insuportabilă: stomacurile lor slăbite încercau să lupte cu bucățile de piele pe care le înghițiseră. Tompkins își dădu primul sufletul. Exact la o săptămînă de la scufundarea Lady-ei Alice, marinarul muri în cele mai groaznice chinuri.

Timp de mai multe ore, cadavrul lui zăcu pe fundul bărcii, cu chipul desfigurat și hidos, rînjind la cei din barcă. Jane Porter nu putu să îndure prea mult acest spectacol oribil.

— Nu poți s-arunci cadavrul peste bord, William? întrebă ea.

Clayton se ridică de jos și se îndreptă împleticindu-se spre mort. Ceilalți doi marinari îl priviră cu ochi ciudați și răi. În zadar încercă englezul să ridice cadavrul ca să-l azvîrle peste bord; puterile nu-l mai ajutau deloc.

— Dă-mi o mână de ajutor, te rog... — se rugă el de Wilson, care se afla alături.

— Și de ce vrei să-l arunci peste bord? îl interogă marinarul, cu o voce gîlcevitoare.

— Trebuie s-o facem înainte de a fi prea sleiți — răspunse Clayton. Mîine, după o zi, sub soarele ăsta fierbinte, va arăta îngrozitor...

— Mai bine lasă-l în pace — mîrîi Wilson. Poate o s-avem nevoie de el înainte de ziua de mîine.

Încet-încet, mintea lui Clayton desluși tîlcul vorbelor marinarului. În cele din urmă pricepu de ce Wilson se împotrivea s-arunce mortul.

— Dumnezeu! șopti Clayton, îngrozit. Doar nu vrei să spui...

— Și de ce nu? se burzului Wilson. Nu trebuie să trăim? E mort; n-o să simtă nimic... — încheie el, arătînd spre cadavru.

— Vino-ncoa, Thuran! strigă Clayton, întorcîndu-se spre acesta. Dacă nu scăpăm de cadavru înainte de căderea nopții, o s-avem parte de ceva mai rău decît moartea.

Wilson se îndreptă amenințător spre cei doi pentru a-i împiedica să treacă la fapte, dar cînd văzu că și tovarășul său, Spider, e de partea lui Clayton și a lui Thuran, renunță. Continuă însă să se uite cu ochi flămînzi la cadavru pînă cînd cei trei bărbați, unindu-și puterile, reușiră să-l azvîrle peste bord.

Tot restul zilei, Wilson îl privi țintă pe Clayton. În ochii lui se putea desluși o urmă de nebunie. Spre seară, pe cînd soarele se cufunda în mare, începu să chicotească și să bolborosească de unul singur; ochii însă îi erau în permanență pironiți asupra lui Clayton. Chiar și după ce se întunecă, Clayton mai simțea încă privirea acea sfredelitoare și fixă. Nu îndrăznea să adoarmă; era nespus de istovit, însă se străduia din răsputeri să rămînă treaz. După un răstimp, care-i păru o veșnicie de suferință, capul îi căzu pe banchetă și adormi. Nu-și dădea seama de cînd zăcea așa, lipsit de

cunoștință... Deodată îl trezi un tîrșuit chiar lîngă el. Luna era sus pe cer și, printre genele ochilor cîrpiți de somn, Clayton îl zări pe Wilson tîrîndu-se pe furiș spre el. Marinarul sta cu gura căscată și limba umflată îi atîrna afară.

Zgomotul o trezi și pe Jane Porter; cînd văzu scena teribilă, fata scoase un țipăt ascuțit. În aceeași clipă, marinarul se clătină și se prăvăli peste Clayton. Ca o fiară sălbatică, dinții lui căutau beregata prăzii, însă Clayton, deși foarte slăbit, găsi destulă putere ca să se ferească de colții nenorocitului.

Țipetele Janei Porter îl treziră și pe domnul Thuran și pe Spider. Văzînd ce se petrece, amîndoi se tîrîră în ajutorul lui Clayton și tustrei laolaltă reușiră să-l imobilizeze pe Wilson și să-l culce pe fundul bărcii. Cîteva minute, acesta stătu liniștit, vorbind aiurea și rîzînd de unul singur. Apoi scoase un strigăt îngrozitor și, înainte ca ceilalți să-l poată opri, se clătină pe picioare și căzu peste bord.

Încordarea și starea de surescitare groaznică îi vlăgui pe naufragiați, lăsîndu-i plini de deznădejde și tremurînd ca frunza. Spider începu să plîngă; Jane Porter se ruga; Clayton se blestema în șoaptă; domnul Thuran ședea cu capul îngropat în palme, gîndindu-se. Rezultatul meditației sale se dezvălui în dimineața următoare, cînd făcu o propunere lui Spider și lui Clayton.

— Domnilor, ați văzut ce soartă ne-așteaptă dacă nu sîntem salvați într-o zi sau două. E limpede că sînt puține șanse să fim salvați. În timpul acestor zile cît am plutit în derivă, n-am văzut nici o pînză, nici măcar un firicel de fum la orizont, îi privi o clipă pe cei doi, apoi continuă: am fi avut o șansă dacă aveam mîncare, însă fără hrană, n-avem nici una. Deci ne rămîn doar două soluții și trebuie s-alegem una din ele imediat. Fie să murim cu toții în cîteva zile, fie să sacrificăm pe unul dintre noi pentru ca ceilalți să poată supraviețui, înțelegeți ce vreau să spun?

Auzindu-l, Jane Porter se îngrozi. Dacă această propunere ar fi venit din partea unui marinar neajutorat și

ignorat, poate că n-ar fi fost surprinsă; însă cum venea din partea unui om care se pretindea cult și rafinat, din partea unui gentleman, aproape că nu putea să-și creadă urechilor.

— Atunci e mai bine să murim toți — spuse Clayton.

— Acest lucru îl va decide majoritatea — îi replică domnul Thuran. Cum unul dintre noi trei va fi obiectul sacrificiului, vom decide noi. Domnișoara Porter nu e implicată în acest lucru, deci nu se va afla în pericol.

— Cum o să știm care e primul? întrebă Spider.

— Putem hotărî prin tragere la sorți — răspunse domnul Thuran. Am în buzunar câteva piese de un franc. Vom alege câteva care au pe ele bătuți ani diferiți... cel ce trage primul de sub o bucată de postav o anumită dată va fi primul.

— Nu vreau să am de-a face cu o asemenea propunere diabolică — se împotrivi Clayton. Poate că între timp se ivește un vapor la orizont.

— Vei face așa cum hotărăște majoritatea sau vei fi primul, fără să ne mai formalizăm cu tragerea la sorți — zise domnul Thuran, amenințător. Haideți să punem la vot propunerea. Eu, unul sînt pentru. Tu ce spui, Spider?

— Și eu sînt pentru — răspunse marinarul.

— Voința majorității... — anunță domnul Thuran. Acum să nu mai pierdem timpul și să tragem la sorți. Toți avem aceleași șanse. Ca trei dintre noi să trăiască, unul din noi trebuie să moară... poate cu câteva ceasuri mai devreme decît altminteri.

Apoi începu să pregătească loteria morții, în vreme ce Jane Porter stătea cu ochii holbați de groază, gîndindu-se la grozăviile la care avea să fie martoră. Domnul Thuran își întinse haina pe fundul bărcii, apoi alese șase piese de un franc dintr-un pumn de monede. Ceilalți doi bărbați se aplecară spre el cînd le controla. În cele din urmă domnul Thuran i le dădu pe toate lui Clayton.

— Uită-te cu atenție... — îi spuse. Anul cel mai vechi este o mie opt sute șaptezeci și cinci; n-avem decît o singură monedă cu acest an.

Clayton și marinarul examină fiecare monedă. Pentru ei, toate păreau la fel; în afară de anii marcați nu constatău nici o altă deosebire. Fură cât se poate de satisfăcuți. Dacă ar fi știut că marea experiență a domnului Thurau în măslirea cărților îi dezvoltase pipăitul în asemenea măsură, încât el cunoștea cărțile numai atingându-le, atunci cei doi n-ar mai fi fost la fel de convinși că jocul e cinstit: piesa din 1875 era mai subțire decît celelalte doar cît grosimea unui fir de păr. Însă nici Clayton și nici Spider n-ar fi putut sesiza această deosebire fără ajutorul unui micrometru.

— În ce ordine tragem? întrebă domnul Thurau, știind din experiență că majoritatea oamenilor preferă totdeauna ultima șansă la o loterie în care unicul premiu este un lucru neplăcut... Există întotdeauna șansa și speranța ca un altul să tragă mai înainte lozul fatal. Domnul Thurau, din motive știute numai de el, preferă să tragă primul, mai ales pentru eventualitatea cînd tragerea trebuia să se repete.

Astfel, cînd Spider dori să tragă ultimul, Thurau se oferi cu nepăsare să tragă primul. Băgă mîna sub haină doar o clipă, totuși în clipa aceea scurtă degetele dibace pipăiră fiecare monedă, dibuind și lăsînd la o parte piesa fatală. Cînd scoase mîna, în palmă avea o piesă bătută în 1888. Trase apoi Clayton. Cînd mîna bărbatului cu care trebuia să se mărte dispăru sub haină, Jane Porter se aplecă înainte, cu privirea încordată și plină de groază. Imediat, acesta scoase o piesă; în palma lui se afla o monedă de un franc. O clipă nu îndrăzni să se uite, însă domnul Thurau, care se aplecase să se uite la dată, îl anunță că era în afară de orice pericol.

Jane Porter se prăbuși pe banchetă, tremurînd toată. Lipsită de putere, trebui să se sprijine de marginea bărcii. Se simțea bolnavă și amețită. Și dacă Spider nu trăgea moneda din 1875, trebuia să îndure din nou toată tortura aceea cumplită.

Marinarul vîrî mîna sub haină. Pe frunte îi apărură broboane mari de sudoare. Tremura, cuprins parcă de un acces de friguri. Ocăra în gura mare că voise să tragă ultimul,

fiindcă șansele lui de a scăpa erau acum doar trei la unu, în timp ce domnul Thuran avea cinci la unu, iar Clayton patru la unu.

Domnul Thuran era foarte calm și nu-l grăbi fiindcă știa că el, oricum, este în siguranță chiar dacă piesa din 1875 nu ieșea acum la sorți. Când marinarul scoase mîna și privi în palmă, căzu leșinat pe fundul bărcii. Atît Clayton cît și domnul Thuran se grăbiră să vadă ce monedă trăsese; piesa se rostogolise din palma marinarului pe jos; nu era din 1875. Destinderea ce urmase spaimei îl doborî pe Spider cu aceeași forță, ca și cum ar fi tras moneda fatală.

Erau nevoiți să reia operația de la capăt. Thuran băgă iar mîna sub haină, Jane Porter închise ochii. Spider se aplecă, cu ochii holbați, spre mîna ce trebuia să-i hotărască soarta; fiindcă, în funcție de ce trăgea Clayton, depindea soarta lui.

William Cecil Clayton, Lord Greystoke, scoase mîna de sub haină ținînd moneda în pumnul încleștat, astfel încît nimeni nu putea s-o vadă. Privi pierdut spre Jane Porter. Nu îndrăznea să deschidă palma.

— Mai iute! șuieră Spider. Dumnezeule, arată-ne odată!

Clayton deschise palma. Spider fu primul care văzu data și, înainte ca ceilalți să-i ghicească gîndul, se ridică în picioare și sări peste bordul bărcii, dispărînd pentru totdeauna în adîncurile lugubre de dedesubt — moneda lui Clayton nu era din 1875.

Încordarea îi vlăguise într-atîta pe cei doi, încît zăcură aproape în nesimțire tot restul zilei. O bucată de vreme nimeni nu pomeni nimic despre cele întîmplate. Urmară zile de deznădejde; pierduseră orice speranță. Într-o bună zi, domnul Thuran se tîrî spre locul unde zăcea Clayton.

— Trebuie să mai tragem o dată la sorți înainte de a ne pierde ultimul strop de putere — șopti el.

Clayton era într-o asemenea stare, încît abia dacă mai era stăpîn pe propria-i voință. Jane Porter nu vorbea de trei zile. Tînărul știa că fata e pe moarte. Oricît de groaznică era propunerea, spera ca sacrificiul, al lui sau al domnului

Thuran, să fie mijlocul de a-i da puteri noi. Fu deci de acord cu propunerea lui Thuran.

Traseră ca și prima oară; de data asta însă rezultatul nu putea fi decît unul singur: Clayton scoase moneda cu anul 1875.

— Cînd să fie? întrebă Thuran. Își și scosese briceagul din buzunarul pantalonilor și se tot căznea să-l deschidă. Acum? Murmură el și ochii lacomi dădeau tîrcoale englezului.

— Nu poți s-aștepti pînă coboară întunericul? întrebă Clayton. Domnișoara Porter nu trebuie să vadă nimic. Trebuia să ne căsătorim, știi asta...

O umbră de dezamăgire trecu peste chipul domnului Thuran.

— Bine, bine... — răspunse el, șovăind. Nu mai e mult pînă la noapte. Am așteptat atîtea zile... pot să mai aștept cîteva ceasuri.

— Mulțumesc, prietene — murmură Clayton. Acum am să mă duc lîngă ea și am să rămîn acolo pînă la momentul potrivit. Vreau să stau cu ea o oră-două înainte de a muri.

Cînd Clayton ajunse lîngă fată, aceasta zăcea lipsită de cunoștință. Știa că Jane o să moară și-i părea într-un fel bine că n-avea să vadă sau să știe nimic din tragedia cumplită ce urma să aibă loc curînd. Îi luă mîna și o duse la buzele sale crăpate și umflate. Stătu așa vreme îndelungată, mîngîind uscătura aceea sleită, ca o gheară, ce fusese cîndva mîna albă și delicată a unei frumoase fete din Baltimore.

Nici nu-și dădu seama cînd se întunecă, însă un glas din beznă îl readuse la realitate. Era domnul Thuran, care-l chema să-și ispășească soarta.

— Vin acum, domnule Thuran — se grăbi el să răspundă.

Încercă de mai multe ori să se așeze în patru labe pentru a se tîrî. Spre locul fatal, însă în cele cîteva ore care trecuseră puterile îl părăsiseră cu desăvîrșire și Clayton nu se mai putea duce lîngă Thuran.

— Va trebui să vii dumneata la mine, domnule — spuse el încet. Nu mai am destulă vlagă să mă târăsc în patru labe.

— Saprستي! șuieră domnul Thurán. Vrei să mă tragi pe sfoară, să nu pot profita de cîștig.

Clayton îl auzi cum se foiește pe fundul bărcii, în cele din urmă auzi un geamăt disperat: — Nu mă pot tîrî... — îl auzi pe Thurán, văitîndu-se. E prea tîrziu. M-ai păcălit, cîine murdar de englez!

— Nu te-am înșelat, domnule — răspunse Clayton. M-am străduit să mă ridic și am să încerc din nou. Dacă o să încerci și dumneata poate că ne vom tîrî pînă la jumătatea drumului și atunci vei putea „profita de cîștig”.

Clayton se strădui din nou, încordîndu-și toate puterile; îl auzi și pe Thurán făcînd la fel. După aproape un ceas, englezul reuși să se așeze în patru. Labe, însă cînd încercă să înainteze, căzu pe burtă. O clipă mai tîrziu, îl auzi pe domnul Thurán scoțînd o exclamație de izbindă.

— Vin! șopti el.

Clayton încercă din nou să se târască în întîmpinarea destinului, dar de fiecare dată, cădea pe fundul bărcii; în cele din urmă, în ciuda strădaniilor repetate, nu se mai putu ridica. Cînd încercă ultima oară, se rostogoli pe spate și rămase acolo, privind stelele de pe cer, în timp ce în spatele iui putea auzi eforturile laborioase și respirația gîfîită a domnului Thurán, care se tîra din ce în ce mai aproape.

Se scurse astfel o oră, tot așteptînd ca acesta să apară din beznă și să pună capăt suferințelor lui. Îi despărțea doar o mică distanță, însă între strădaniile domnului Thurán de a înainta interveneau acum pauze din ce în ce mai lungi și fiecare pas spre englezul care aștepta părea să fie imperceptibil.

În cele din urmă, Clayton își dădu seama că Thurán este foarte aproape de el. Auzi un chicotit isteric, ceva îi atinse fața și el își pierdu cunoștința.

19. CETATEA DE AUR

Chiar în noaptea cînd Tarzan din neamul maimuțelor devenea căpetenia wazirilor, femeia pe care o iubea zăcea într-o barcă, undeva la două sute de mile spre vest, plutind pe noianul de ape al Atlanticului, în vreme ce dansa gol printre sălbaticii despuiați — flăcările focului îi luminau mușchii masivi și noduroși: era o întrupare a perfecțiunii fizice și a puterii — femeia care-l iubea zăcea slăbită și istovită în agonia ce precede moartea pricinuită de sete și de foame.

În săptămîna care urmă instalării lui Tarzan ca rege al wazirilor, tribul însoți pe negrii manyuema, veniți odată cu jefuitorii arabi, spre hotarul dinspre miazănoapte al ținutului lor, așa cum le făgăduise Tarzan. Înainte de a se despărți, căpetenia îi puse să jure că în viitor nu vor mai întreprinde nici o altă expediție împotriva wazirilor. Și Tarzan nu întîmpină nici o greutate în a obține jurămîntul. Manyuema cunoșteau îndeajuns de bine tactica de luptă a noului șef al wazirilor, ca să nu mai dorească a însoți altă ceată de jefuitori pe cuprinsul domeniului său.

Îndată ce se înapoie în sat, Tarzan începu pregătirile în vederea unei expediții: voia să pornească în căutarea ruinelor cetății de aur, pe care bătrînul șef Waziri i-o descrisese înainte de a muri. Alese deci cincizeci din cei mai vînjoși războinici ai tribului, dar numai pe cei ce se arătară dornici să-l însoțească în această expediție istovitoare, bărbați capabili să înfrunte primejdiile aceluia ținut necunoscut și ostil.

Din clipa în care Waziri îi povestise aventurile neobișnuite ale primei expediții, cînd din întîmplare descoperiseră mărețele ruine, gîndul la bogăția fabuloasă a cetății de basm nu-i mai dădea pace. Spiritul de aventură se dovedi foarte puternic în hotărîrea pe care Tarzan din neamul maimuțelor o luă de a întreprinde călătoria. Mai era la mijloc și mirajul aurului, căci omul-maimuță aflase de la oamenii

civilizați ce minuni poate face posesorul prețiosului metal galben. Dar la ce i-ar fi folosit aurul în inima Africii sălbatice, nu se mai osteni să se întrebe... Se mulțumea să dețină puterea de a săvârși minuni, chiar dacă nu avea prilejul să o folosească.

Astfel, într-o superbă dimineață tropicală, Waziri căpetenia wazirilor, se așează în fruntea celor cincizeci de războinici negri ca abanosul și porni în căutarea aventurii și bogăției. Urmară drumul arătat de bătrînul Waziri în descrierea pe care i-o făcuse lui Tarzan. Timp de mai multe zile meraseră în susul unui râu, apoi trecură de-a curmezișul o cumpănă a apelor, coborîră pe cursul altui râu, urcară spre izvoarele unui al treilea, pînă cînd, la sfîrșitul celei de-a douăzeci și cincea zi, își înjghebară tabăra pe o coastă de munte de pe vîrfurile cărui se așteptau să vadă priveliștea minunatului oraș al comorii.

A doua zi în zori se cățărară pe pereții aproape perpendiculari, care formau ultima, dar cea mai dificilă barieră naturală între ei și ținta călătoriei lor. Era aproape miezul zilei cînd Tarzan, care conducea șirul de războinici cățărători, se urcă în vîrfurile ultimei stînci, pășind pe platoul de pe coastă.

În dreapta și în stînga se înălțau piscuri falnice, negrăit de semețe — se ridicau la cîteva mii de picioare deasupra trecătorii prin care pătrunseseră în valea misterioasă. În spatele său se întindea valea împădurită pe care o străbătuseră timp de mai multe zile, iar dincolo de ea se afla un lanț muntos mai mic ce marca hotarul ținutului lor.

Chiar în față se desfășura priveliștea asupra căreia Tarzan își ațintise privirea. Era o vale pustie — o vale îngustă și nu prea adîncă, presărată cu arbuști și plină de nenumărați bolovani. La capătul îndepărtat al văii se deslușea ceva asemănător unei cetăți grandioase; zidurile puternice, turnurile înalte și ascuțite, bastioanele, foișoarele și cupolele se profilau roșii și aurii în lumina soarelui. Tarzan se afla totuși prea departe ca să distingă ruinele; lui i se părea că

orașul este de o frumusețe feerică. Își imaginează bulevardele largi și templele imense populate cu oameni mulți și fericiți.

Mica expediție se odihni un ceas pe vârful muntelui, apoi Tarzan îi conduse în valea ce se deschidea dedesubt. Nu se zărea nici o potecă, însă drumul era mai puțin povârnat decât cealaltă colină a muntelui. Odată ajunși în vale, înaintară mai repede, așa încît, cînd se opriră în fața zidurilor vechii cetăți, era încă lumină.

Acolo unde nu se năruise, zidul exterior măsura cincizeci de picioare în înălțime, însă, după constatarea lor, în cea mai mare parte nu trecea de zece sau douăzeci de picioare, fiind prăbușit. Era totuși un zid de apărare impresionant. De cîteva ori, Tarzan avu impresia că zărește niște umbre mișcîndu-se în spatele ruinelor; s-ar fi zis că niște făpturi îi urmăreau de după bastionul vechii construcții. Și deseori i se păru că doi ochi nevăzuți sînt ațintiți asupra lui. Dar nu putea să pună mîna în foc și să susțină că e vorba de ceva mai mult decât simple închipuiri.

În noaptea aceea rămaseră în afara zidurilor cetății. Deodată, la miezul nopții, fură treziți de un țipăt strident ce venea din spatele marelui zid. Nespus de ascuțit la început, țipătul sfîrși treptat într-o succesiune de gemete triste. Negrii waziri rămaseră paralizați de frică. Trecu o oră pînă cînd cei din tabără se liniștiră și adormiră din nou. Dimineața, frica încă mai sălășluia în privirile înfricoșate și piezișe pe care wazirii le aruncau neconținut spre zidurile de apărare masive ce se ridicau în fața lor.

Fu nevoie de nenumărate îndemnuri, eforturi și încurajări din partea lui Tarzan ca să-i convingă pe negrii să nu abandoneze aventura chiar acolo și s-o ia la goană de-a curmezișul văii, spre stîncile pe care le escaladaseră cu o zi înainte. Într-un tîrziu, amenințîndu-i că intră în cetate de unul singur, războinicii se învoiră să-l însoțească.

Merseră cam vreo cincisprezece minute de-a lungul zidului pînă să descopere un loc pe unde să pătrundă în cetate. Ajunseră la o spărtură largă cam de douăzeci de inch.

În interior văzură o scară de piatră cu treptele tocite de vreme. Treptele dispăreau brusc la câțiva metri în fața lor, unde drumul făcea o cotitură.

Tarzan pătrunse în acest coridor îngust, strecurându-se pe o parte, ca să poată încăpea cu umerii săi uriași. În urma lui veneau războinicii waziri. Mai departe treptele se sfârșeau și începea un nou coridor care cotea și se răsucea ca un melc pînă ce dădea brusc, după o altă cotitură în unghi ascuțit, într-o curte strîmtă. Curtea era străjuită de un zid interior la fel de înalt ca cel exterior. Acest zid interior era prevăzut cu mici turnulețe ce alternau pe întreaga lungime cu blocuri de piatră. Din loc în loc, turnurile se prăbușiseră, iar zidul se năruise; cu toate acestea, se conservase mult mai bine decît cel exterior.

Un alt coridor îi conduse prin acest zid. La capătul lui, Tarzan și luptătorii waziri se pomeniră pe un bulevard larg; pe partea cealaltă se ridicau ruinele mohorîte și inaccesibile ale unor edificii din granit cioplit. Pe grămezile imense de sfărîmături, înșirate de-a lungul fațadei clădirilor, crescuseră copaci și iederă. Verdeța izbucnea afară prin ferestrele căscate. Chiar în fața lor se afla o clădire ce părea că se înalță deasupra celorlalte și care se păstrase într-o stare mult mai bună. Era un edificiu masiv, acoperit cu o cupolă enormă. De o parte și de alta a intrării monumentale se rînduiau șiruri de stîlpi înalți, fiecare avînd în vîrf o pasăre imensă, grotescă, cioplită în rocă tare.

Pe cînd omul-maimuță și însoțitorii săi stăteau și priveau, cuprinși mai mult sau mai puțin de uimire, la această cetate străveche, atît de neobișnuită în mijlocul Africii sălbatice, câțiva dintre ei ar fi putut să jure că în interiorul clădirii pe care o admirau se mișca ceva. Li se părea că niște siluete nedeslușite se plimbă de colo-colo ca niște umbre prin semiîntunericul din interior. Nu era vorba de ceva concret, pe care ochiul să-l surprindă. Aveau doar impresia ciudată că există viață acolo unde nu putea să fie viață; cele însuflețite păreau nelalocul lor în această cetate moartă de secole.

Tarzan își reaminti că într-o bibliotecă la Paris citise despre niște oameni albi, care, potrivit legendelor băștinașilor, trăiau în mijlocul Africii. Se întreba dacă cele citite nu se refereau chiar la rămășițele civilizației acestui popor enigmatic, care-și construise cetatea aceasta misterioasă în mijlocul sălbăticiei. Era oare cu putință ca supraviețuitori ai acestui popor pierdut să locuiască în mijlocul ruinelor grandioase, care odinioară fuseseră cetatea strămoșilor lor? Din nou avu senzația că în marele templu din fața lui ceva se mișcă pe furiș.

— Să vedem ce se află în spatele acestor ruine!

Războinicii nu prea aveau chef să-l urmeze, însă, când îl văzură cum se avîntă plin de curaj prin portalul sinistru, îl urmară la cîteva pași, îngrămădindu-se unul într-altul, îngroziți. Un singur țipăt, ca cel pe care-l auziseră în timpul nopții, ar fi fost de ajuns să-i pună pe fugă spre crăpătura îngustă ce croia drum prin zidurile groase către lumea din afară.

Cînd intră în clădire, Tarzan era pe deplin încredințat că asupra lui sînt ațintiți nenumărați ochi. În bezna unui coridor apropiat se auzea un foșnet și ar fi putut să jure că văzuse o mîna omenească retrăgîndu-se dintr-o ambrazură ce se deschidea deasupra, în rotonda ca o cupolă, unde se aflau ei în clipa aceea.

Pardoseala încăperii era din piatră, iar zidurile din granit neted, avînd sculptate niște figuri stranii de oameni și fiare. Din loc în loc, în zidurile trainice se vedeau aplicate plăci de metal galben. Apropiindu-se de una din aceste plăci, Tarzan băgă de seamă că e de aur și că are înscrise o mulțime de hieroglife. După această încăpere urmau altele, iar cînd se terminară, clădirea se ramifica în niște aripi enorme. Tarzan străbătu cîteva încăperi, descoperind mereu alte și alte mărturii ale averii fabuloase a constructorilor cetății. Într-o cameră se aflau șapte stîlpi din aur masiv, iar în alta podeaua era toată din metal prețios. Tot timpul cît le explora, negrii îl însoțiră, îngrămădiți unii într-alții în spatele

său. De o parte și de alta, umbre ciudate pluteau înainte și înapoi, dar niciodată nu se apropiau prea tare ca ei să se poată convinge că nu sînt singuri.

Încordarea deveni insuportabilă pentru nervii wazirilor. Îl implorară pe Tarzan să se întoarcă afară, la lumina soarelui. Spuneau că expediția n-o să se sfîrșească cu bine, fiindcă ruinele sînt bîntuite de duhurile foștilor locuitori.

— Ne urmăresc pas cu pas, o, rege! șopti Busuli. Ne pîndesc pînă om ajunge în locul cel mai tainic din cetate și-atunci or să năvălească peste noi și-or să ne sfîșie cu dinții. Așa fac duhurile. Mi-a spus-o unchiul mamei mele, care este un mare vraci și mi-a spus-o de multe ori...

Tarzan rîse.

— Hai, duceți-vă înapoi, ieșiți afară la lumina soarelui, copii! Am să vin și eu, după ce isprăvesc de cercetat de la cap la coadă ruinele astea și după ce mă conving că există sau nu aur. Cel puțin putem smulge plăcile de pe pereți, fiindcă stîlpii sînt prea grei să-i cărăm. Trebuie, să fie pe undeva niscai depozite mari, ticsite cu aur... aur pe care-l putem duce acasă destul de ușor. Fugiți acum la aer curat, unde puteți respira în voie...

Unii dintre războinici porniră în pas vioi să îndeplinească ordinul căpeteniei, însă Busuli și alți cîțiva se codiră să-l părăsească, deoarece le era greu să aleagă între dragostea și loialitatea față de regele lor și frica superstițioasă față de necunoscut. Apoi, pe neașteptate, se întîmplă un lucru care-i hotărî fără a mai fi nevoie de discuții. Din templul cufundat în tăcere răsunară aceleași strigăte înfiorătoare pe care le auziseră cu o noapte înainte. Cît ai clipi, războinicii negri o luară la goană prin sălile pustii ale edificiului străvechi, scoțînd urlete îngrozite.

Tarzan din neamul maimuțelor rămase pe loc; un zîmbet disprețuitor îi flutură pe buze... Aștepta ca dușmanul să sară asupra lui. Însă brusc se așternu din nou tăcerea. I se păru că deslușește un zgomot de picioare desculțe ce pășeau prin apropiere. Apoi Tarzan se întoarse și continuă să pătrundă în

adîncurile templului. Trecu din încăpere în încăpere pînă ce ajunse la o uşă masivă şi ferecată. Cînd puse umărul să o împingă, auzi din nou strigătul acela ameninţător. Era limpede că i se da de ştire să se ferească să profaneze mai ales această încăpere. Oare se afla pe punctul de a dezlega taina comorii?

În orice caz, tocmai fiindcă păzitorii misterioşi şi invizibili ai acestui loc necurat doreau, dintr-un motiv sau altul, să-l împiedice să intre în încăpere, era de ajuns ca să-l întărească pe Tarzan să facă tocmai pe dos. Deşi strigătul fu repetat într-una, el izbi cu umărul în uşă pînă ce aceasta cedă forţei uriaşe şi se deschise cu un scrîşnet al balamalelor de lemn.

Înăuntru domnea o beznă de nepătruns. Nicăieri, nici o crăpătură prin care să intre măcar cea mai firavă rază de lumină şi nici prin uşa deschisă nu intra vreo dîră; coridorul de unde venise era cufundat în semiîntuneric. Cercetînd podeaua din faţa sa cu coada suliţei, Tarzan înainta în întuneric. Brusc, uşa din spate se închise şi în aceeaşi clipă mai multe mîini îl înşfăcară din toate părţile.

Omul-maimuţă se zbatu cu furie sălbatică, dezlănţuindu-şi puterea herculeană. Deşi simţea că loviturile sale nimereau în plin şi dinţii se înfigeau în carnea agresorilor, avea impresia că mîinile ce se agăţau de el sînt fără număr. Treptat, superioritatea agresorilor îl copleşi; îl doborîră la pămînt şi-l legară fedeleş de mîini şi de picioare.

În afară de răsuflarea grea a atacatorilor şi zgomotul luptei nu auzise nimic. Nu ştia ce fel de fapte îl capturaseră, însă, după cum îl legaseră, îşi dădu seama că sînt fiinţe «meneşti».

Brusc îl ridicară de pe podea şi, mai trăgîndu-l, mai împingîndu-l, îl scoaseră din încăperea întunecoasă printr-o altă uşă şi-l duseră într-o curte interioară a templului. Aici putu în sfîrşit să-i vadă pe cei ce-l făcuseră prizonier. Erau poate peste o sută: nişte barbari scunzi şi îndesaţi, cu bărbi mari ce le acopereau feţele şi piepturile păroase.

Părul gros și încîlcit din cap le cădea peste sprîncenele depărtate, lațele atîrnîndu-le pe umeri și pe spate. Aveau picioarele strîmbe, scurte și groase, iar brațele lungi și musculoase. În jurul coapselor purtau piei de leopard sau de leu, iar pe piept le atîrna un șirag din colții acestor animale! Brațele și picioarele lor erau împodobite cu brățări masive din aur curat. Drept arme, aveau niște măciuci grele și noduroase, iar la cingătorile ce susțineau singurul lor veșmînt atîrnau cuțite lungi și înfricoșătoare.

Ceea ce-l impresiona mai mult pe prizonier fu pielea albă; culoarea și înfățișarea lor nu indicau de fel apartenența la rasa neagră. Totuși, frunțile teșite, ochii mici și răi și colții galbeni nu făceau o impresie bună.

Cît timp durase lupta din încăperea întunecoasă și-n vreme ce-l tîrîseră pe prizonier spre curtea interioară, straniile fapte nu scosese nici un cuvînt. Acum însă cîtiva dintre ei începură o conversație monosilabică și miorlăită într-o limbă necunoscută, îl lăsară pe pardoseala de piatră și se retraseră tropăind cu picioarele scurte spre o altă aripă a templului, la capătul celălalt al curții.

Pe cînd zăcea acolo pe spate, Tarzan văzu că pretutindeni jur împrejur se ridicau ziduri foarte înalte. Sus de tot se zărea o mică pată de cer albastru. Printr-o ambrazură desluși un frunziș, dar nu-și putea da seama dacă frunzișul se afla dincolo de zidurile templului. În jurul curții, de la pămînt pînă la acoperișul templului, se aflau nenumărate galerii: din cînd în cînd, captivul surprindea ațintită asupra lui licărirea unui ochi ce scapără de sub claia de păr încîlcit.

Omul-maimuță încercă nițel rezistența legăturilor și i se păru că nu erau îndeajuns de trainice pentru a rezista încordării mușchilor săi puternici cînd va sosi clipa să evadeze. Dar nu îndrăzni să le încerce temeinic, pînă ce nu cobora întunericul sau pînă nu se încredința că nu-l spionează nimeni.

După multe ceasuri, lumina soarelui pătrunse în puțul vertical. Când soarele se ivi deasupra, auzi un zgomot de tălpi desculțe lipăind în coridoarele de deasupra și văzu galeriile umplându-se de chipuri șirete; în același timp, alt grup intră în curte.

O clipă, ochii tuturor se îndreptară spre soarele ajuns la amiază. Apoi, într-un glas, oamenii din galerii și cei din curtea de jos reluară cu voce tărăgănată refrenul unei incantații lugubre. Cei din jurul lui Tarzan începură să danseze în cadența cîntecului solemn. Pășeau în jurul lui încet și, dansînd, semănau cu niște urși gigantici și neîndemînatici. Nu se uitau deloc la el; ochii mici se pironiseră pe discul soarelui.

Dansară astfel vreo zece minute, îngînîndu-și incantația lor monotonă. Deodată se întoarseră cu toții spre prizonier și, ridicînd măciucile și scoțînd urlete înfricoșătoare, cu fețele schimonosite în chipul cel mai diabolic cu putință, se năpustiră asupra lui.

Tot atunci, o siluetă de femeie se aruncă în mijlocul hoardei însetate de sînge și, cu o măciucă asemănătoare cu a lor, însă făurită din aur, îi izgoni pe bărbații ce se apropiau de Tarzan.

20. LA

O clipă, Tarzan crezu că fusese salvat printr-un capriciu al soartei. Când constată însă ușurința cu care fata îi alungase pe bărbații aceia semănînd cu niște gorile și cînd, puțin mai tîrziu, aceștia își reluară dansul în timp ce ea li se adresa cu un cînt monoton și sacadat, trase concluzia că, de fapt, nu era nimic altceva decît un moment din ceremonia al cărei erou principal era el.

După cîteva clipe, fata scoase un cuțit de la brîu și, aplecîndu-se asupra lui Tarzan, îi tăie legăturile de la

picioare. Apoi, după ce bărbații încetară dansul și se apropiară, îi făcu semn să se ridice. Îi puse de gît frînghia care-i legase picioarele și-l trase după ea de-a curmezișul curții. Bărbații veneau doi cîte doi în urma lor.

Îl purtă prin coridoarele întortocheate, departe în interiorul templului, pînă ce ajunseră într-o sală mare în centrul căreia se afla un altar. Tarzan, înțelese, în fine, scopul straniei ceremonii ce precedase aducerea lui în lăcașul sacru.

Căzuse, desigur, în mîinile unor descendenți ai adoratorilor soarelui. Parodiarea salvării de către o vestală a mării preotese a soarelui fusese doar o parte din ceremonialul lor păgîn. Soarele, care se revărsa asupra lui printr-o deschidere de sus, îl plăcuse, iar preoteasa venise să-l salveze din mîinile profanatoare ale păcătoșilor de pe pămînt; să-l salveze pentru a-l oferi apoi jertfă Zeului incandescent.

Dacă mai avea nevoie de vreo confirmare suplimentară a ipotezelor sale, nu-i rămînea decît să-și arunce ochii la petele cafenii și roșietice de pe altarul de piatră și de pe lespezile din imediata apropiere, sau la craniile hidoase înșirate în nișele din pereții încăperii.

Preoteasa conduse victima pînă la treptele altarului. Din nou, galeriile din jur se umplură pînă sus de spectatori, iar prin arcada de la capătul sălii se strecura încet-încet o procesiune de femei. Ca și bărbații, purtau în jurul coapselor piei de animale sălbatice, prinse cu brîie din piele netăbăcită sau cu lanțuri de aur. În părul negru și bogat erau prinse podoabe făurite din nenumărate plăcuțe de aur, rotunde sau ovale, îmbinate ingenios, în așa fel ca să alcătuiască un fel de pălărie de metal. De o parte și de alta a capului atîrnau lungi șiraguri de podoabe ovale ce le ajungeau pînă la brîu.

Femeile erau mult mai bine proporționate decît bărbații; aveau trăsături mai frumoase, iar chipul și ochii mari, calzi și negri denotau o inteligență superioară celei a stăpînilor lor.

Fiecare preoteasă purta două cupe de aur. Se înșirară de o parte a altarului, în vreme ce bărbații formau un alt șir, pe partea cealaltă. Bărbații înaintară cîțiva pași și luară pe rînd

cîte o cupă de la femeia din fața lor. Apoi incantația reîncepu și deodată, dintr-un coridor întunecos de dincolo de altar care venea din adîncurile cavernoase de sub încăpere, apărură o altă femeie.,

“Marea preoteasă” — gîndi Tarzan. Era o femeie tînă, cu o față destul de frumoasă și inteligentă. Podoabele sale erau asemănătoare celor purtate de ajutoarele ei, însă mult mai meșteșugit lucrate. Cele mai multe erau bătute în diamante. Brațele goale, ca și picioarele, aproape se pierdeau sub podoabe masive și giuvaeruri, iar pielea de leopard era susținută de un brîu foarte strîns, făcut din inele de aur alcătuiind un model ciudat și presărat cu mici diamante. La brîu purta un cuțit lung, încrustat cu nestemate, iar în mînă, în loc de măciucă, ținea o vergea.

Cînd ajunse în partea cealaltă a altarului, se opri; incantația încetă. Preoții și preotesele îngenuncheară dinaintea ei, în timp ce ea întinse vergeaua deasupra capetelor lor și recită o invocație lungă și plicticoasă. Avea o voce caldă și muzicală. Lui Tarzan mai că nu-i venea să creadă că peste cîteva clipe posesoarea acestui glas melodios avea să se transforme într-un călău fanatic, cu ochi răi și însetați de sînge, care urma să bea prima sîngele roșu și cald al victimei, prelins de pe cuțitul de sacrificiu în cupa de aur de pe altar.

După se sfîrși invocația, preoteasa își coborî pentru prima dată ochii asupra lui Tarzan. Cu o curiozitate crescîndă îl cercetă din cap pînă în picioare, apoi îi adresă cîteva cuvinte, iar cînd isprăvi, îl privi țintă, ca și cum ar fi așteptat un răspuns.

— Nu înțeleg ce spui — zise Tarzan. Putem vorbi în altă limbă?

Ea nu pricepu, deși omul-maimuță încercă în franțuzește, englezește, arabă, waziri și, pentru ultima oară în limba metișilor de pe Coasta de Vest.

Marea preoteasă dădu din cap și, cînd ceru preoților să continue ritualul, s-ar fi zis că-n glasul ei răzbate o nuanță de

plictiseală. Aceștia reluară dansul lor stupid și se opriră la porunca preotesei, care tot timpul rămăsese nemișcată, privindu-l foarte absorbită pe Tarzan.

La semnalul ei, preoții se năpustiră asupra omului-maimuță și-l ridicară de pe lespezi. Îl așezară cu fața în sus pe altar. Capul îi atârna la un capăt al altarului, iar picioarele la celălalt; apoi preoții și preotesele se așezară pe două rînduri, cu micile cupe de aur pregătite, să ia cîteva picături din sîngele jertfei îndată ce cuțitul de sacrificiu își făcea datoria.

În rîndul preoților izbucni o ceartă: se certau pentru întîietate. O brută mătăhăloasă, avînd înscrise pe fața-i de bestie toate însemnele șireteniei unei gorile, încerca să împingă în spatele său pe un bărbat mai scund, însă mititelul ceru ajutor mării preotese, care, cu voce tăioasă și hotărîtă, îl trimise pe celălalt la coada șirului. Tarzan auzi cum acesta se îndreaptă spre fundul sălii, bombănind și mîrîind.

Apoi marea preoteasă, stînd dinaintea altarului, începu să recite o altă invocație și, în același timp, ridică încet cuțitul ascuțit asupra jertfei. Omului-maimuță i se păru că s-au scurs secole pînă ce, în sfîrșit, brațul se opri. Cuțitul se afla sus, deasupra pieptului descoperit. Începu să coboare; la început încet, însă, pe măsură ce incantația sporea în intensitate, coborî mai repede. Dinspre capătul șirului Tarzan auzi bombănelile preotului nemulțumit. Glasul acestuia răzbătea din ce în ce mai tare. O preoteasă țipă la el cu o voce ascuțită muștrîndu-l. Cuțitul era acum foarte aproape de pieptul lui Tarzan, dar se opri o clipă: marea preoteasă ridică ochii pentru a-și arăta nemulțumirea față de autorul sacrilegiului.

Dinspre locul incidentului se auzi brusc o foiala și Tarzan întoarse capul într-acolo tocmai la timp ca să vadă cum matahala se năpustește la preoteasă și-i zdrobește țeasta dintr-o singură lovitură de măciucă. Tarzan văzuse de sute de ori ceea ce urmă. Văzuse lucrul acesta întîmplîndu-se cu Kerchack, cu Tublat sau Terkoz ori cu alte gorile din tribul

lui; ba chiar și la Tantor, elefantul. Puțini erau masculii din junglă, care să nu-i cadă pradă. Preotul înnebunise și, cuprins de furie lovea cu măciuca la întâmplare.

Urletele lui de furie erau înfricoșătoare; bestia se năpustea când ici, când colo, împărțind lovituri năpraznice cu ghioaga-i uriașă și înfigându-și colții în oricine avea nenorocul să-i stea pe-aproape. În tot acest răstimp, marea preoteasă rămase cu cuțitul ridicat asupra lui Tarzan; ochii ei priveau îngroziți cum maniacul seamănă moarte și-i schilodește vestalele.

Ca la un semn, încăperea se goli. Rămaseră doar morții, muribunzii, victima de pe altar, marea preoteasă și nebunul. Când ochii fioroși ai nebunului zăriră femeia, în el se dezlănțui o nouă și subită patimă. Încet-încet, se apropie de ea, vorbindu-i. Tarzan fu cuprins de uimire: urechile sale auzeau o limbă pe care o înțelegea. Era ultima pe care s-ar fi gândit vreodată să o folosească într-o conversație cu o ființă omenească. Limba nu era alta decât lătratul gutural al tribului marilor antropoide... limba lui maternă. Femeia îi răspundea în aceeași limbă.

Nebunul o amenința... ea încerca să-l facă să-și vină în fire, fiindcă era limpede că acum bruta ignora cu desăvârșire autoritatea mării preotese. Era foarte aproape de ea... se tîra în patru labe, pe la capătul altarului...

Tarzan forță legăturile ce-i imobilizau brațele la spate. Femeia nu-l mai vedea... îngrozită de primejdia ce-o amenința, uitase de jertfă. După ce bruta, ca să-și înhațe victima, trecu de Tarzan, omul-maimuță rupse cu un efort supraomenesc legăturile care-l țineau, dar sforțîndu-se, se rostogoli de pe altar pe podeaua de piatră, în partea opusă celei unde stătea preoteasa. Când sări în picioare, legăturile căzură de pe brațele libere; în aceeași clipă își dădu seama că rămăsese singur în sală: marea preoteasă și nebunul dispăruseră.

Dincolo de altarul de sacrificiu, dinspre deschizătura întunecoasă pe unde preoteasa intrase în templu se auzi un

tipăt înăbușit. Fără măcar să-i mai pese de propria-i siguranță sau de posibilitatea de a evada prilejuită de această înșiruire vertiginoasă de împrejurări, Tarzan din neamul maimuțelor răspunse la chemarea femeii aflate în pericol. Dintr-un salt ajunse la intrarea ce dădea spre camera subterană, iar o clipă mai târziu cobora alergînd pe niște trepte de piatră ce duceau către un loc necunoscut.

Lumina slabă ce pătrundea de sus îi descoperi o grotă largă, cu tavanul jos. Din grotă porneau mai multe coridoare cufundate într-un întuneric de păcură, însă nu mai era nevoie să caute: cei doi se aflau chiar în fața lui. Bruta înnebunită pusese fata pe podea și degetele de gorilă o strîngeau isteric de gît. Fata se zbătea din răputeri încercînd să scape de furia dezlănțuită a fiarei.

Cînd mîna grea a lui Tarzan căzu pe umărul brutei, aceasta lăsă victima și se întoarse spre salvatorul fetei. Adoratorul soarelui, cu balele curgîndu-i și cu colții rînjiți, se lupta cu puteri înzecite pe care i le dădea nebunia. Pofta de sînge și furia îl transformaseră brusc: devenise o fiară sălbatică. Uitase cu totul de pumnalul de la brîu și se sluzea numai de armele cu care-l înzestraseră natura și cu care se luptau fiarele.

Cu toate că se putea folosi de colți și gheare foarte bine, bestia descoperi curînd că are de-a face cu un adversar mai versat în lupta cu fiarele, fiindcă Tarzan din neamul maimuțelor nu rămînea cu nimic mai prejos. Se rostogoliră pe podea, sfîșiindu-se ca două gorile. În tot acest timp, preoteasa stătea lipită de perete, urmărind cu ochii holbați și plini de spaimă fiarele care răcneau și se sfîșiau la picioarele ei.

În cele din urmă văzu cum necunoscutul își sugrumă dușmanul cu mîinile sale puternice. După ce împinse capul brutei, Tarzan începu să-i care pumni cu nemiluita peste față. Cîteva clipe mai târziu îi aruncă leșul cît colo și se ridică scuturîndu-se ca un leu. Puse un picior pe trupul fără viață și înălță capul vrînd să slobozească strigătul său de victorie, dar

cînd zări deschizătura de deasupra ce dădea în templul de sacrificiu, se răzgîndi.

Fata, care în timpul luptei dintre cei doi încremenise, pe jumătate paralizată de frică, se gîndea acum la soarta ce-o aștepta: scăpată din ghearele unui nebun, căzuse în mîinile celui pe care, cu puțin înainte, fusese pe punctul de a-l sacrifica. Se uita în jur, căutînd o cale să se salveze. Chiar lîngă ea se căsca gura neagră a unui coridor ce pornea din sală, însă tocmai cînd se pregătea să o zbughească pe-acolo, ochii omului-maimuță o văzură și, dintr-o săritură, o ajunse și o prinse de braț.

— Așteaptă! spuse Tarzan din neamul maimuțelor în limba tribului lui Kerchak. Fata îl privi uimită.

— Cine ești tu, care vorbești limba primului om? șopti.

— Sînt Tarzan din neamul maimuțelor — răspunse el în limba maimuțelor antropoide.

— Ce-ai de gînd să faci cu mine? continuă ea. Cu ce gînd m-ai salvat din mîinile lui Tha?

— Puteam să las să fie ucisă o femeie? Continuă el.

Răspunse doar pe jumătate la întrebarea ei.

— Și ce-ai să faci cu mine acum? repetă ea.

— Nimic, însă tu ai putea face ceva pentru mine... ai putea să mă scoți din acest loc... în libertate.

Tarzan îi spuse toate acestea, fără a avea însă convingerea că fata se va învoi. Era sigur că sacrificiul va fi reluat de acolo de unde fusese întrerupt, deși acum era tot atît de sigur că, nemaifiind legat și avînd un cuțit lung în mînă, devenise o victimă mai puțin docilă decît fusese pînă nu demult: fără arme și legat fedeleș.

Înainte de a vorbi, fata îl privi cîtva timp.

— Ești un om minunat — îi spuse. Ești un om așa cum mi-am închipuit numai în visurile mele pe cînd eram mică, ești un om așa cum îmi imaginez eu pe strămoșii poporului meu... marele popor care a construit această cetate puternică în inima acestei lumi sălbatice. Au construit-o aici ca să smulgă din străfundurile pămîntului bogăția fabuloasă pentru

care au renunțat la civilizația lor, lăsată departe. Nu înțeleg de ce ai sărit să mă salvezi, după cum nu înțeleg de ce, avîndu-mă în puterea ta, nu vrei să te răzbuni fiindcă te-am osîndit la moarte... eram gata să te ucid cu mîna mea...

— Bănuiesc — îi răspunse omul-maimuță — că ai urmat doar percepțiile religiei tale. Nu te pot condamna pe tine pentru acest lucru, indiferent de ceea ce cred eu despre religia ta. Însă cine ești tu... ce fel de popor e cel în mîinile căruia am căzut?

— Eu sînt La, marea preoteasă a Templului Soarelui din cetatea Opar. Sîntem descendenții unui popor care a venit să caute aur prin aceste ținuturi sălbatice acum mai bine de zece mii de ani. Cetățile lor se întindeau de la marea cea mare, de la soarele care răsare, pînă la marea cea mare, unde soarele coboară noaptea ca să-și răcorească fruntea învăpăiată. Erau foarte bogați și foarte puternici; cîteva luni pe an trăiau în palatele minunate de aici, restul timpului și-l petreceau în ținutul lor de baștină, departe, în nord. Multe corăbii călătoreau între lumea nouă și cea veche. În anotimpul ploios, rămîneau aici puțini oameni:

Numai cei care supravegheau în mine munca sclavilor negri, negustorii care furnizau cele trebuincioase, precum și soldații care apărau cetățile și minele. Într-unul din aceste anotimpuri s-a întîmplat marea catastrofă. Cînd a venit vremea ca miile de oameni să se reîntoarcă aici, n-a mai venit nici unul. Multe săptămîni în șir oamenii noștri au tot așteptat... apoi au trimis o galерă mare, ca să afle de ce nu s-a mai întors nimeni. Cu toate că au navigat multe luni, n-au putut să descopere nici o urmă din ținutul care vreme de nenumărate secole fusese leagănul civilizației lor: se scufundase în mare. De atunci a început decăderea poporului meu. Descurajați și nefericiți, oamenii au căzut curînd pradă hoardelor din nord și a celor din sud. Una cîte una, cetățile au fost părăsite sau cucerite. Ultimii supraviețuitori au fost în cele din urmă siliți să-și găsească adăpost în această cetate din creierul munților. Treptat, puterea noastră a scăzut, am

pierdut orice atribut al civilizației noastre; inteligența ni s-a împutinat, numărul nostru s-a micșorat pînă ce, acum, am ajuns un mic trib de maimuțe sălbatice.

De fapt, maimuțele trăiesc cu noi și au trăit astfel multe secole. Noi le numim primii oameni.. vorbim limba lor la fel de bine ca și pe a noastră; numai în ceremonialul de la templu ne mai străduim să păstrăm limba maternă. Cu timpul însă și aceasta va fi uitată și vom vorbi doar limba maimuțelor; nu-i vom mai alunga pe aceia dintre noi care se însoțesc cu maimuțele și astfel, în cele din urmă, vom degenera în fiarele din care, probabil, cu multe secole în urmă, s-au născut strămoșii noștri.

— Dar de ce voi, femeile, sînteți mai pline de omenie decît bărbații? întrebă Tarzan.

— Din anumite motive, femeile nu s-au întors la starea de sălbăticie atît de repede ca bărbații. O cauză poate fi faptul că, în timpul mării catastrofe, aici au rămas doar bărbații mai de jos, în timp ce templele erau pline de cele mai nobile fiice ale poporului. Spiritul meu a rămas mai limpede decît al celorlalți fiindcă, după mamă, mă trag dintr-un șir de preotese... această funcție sacră se lasă moștenire numai fiicelor. Soții ne sînt aleși dintre bărbații cei mai nobili. Bărbatul cel mai desăvîrșit din punct de vedere intelectual și fizic e hărăzit să fie soțul mării preotese.

— Trebuie să fie cam greu să-i alegi dintre gentlemenii pe care i-am văzut sus — replică Tarzan, cu un zîmbet.

Fata privi o clipă, surprinsă.

— Nu huli — spuse. Sînt sacri... sînt preoți.

— Așadar, sînt alții care arată mai bine? întrebă el, curios.

— Ceilalți sînt mult mai urîți decît preoții — răspunse ea.

Tarzan se cutremură cînd se gîndi ce soartă avea fata, fiindcă, cu toată lumina neclară din grotă, fu impresionat de frumusețea ei.

— Cum rămîne cu mine? întrebă el brusc. M-ajută să scap de aici?

— Zeul în Flăcări te-a ales să fii al lui — răspunse ea, solemn. Nici chiar eu n-am puterea să te salvez... dacă ei te găsesc din nou. N-am însă de gând să-i las să te găsească. Ți-ai primejduit viața ca să mi-o scapi pe-a mea. Nu pot să fac mai puțin. Nu va fi deloc ușor... s-ar putea să fie nevoie de zile întregi, însă pînă la sfîrșit cred c-o să te pot duce dincolo de ziduri. Să plecăm de aici! Au să mă caute în curînd și, de ne găsesc împreună, vom fi pierduți amîndoi... Dacă vor avea cea mai mică bănuială că mi-am trădat zeul, mă vor ucide.

— Atunci nu trebuie să riști — se grăbi el să-i spună. Mă voi întoarce în templu și, dacă voi lupta să-mi recapăt libertatea, nimeni nu te va bănuî de nimic.

Fata nu fu de acord cu propunerea lui; în cele din urmă îl convinse să o urmeze, spunînd că și așa, se aflau de prea multă vreme în grotă ca să dea naștere la bănuieli, chiar dacă se întorceau în templu.

— Am să te-ascund, apoi am să mă întorc singură și-am să le spun că, după ce l-ai omorît pe Tha, mi-am pierdut cunoștința și că nici măcar nu știu dacă ai scăpat.

Îl conduse, așadar, prin coridoarele întortocheate și întunecoase, pînă ce ajunseră într-o mică încăpere luminată doar de o rază de lumină ce se furișa printr-un grătar de piatră aflat în tavan.

— Aceasta e camera morților — spuse. Nimănui nu-i va trece prin cap să te caute aici... nu vor îndrăzni. Mă voi întoarce după ce se întunecă. Pînă atunci poate că voi găsi un mijloc să te scap.

Plecă. Tarzan din neamul maimuțelor rămase singur în camera morților, sub cetatea de mult uitată a Oparului...

21. NAUFRAGIAȚII

Clayton tocmai visa că bea găleți întregi de apă, înghițituri de apă dulce, limpede și minunată la gust. Cu o

zvîcnire își recapătă cunoștința și simți, în sfîrșit, torentele de ploaie care cădeau peste el. O ploaie tropicală în rafale puternice îl biciuia fără milă. Deschise gura și înghiți. Deodată își simți puterile renăscîndu-i, încît fu în stare să se ridice în coate. Peste picioarele sale zăcea prăbușit domnul Thuran. La cîțiva metri mai încolo, Jane Porter zăcea pe fundul bărcii, ca o grămadă diformă, demnă de milă... zăcea nemișcată. Clayton bănuia că murise.

După eforturi supraomenești, se smulse de sub corpul lui Thuran și, cu forțe reînnoite, se tîrî spre fată. Îi ridică binișor capul de pe scîndurile aspre. Poate că mai era un dram de viață în acel sărman trup sleit de nemîncare; apucă deci o zdreanță îmbibată cu apă și stoarse picăturile prețioase între buzele umflate ale scheletului care, pînă nu demult, strălucea de fericirea și bucuria unei tinereți înfloritoare.

O vreme, fata nu dădu nici un semn de înviorare; în cele din urmă însă, eforturile lui Clayton fură răsplătite de un tremur ușor al buzelor întredeschise, îi frecă mîinile uscate și mai stoarse cîteva picături de apă între buzele arse. În sfîrșit, fata deschise ochii și-l privi lung pînă să-și dea seama unde se află.

— Apă? șopti. Sîntem salvați?

— Ploaia... o lămuri el. Cel puțin avem apă. Am și renăscut.

— Și domnul Thuran? Se interesă ea. Nu te-a ucis. E mort?

— Nu știu — răspunse Clayton. Dacă trăiește și ploaia îi redă puterea...

Se opri aici, aducîndu-și aminte prea tîrziu că nu trebuie să adauge alte grozăvii la cele pe care fata le îndurase pînă atunci.

Dar ea ghici ce voia el să spună.

— Unde e? întrebă Jane.

Clayton arată cu capul spre trupul ghemuit al domnului Thuran. Cîteva clipe tăcură.

— Am să văd dacă pot să-l readuc în simțiri — spuse Clayton, într-un târziu.

— Nu! șopti ea, întinzînd o mînă ca să-l oprească. Nu face asta... cînd își va recăpăta puterile, te va omorî. Dacă e pe moarte, lasă-l să moară. Nu mă lăsa în barcă, singură cu fiara asta.

Clayton șovăi. Omenia îi cerea să-l ajute pe Thurán; s-ar fi putut însă ca nemernicul să fie într-o stare cînd orice ajutor devine inutil. Nu era nici o rușine să gîndească astfel. În vreme ce chibzuia așa, își luă ochii de la Thurán și privi în gol, apoi se ridică clătîndu-se pe picioare și scoase un strigăt de bucurie.

— Pămînt! Jane, pămînt! Slavă Domnului, pămînt! Chiui printre buzele crăpate.

Fata se uită și ea. Nu departe — la mai puțin de o sută de metri — zări o plajă aurie, iar dincolo de ea, vegetația luxuriantă a junglei tropicale.

— Acum poți să-l trezești — spuse Jane Porter: avea muștrări de conștiință fiindcă îl oprise pe Clayton să-i acorde ajutor lui Thurán.

Trecu o jumătate de oră pînă ce acesta dădu semne că-și recapătă cunoștința. Deschise, în sfîrșit, ochii și abia mai târziu se dumiri de norocul, ce le picase din cer. Cînd își reveni de-a binelea, barca se tîra ușor pe fundul nisipos..

Apa dătătoare de viață pe care o băuse și imboldul speranței renăscute îi insuflară puteri lui Clayton ajutîndu-l să înainteze prin apa puțin adîncă spre țărm; cu o frînghie trăgea barca după el. Legă frînghia de un mic arbore ce creștea chiar pe țărm; îi era teamă că refluxul o să ducă barca înapoi, în larg. De asemenea, își dădea seama că nu-și redobîndise într-atît puterile, încît s-o mai ducă pe Jane Porter la mal și că trebuie să mai aștepte cîteva ore.

Apoi izbuti să înainteze și să se tîrască spre jungla din apropiere, unde văzuse niște fructe tropicale. Cunoștințele sale privitoare la jungla lui Tarzan din neamul maimuțelor îl

ajutară să aleagă din mulțimea de plante pe cele comestibile. După un ceas se înapoie pe plajă, încărcat cu de-ale gurii.

Ploaia încetase și soarele incandescent își arunca săgețile nemiloase asupra fetei. Jane insistă să încerce cu orice chip să ajungă la mal. Înviorați de hrana pe care Clayton o adusese, cei trei reușiră să poposească la umbra copacului de care era legată barca. Aici, vlăguiți de puteri, se aruncară pe pământ ca să se odihnească și adormiră; dormiră buștean pînă la căderea întunericului.

O lună încheiată trăiră pe plajă într-o singurătate relativă. Cînd își recăpătară pe de-a-ntregul puterile, cei doi bărbați construiră în crengile unui copac un adăpost primitiv, destul de sus ca să fie la adăpost de animalele de pradă. Ziua adunau fructe și prindeau mici rozătoare; noaptea stăteau ghemuiți în adăpostul lor rudimentar, în timp ce sălbăticiunile junglei transformau orele nopții într-un adevărat chin.

Drept așternut aveau ierburi din junglă, iar pe Jane Porter o înveleau cu pardesiul lui Clayton — același pardesiu pe care tînărul englez îl purtase în gara din Wisconsin. Clayton ridicase un paravan de crengi ca să despartă în două adăpostul: o parte pentru fată, cealaltă pentru el și domnul Thuran.

Chiar de la început, domnul Thuran își dădu arama pe față: egoism, proastă creștere, aroganță, lașitate și desfrîu. De vreo două ori, cei doi erau să se ia la bătaie din cauza purtării lui Thuran față de fată. Clayton nu îndrăznea să o lase singură cu el nici o clipă. Viața englezului și a logodnicei sale era un coșmar neîntrerupt și totuși trăiau cu speranța că vor fi salvați.

Adeseori, gîndul Janei Porter zbura la aventura trăită odinioară pe țărmul sălbatic. Ah, dacă invincibilul zeu al pădurii ar fi alături de ei așa cum fusese data trecută. Nu ar mai fi fost așa de înfricoșați de fiarele care dădeau tîrcoale pe sub adăpost sau de ticălosul lor tovarăș. Fără să vrea, făcea comparație între ocrotirea firavă pe care i-o putea oferi

Clayton și între ceea ce i-ar fi oferit Tarzan, dacă acesta ar fi fost martor la mitocăniile și amenințările domnului Thuran. Într-o zi, când Clayton se duse la râu s-aducă apă și Thuran îi vorbi urît Janei, fata îi spuse deschis ce gîndește despre el:

— Ai noroc, domnule Thuran, că sărmanul domn Tarzan, care a dispărut în mod misterios de pe vaporul cu care călătorești dumneata și domnișoara Strong spre Cape Town nu e aici.

— L-ai cunoscut pe porcul ăla? o întrebă Thuran, rînjind.

— L-am cunoscut pe omul acela — răspunse ea. Cred că e singurul om adevărat pe care l-am cunoscut vreodată.

În glasul ei desluși ceva care-l făcu pe ticălos să-și dea seama că sentimentele fetei, pentru dușmanul lui însemnau ceva mai mult decît prietenie și se bucură că se poate răzbuna și mai vîrtos pe Tarzan, pe care-l credea mort, ponegrindu-l în fața Janei.

— Era mai rău decît un porc! strigă el. Era un nemernic, un laș. Ca să se salveze de mînia dreaptă a soțului unei femei pe care o necinstise și-a spurcat sufletul încercînd să arunce toată vina asupra ei. Nereușindu-i planul, a fugit din Franța ca să evite să-l întîlnească pe soț pe cîmpul de onoare. De aceea se afla pe vasul care ne ducea pe mine și pe domnișoara Strong la Cape Town. Știu bine ce spun. Fiindcă femeia în cauză e chiar sora mea. Și-am să-ți mai spun ceva ce n-am spus nimănui: bravul dumatăle domn Tarzan a sărit peste bord, cuprins de spaimă că l-am recunoscut. Se tot lăuda c-o să-mi dea satisfacție, a doua zi... ne-am fi putut lupta cu cuțitele în salonul meu. Jane Porter îi rîse în nas:

— Să nu-ți închipui nici măcar o secundă că cineva care v-a cunoscut pe amîndoi ar crede o poveste atît de năstrușnică!

— Atunci de ce călătorea sub nume fals? o întrebă domnul Thuran.

— Nu te cred și pace! țipă ea.

Cu toate acestea un grăunte de îndoială încolți în sufletul ei, deoarece știa că Hazel Strong îl cunoscuse pe zeul pădurii sub numele de John Caldwell din Londra.

La mai puțin de cinci kilometri spre nord de adăpostul lor rudimentar se afla cabana lui Tarzan din neamul maimuțelor. Și mai la nord, tot pe coastă, la câțiva kilometri depărtare de cabană, se aflau niște adăposturi rudimentare, dar bine construite, în care locuiau optsprezece suflete. Erau naufragiații din cele trei bărci de pe Lady Alice, de care se rătăcise barca lui Clayton.

Vîsliseră spre continent pe o mare liniștită și ajunseră la țărm după trei ore. Nu avuseseră parte de nici una din nenorocirile naufragiului și, deși erau descurajați, necăjiți și abătuți, din cauza catastrofei și a greutăților neobișnuite din noua lor existență, nu luau totul în tragic. Se îmbărbătau cu speranța că cea de-a patra barcă fusese descoperită de vreun vapor și că, în scurt timp, se va organiza o cercetare amănunțită a coastei. Cum toate armele de foc și munițiile de pe iaht fuseseră puse în barca Lordului Tennington, grupul era pregătit să se apere și vîna cele necesare hranei.

Profesorul Archimedes Q. Porter era singura lor problemă. Încredințat pe deplin că fiica lui se află pe puntea unui vas care descoperise cea de-a patra barcă, renunțase să se mai preocupe de ea și-și dedicase toată forța intelectuală unor probleme științifice extrem de importante și greu de înțeles. Le considera singura hrană adecvată pentru un om cu erudiția sa și nu-l interesa altceva nimic.

— Niciodată! Îi spunea domnul Samuel T. Philander, cu desăvîrșire istovit, Lordului Tennington. Niciodată n-a fost profesorul Porter mai dificil... ba... aș putea spune, imposibil. Vai, nu mai departe decît azi-dimineață am fost silit să slăbesc supravegherea o jumătate de oră; ei bine, cînd am revenit, ia-l de unde nu-i. Să fiu iertat, domnule! Unde credeți că l-am descoperit? La o jumătate de milă în largul oceanului, domnule, în una din bărcile de salvare, vîslind ca să slujească viața; căuta o viață mai bună. Nu știu cum de a ajuns pînă

acolo, fiindcă avea doar o singură vîslă și se învîrtea foarte fericit în loc. Un marinar m-a dus, cu o barcă, la el; profesorul s-a indignat de-a binelea cînd i-am sugerat că trebuie să ne întoarcem imediat la țarm. „Vai, domnule Philander, îmi spunea, sînt surprins că tocmai dumneata, care ești un fin intelectual, ai îndrăzneala să întrerupi progresul științei. Tocmai am dedus din anumite fenomene astronomice pe care le-am ținut sub o observație amănunțită, în timpul ultimelor nopți tropicale, o ipoteză complet nouă asupra nebuloaselor, care, fără îndoială, va revoluționa lumea științifică. Doresc să consult o monografie excepțională asupra ipotezei lui Laplace, care, după cîte știu, se află într-o colecție particulară la New York. Intervenția dumitale, domnule Philander, va avea drept urmare o întîrziere ireparabilă, fiindcă tocmai acum mă duceam să obțin această carte". Trebuie să vă spun că numai cu mare greutate am reușit să-l conving să se întoarcă imediat la țarm, fără a recurge la forță — încheie domnul Philander.

Domnișoara Strong și mama ei se comportau foarte bine, în ciuda fricii, aproape permanente, că vor fi atacate de fiarele sălbatice. Pe de altă parte, nu împărtășeau la fel de ușor ca ceilalți părerea că Jane, Clayton și domnul Thurau fuseseră găsiți și că se aflau în siguranță.

Esmeralda, guvernanta Janei Porter, plîngea într-una gîndindu-se la soarta crudă care o despărțise de „puica ei dulce".

Proverbiala bună dispoziție a Lordului Tennington nu-l părăsise nici acum. Rămăsese aceeași gazdă jovială care căuta să ofere întotdeauna oaspeților săi tot confortul și toată plăcerea. Pentru oamenii de pe iaht era același comandant drept, dar ferm... nu încăpea nici un dubiu aici, în junglă, cum nu existase nici la bordul Lady-ei Alice, privitor la cine este deținătorul autorității supreme în problemele importante și în cazurile de urgență care cereau o rezolvare lucidă și inteligentă.

Dacă acest grup de naufragiați, bine organizat și relativ în siguranță, i-ar fi văzut pe ceilalți trei — zdrențăroși și înfricoșați — care se aflau doar la câțiva kilometri mai la sud, cu greu ar fi recunoscut în ei pe foștii membri — elegant îmbrăcați și bine dispuși — ai micului grup de pe Lady Alice.

Clayton și domnul Thuran erau aproape goi. Hainele li se sfîșiară în tufișurile țepoase și în lianele încîlcite ale junglei prin care erau siliți să-și croiască drum în căutarea hranei.

Jane Porter nu fusese, desigur, obligată să participe la aceste expediții istovitoare: cu toate acestea și îmbrăcămintea ei era într-o stare de plîns.

Clayton, din lipsă de o ocupație mai bună, păstrase cu grijă pielea fiecărui animal pe care-l vînase. Întinzîndu-le pe tulpinile copacilor și curățîndu-le cu grijă, reușise să le păstreze în bună stare, iar acum, cînd hainele amenințau să se rupă cu totul și să nu-i mai acopere goliciunea, se apucă să-și croiască din ele un veșmînt. Drept ac, folosi un ghimpe ascuțit, iar niște fire de iarbă tare și tendoane de animal îi slujiră drept ață.

Cînd isprăvi, avea un veșmînt fără mîneci, care-i ajungea aproape pînă la genunchi; și cum era încropit din numeroase piei mici de diferite rozătoare, haina arăta mai degrabă ca o rochie grozav de ciudată, care, împreună cu mirosul urît și persistent pe care-l emana, cu greu și-ar fi găsit loc în vreo garderobă. Veni însă timpul cînd, de dragul decenței, fu obligat să o îmbrace și, cu toată situația, disperată în care se aflau, Jane Porter nu se putu abține să nu rîdă cu poftă văzîndu-l.

Nu după mult timp, Thuran, ajuns și el la concluzia că este necesar să-și confecționeze o haină asemănătoare, așa încît cei doi — în picioarele goale și cu bărbi imense — nu se deosebeau prea mult de reîncarnările a doi străbuni preistorici ai rasei umane. Mai mult, Thuran se și purta ca unul dintr-aceștia.

Se scurseră aproape două luni de cînd duceau viața aceasta, cînd, pe neașteptate, asupra lor se abătu marea

nenorocire. Aceasta fu precedată de o întâmplare care mai-mai era să pună capăt suferințelor a doi dintre ei: să pună capăt pentru totdeauna în chip groaznic și înspăimântător, caracteristic junglei.

În urma unui acces de friguri, Thuran zăcea printre crengile adăpostului din copac. Clayton se afla în junglă, la câteva sute de metri depărtare, în căutarea hranei. Când se întoarse, Jane Porter îi ieși în întâmpinare. Pe urmele bărbatului se furișa șiret și îndemînatic, un leu bătrîn și jigărit. Timp de trei zile mușchii și tendoanele lui îmbătrînite se dovediseră incapabile să-l ajute să facă rost de hrană pentru burta-i goală. De mai multe luni mînca din ce în ce mai rar și mai puțin. Se ducea tot mai departe, rătăcind hăt aiurea de locurile lui obișnuite, să-și caute o pradă mai lesnicioasă. În cele din urmă descoperi ființa cea mai slabă și mai lipsită de apărare — peste o clipă Numa avea să se înfrupte din carnea prăzii.

Clayton, neștiind nimic de moartea care-l pîndea pe la spate, intră în luminiș, îndreptîndu-se spre Jane. Ajunsese aproape de ea, la o sută de metri de liziera încîlcită a junglei. Deodată, peste umărul lui, fata văzu coama gălbuie și ochii fioroși tocmai cînd ierburile înalte se dădeau la o parte și fiara uriașă, înaintînd cu botul în pămînt, ieși la iveală.

Înlemnită de groază, fata nu putu scoate un sunet, însă privirea fixă și îngrozită a ochilor holbați vorbeau de la sine. Clayton aruncă iute o privire în spate și-și dădu seama de situația disperată în care se găseau. Leul se afla la mai puțin de treizeci de pași de ei și aceeași distanță îi despărțea de adăpost. Bărbatul era înarmat cu un ciomag zdravăn, care însă după cum își dădu seama imediat, avea tot atîta eficacitate împotriva unui leu flămînd ca o pușcă de jucărie.

Numa, lacom și infometat, învățase de mult că era inutil să ragă sau să geamă cînd pornea în căutarea prăzii; acum însă, fiind sigur că are carnea în labelle sale încă puternice, deschise fălcile imense și dădu drumul la o serie de răgete

asurzitoare ce exprimau furia lui de mult înnăbușită. Răgetul făcu să vuiască jungla.

— Fugi, Jane! strigă Clayton! Repede! Fugi în adăpost!

Mușchii paralizați refuzară să-i dea ascultare și fata rămase pe loc, mută și nemișcată, privind cu ochii holbați fiara ce înainta spre ei.

La auzul acelui răget îngrozitor, Thuran veni în pragul adăpostului și, când văzu scena din fața ochilor, începu să strige la ei:

— Fugiți! Fugiți! Fugiți! Altfel rămân singur în locul ăsta blestemat!..

Se prăbuși și începu să plîngă.

O clipă, glasul lui abătu atenția leului, care se opri deodată, să arunce o privire întrebătoare în direcția copacului. Clayton nu mai putu să îndure încordarea nervoasă. Întorcîndu-se cu spatele spre fiară, își îngropa capul în palme și așteptă. Fata îl privi, cuprinsă de groază. De ce nu făcea nimic? Dacă trebuia să moară, cel puțin să moară ca un bărbat curajos; să-l ciomăgească pe leu cu bățul acela, oricît de puternică ar fi fost fiara. Așa ar fi făcut oare Tarzan din neamul maimuțelor? Nu ar fi luptat vitejește, vînzîndu-și scump pielea?

Chiar în clipa aceea leul se ghemui, pregătindu-se să sară, săritură ce avea să le sfîrșească viețile în colții ascuțiți și necruțători. Jane căzu în genunchi și se rugă; închise și ochii ca să nu vadă clipa cumplită. Thuran, slăbit de febră, leșină.

Secundele se prelungiră în minute, minutele se transformară în eternitate și totuși fiara nu sărea. Clayton își pierduse aproape de tot, cunoștința din cauza chinului prelungit de frică... genunchii îi tremurau... încă un minut și se prăbușea.

Jane Porter nu mai putu îndura. Deschise ochii. Visa oare?

— William, privește! șopti ea.

Clayton se stăpîni îndeajuns ca să poată înălța capul; se întoarse spre leu. Un strigăt de uimire îi scăpă de pe buze:

chiar la picioarele lor, fiara zăcea moartă; o suliță grea străpunsese trupul gălbui. Pătrunsese prin spinarea lată, deasupra omoplatului drept și după ce străbătuse corpul, se înfipsese în inimă.

Jane Porter se ridică în picioare, tremurînd din toate mădularele. Clayton întinse o mînă să o sprijine și o trase aproape de el. Apoi, apăsîndu-i capul pe umăr, se aplecă să o sărute de fericire că scăpasera cu viață.

Fata îl respinse ușor:

— Te rog, nu, William. În ultimele clipe am trăit parcă o mie de ani. În fața morții am învățat ce înseamnă viața. Nu vreau să te rănesc mai mult decît e necesar; însă nu mai suport să trăiesc în situația asta imposibilă. Am încercat să mă țin de cuvînt; asta din cauza unui fals sentiment de loialitate față de tine și de o făgăduială făcută în grabă. Ultimele secunde din viață mi-au arătat că ar fi groaznic să continui să m-amăgesc, atît pe mine cît și pe tine, sau să mai nutresc, chiar și pentru o clipă, speranța de a deveni soția ta, dacă vom ajunge din nou printre oameni.

— Vai, Jane, ce vrei să spui? Ce legătură are salvarea noastră providențială cu schimbarea sentimentelor tale față de mine? Acum ești slăbită... mîine vei fi din nou tu...

— Acum sînt mult mai mult eu însămi decît am fost pînă acum un an — răspunse fata. Spaima prin care tocmai am trecut mi-a reamintit că omul cel mai curajos din cîți au existat pe lume m-a onorat cu dragostea lui. Mult timp nu mi-am dat seama că l-am iubit tot atît și că l-am alungat. Acum e mort și nu mai am de gînd să mă mărit. Cu siguranță că nu mă voi mărita cu un altul mai puțin curajos decît el; aș avea un veșnic sentiment de dispreț pentru lașitatea soțului meu. Mă înțelegi?

— Da — răspunse el, cu capul plecat și cu fața roșie ca focul din cauza rușinii.

A doua zi se petrecu marea tragedie.

22. COMORILE DIN OPAR

Se făcu întuneric beznă înainte ca La, marea preoteasă, să se întoarcă în camera morților, cu mîncare și apă pentru Tarzan. Fără nici o lumină, La își dibuia drumul cu mîinile de-a lungul zidurilor năruite, pînă ce găsi camera. Prin grătarul de piatră de deasupra străbătea lumina palidă a lunii tropicale.

Cînd auzi zgomotul de pași apropiindu-se, Tarzan se ascunse în beznă din capătul celălalt al încăperii; îndată ce o recunoscuse însă, veni să o întîmpine.

— Sînt furioși — fură primele ei cuvinte. Niciodată nu s-a întîmplat ca un om care urma să fie sacrificat să scape cu viață de pe altar. Cincizeci de luptători au și pornit în căutarea ta. Au scotocit prin tot templul... în afară de camera asta...

— Dar de ce se tem să vină aici?

— Fiindcă aici e lăcașul morților. Aici se întorc cei morți ca să se roage. Vezi acest vechi altar? Pe el, cei morți îi sacrifică pe cei vii, dacă găsesc vreunul aici. Iată de ce ai noștri ocolesc camera asta. Oricine ar vrea să intre aici, știe că morții îl așteaptă ca să-l înșface și apoi să-l sacrifice.

— Dar tu?

— Eu sînt mare preoteasă... eu sînt singura care sînt ocrotită împotriva morților. Eu sînt aceea care, la anumite intervale de timp, le aduce cîte o jertfă umană în lumea de deasupra. Numai eu pot intra aici fără să mă tem.

— De ce nu m-au înhățat morții și pe mine? o întrebă el, rîzînd ușor.

Uimită, ea îl privi o clipă. Apoi îi răspunse:

— Datoria unei mari preotese e de a învăța, de a oficia potrivit credinței pe care alții, mai înțelepți au statornicit-o; nicăieri însă nu se spune că preoteasa trebuie să și creadă. Cu cît cineva știe mai mult despre religie, cu atîta crede mai

puțin... nimeni nu știe mai mult despre religia mea decît știu eu.

— Atunci singurul lucru de care te temi e că prietenii tăi morți ar putea descoperi duplicitatea ta?

— Un lucru e sigur: morții sînt morți, nu mai pot face rău... sau ajuta. De aceea trebuie să ne bazuim pe propriile noastre forțe și cu cît vom acționa mai repede, cu atît mai bine. Mi-a fost greu să le înșel vigilența, chiar și acum cînd ți-aduceam picul ăsta de mîncare. A încerca să repet acest lucru în fiecare zi, ar fi culmea nebuniei. Hai să vedem cît de departe putem înainta prin coridoare înainte de a fi nevoită să mă întorc.

Îl conduse înapoi, în camera de sub sala altarului; de aici o luară pe unul din nenumăratele coridoare ce porneau din ea; în întuneric, Tarzan nu putu să vadă pe care din ele o apucaseră. Timp de zece minute orbecăiră de-a lungul unui coridor întortocheat pînă ce ajunseră la o ușă zăvorîtă. Aici o auzi pe La cum bîjbîie cu o cheie; curînd răsună un scrîșnet de zăvor metalic. Ușa se deschise, scîncind în balamalele-i ruginite și intrară.

— Aici vei fi în siguranță pînă mîine seară — îi spuse.

La ieși afară și, după ce închise ușa, o zăvori la loc.

Tarzan parcă coborîse în Erebus. Nici măcar ochii săi, obișnuiți cu întunericul din junglă, nu putură străpunge bezna din jur. Precut, înaintă cu mîna întinsă pînă ce atinse un perete; apoi cercetă cu grijă tuspatri pereți ai încăperii.

Camera părea să aibă cam cincizeci de metri pătrați. Pardoseala era de piatră, iar pereții erau alcătuiți din plăcuțe de granit de diferite mărimi, îmbinate ingenios fără mortar.

După ce făcu primul tur în jurul camerei, Tarzan descoperi un fenomen ciudat pentru o încăpere prevăzută cu o singură ușă și fără nici o fereastră. Păși din nou cu multă atenție de-a lungul pereților. Nu, nu se putea înșela! Se opri dinaintea peretelui opus ușii. O clipă rămase nemișcat, apoi făcu cîțiva pași la dreapta, se întoarse la loc și făcu cîțiva pași la stînga.

Repetă întregul circuit al camerei, pipăind cu grijă fiecare centimetru de perete. Când isprăvi, se opri din nou în fața porțiunii care-i trezise curiozitatea. Nu exista nici o îndoială. Într-un loc anumit și numai acolo, pătrundea un curent de aer proaspăt.

Tarzan încercă să miște cîteva plăcuțe de granit, care alcătuiau zidul în acel loc și în cele din urmă reuși: găsi o plăcuță ce se deplasă imediat. Avea cam douăzeci și cinci de centimetri grosime și o suprafață de șapte pe cincisprezece centimetri. Omul-maimuță scoase una cîte una și celelalte plăcuțe. În acest loc peretele era construit în întregime din astfel de plăci aproape perfecte. În scurt timp îndepărtă cam o duzină, după care întinse mîna să încerce stratul următor de zidărie. Spre surprinderea lui, atît cît ajunsese cu brațul său lung, nu dădu peste nimic în spatele zidăriei.

După cîteva minute îndepărtase destule plăcuțe ca să poată trece prin deschizătură. Chiar în față, i se părea că deslușește o licărire slabă; abia dacă se zărea în întunericul de nepătruns. Înainta cu grijă de-a bușilea pînă ce, după aproape cinci metri — cît era grosimea medie a fundației zidurilor — podeaua se sfîrșea brusc într-un abis. Întinse mîna: nu întîlni nimic; apoi, ținîndu-se de marginea hăului, își dădu drumul în jos: picioarele nu atingeau fundul.

În cele din urmă îi trecu prin minte să se uite în sus și acolo, deasupra lui, printr-o deschizătură rotundă, văzu o pată de cer înstelat. Pipăind mai departe pereții puțului, atît cît putea întinde brațul, omul-maimuță constată că peretele convergea spre centrul puțului, în sus. Deci orice posibilitate de evadare în direcția aceasta era înlăturată.

Pe cînd ședea astfel, făcînd fel și fel de presupuneri privitoare la rostul și întrebuițarea pasajului misterios și a puțului de la capătul său, luna ajunsese exact deasupra deschizăturii rotunde de sus, aruncînd o lumină dulce și argintie în adîncul întunecos. Brusc, Tarzan dezlegă misterul puțului, departe, sub el, văzu cum sclipește oglinda unei ape.

Dăduse deci peste un puț vechi... însă ce legătură era între puț și închisoarea în care fusese ascuns?

Lumina lunii inunda acum tot interiorul puțului și Tarzan putu să observe o altă deschidere în peretele opus. Se întreba dacă această deschidere era cumva gura unui pasaj care să ducă dincolo de zidurile cetății. Merita, oricum, să cerceteze și se apucă de treabă.

Se întoarse imediat la peretele pe care-l desfăcuse plăcuță cu plăcuță și explora ce se afla dincolo de el; cără apoi plăcile în coridor și le puse la loc, așa cum fuseseră înainte. Cantitatea imensă de praf pe care o observase pe plăci când le scosese din, loc îl încredințase că pasajul secret nu fusese folosit de mult, chiar dacă locuitorii de azi ai cetății știau de el.

După ce refăcu peretele, Tarzan se întoarse la puț, care în acel loc avea o lățime de vreo cinci metri. Nu-i era deloc greu să sară peste spațiul gol și, o clipă mai târziu, înainta de-a lungul unui tunel îngust. Pășea acum cu mai multă atenție de frică să nu cadă în alt puț la fel cu puțul lăsat în urmă.

Parcursese cîteva zeci de metri cînd întîlni niște trepte ce duceau în jos, într-o beznă de nepătruns. La vreo șapte metri dedesubt reîncepea porțiunea orizontală a tunelului; puțin după aceea fu oprit să mai înainteze din pricina unei uși grele de lemn baricadată cu bîrne groase pe partea dinspre care venea el. Acest lucru îl convinse și mai vîrtos că se afla într-un pasaj ce ducea spre lumea din afară. Era limpede că ușa ferecată avea drept scop să împiedice accesul din partea opusă. Numai dacă tunelul nu dădea într-o închisoare!

Bîrnele erau acoperite cu un strat gros de praf: alt indiciu că pasajul nu fusese folosit de mult. Pe cînd înlătura masivul obstacol, balamalele uriașe scoaseră niște sunete stridente, parcă protestînd împotriva intrusului. Tarzan se opri o clipă ca să se convingă că zgomotul acela neobișnuit în puterea nopții nu-i alarmase pe cei din interiorul templului; nu auzi nimic și trecu pragul ușii.

Continuându-și cu grijă drumul, ajunse în interiorul unei încăperi largi. De-a lungul pereților, pînă la tavan și pe jos cît era podeaua de largă, se aflau îngrămădite rînduri-rînduri de lingouri avînd o formă ciudată, totuși uniformă. Pipăindu-le, trase concluzia că sînt în formă de romb. Lingourile erau foarte grele și, dacă nu ar fi fost atît de multe, nu s-ar mai fi îndoit că sînt de aur; socotind ce bogăție fabuloasă ar reprezenta aceste mii de kilograme de metal dacă ar fi într-adevăr aur, rămase încredințat că trebuie să fie un metal mai puțin prețios.

La capătul celălalt al încăperii descoperi o altă ușa ferecată. Din nou bîrnele de la interior îi dădură speranța că merge printr-un pasaj vechi și uitat ce duce spre libertate. Dincolo de ușă, coridorul înainta drept, ca o sulită de război și curînd deveni limpede pentru omul-maimuță că se îndrepta spre exteriorul templului. De-ar fi știut numai direcția în care ducea! Dacă mergea spre apus, însemna că ajunsese dincolo de zidurile exterioare ale cetății.

Cu speranțe crescînde se avîntă mai departe, îndrăzneala îmboldindu-l să se grăbească, pînă ce, după o jumătate de oră, întîlni alte trepte ce duceau undeva sus. La bază, scara era de piatră, însă pe cînd urca, tălpile sale goale simțiră o schimbare bruscă a materialului de construcție! Treptele de piatră fuseseră înlocuite cu trepte de granit. Pipăindu-le, omul-maimuță descoperi că sînt tăiate în stîncă, fiindcă nu simți nici o crăpătură care să indice că sînt îmbinate.

Urcă scara în spirală cam vreo treizeci de metri pînă ce, la o cotitură bruscă, Tarzan se pomeni într-o crăpătură îngustă, între doi pereți de stîncă. Deasupra strălucea cerul înstelat, iar în față se înălța o pantă ce înlocuia treptele ce se sfîrșeau chiar la temelia ei. Tarzan se grăbi să urce cărarea; la capătul de sus dădu peste culmea stîncoasă a unui bloc de granit. La o milă în urmă se afla cetatea năruită, Opar, cu foișoarele și turnurile scăldate în lumina blîndă a lunii ecuatoriale. Tarzan privi lingoul pe care îl adusesese cu el. Îl

cercetă doar o clipă în razele lunii, apoi înălță capul și privi în depărtare la grandioasele construcții în ruine.

— Opar... — murmură el. Opar, cetate vrăjită... cetate a morților și a trecutului de mult uitat. Cetate a frumuseților și a monștrilor. Cetate a grozăviilor și a morții... Cetate a bogățiilor fabuloase.

Lingoul era de aur curat.

Blocul de granit pe care se găsea Tarzan se afla departe, în câmpia dintre cetate și stîncile pe care el și războinicii lui negri le escaladaseră cu o zi înainte. Coborîrea de pe colina abruptă și bolovănoasă se dovedi foarte grea și nespus de periculoasă chiar și pentru omul-maimuță. În cele din urmă simți sub picioare pămîntul moale al văii și, fără a mai întoarce privirea spre Opar, se îndreptă cu pași repezi către stîncile ce închideau valea.

Cînd ajunse pe platoul din vîrfurile muntelui la granița de vest a văii, soarele tocmai răsărea. Departe, sub el, văzu un fir de fum ridicîndu-se deasupra copacilor din pădurea de la poalele dealurilor.

— Oamenii! murmură el. Cincizeci erau cei care au pornit în urmărirea mea. N-or fi chiar ei?

Coborî încet pe pereții stîncilor și, după ce ajunse într-o vîlcea îngustă care-l ducea direct spre pădurea din depărtare, grăbi pasul în direcția fumului. Ajungînd la marginea pădurii, cam la un sfert de kilometru de locul unde, în aerul liniștit, se înălța firicelul de fum, o porni într-acolo. Se apropie pe furiș de ei pînă ce în față apărură o tabără rudimentară; în centrul ei, în jurul focurilor, ședeau cei cincizeci de războinici waziri. Strigă la ei în limba lor:

— Sculați-vă, copiii mei și întîmpinați-vă regele!

Cu exclamații de uimire și teamă, luptătorii săriră în picioare, neștiind bine dacă să fugă sau ba. Apoi Tarzan se lăsă ușor de pe o creangă, care atîrna chiar deasupra lor. Văzînd că e într-adevăr căpetenia lor în carne și oase și nu un duh reîncarnat, războinicii înnebuniră de bucurie.

— Am fost niște lași, o, Waziri! strigă Busuli. Am fugit și te-am lăsat să înfrunți singur soarta; însă cînd ne-a trecut spaima, am jurat să ne întoarcem să te salvăm sau, cel puțin să ne răzbunăm pe ucigașii tăi. Tocmai ne pregăteam să urcăm din nou înălțimile astea, ca să trecem prin valea pustie spre cetatea înfricoșătoare.

— Ați văzut cumva cincizeci de oameni cu înfățișare de monștri trecînd peste stînci și îndreptîndu-se spre pădurea asta?

— Da, Waziri — răspunse Busuli. Au trecut ieri tîrziu, tocmai cînd voiam să ne întoarcem după tine. Nu se pricepeau deloc să se furișeze prin pădure. I-am auzit că vin în urma noastră cu mult înainte de a-i vedea și, cum noi aveam alte planuri, ne-am ascuns în pădure și i-am lăsat să treacă. Umblau repede, legănîndu-se pe picioarele lor scurte și, din cînd în cînd, mergeau pe tuspătru labele ca Bolgani, gorila. Aveau, într-adevăr, o înfățișare groaznică, Waziri.

La rîndul său, Tarzan le istorisi peripețiile sale, vorbindu-le și despre metalul galben pe care-l descoperise. Nici unul nu șovăi cînd le expuse planul de a se reîntoarce în timpul nopții să ia cît puteau duce din comoara imensă. Drept care, cînd peste valea dezolantă a Oparului coborî asfințitul, cincizeci de războinici negri ca abanosul se îndreptau în pas vioi spre blocul uriaș de granit ce se ridica în fața cetății.

Dacă coborîrea pe suprafața blocului se dovedise o treabă anevoioasă, Tarzan își dădu seama că era aproape cu neputință să-i urce pe cei cincizeci de luptători pe culmea lui. Într-un tîrziu făcură și isprava asta în urma unor eforturi herculeane din partea omului-maimuță. Legară zece sulite cap la cap și, cu un capăt al acestui lanț neobișnuit, prins de brîu, Tarzan reuși să ajungă în vîrf. Odată ajuns, îi trase pe toți sus; în felul acesta, grupul poposi cu bine pe culmea blocului. Tarzan îi călăuzi de îndată la comoară și dădu fiecăruia cîte două lingouri: cam patruzeci de kilograme.

Pe la miezul nopții grupul se afla din nou la poalele blocului de granit, însă, din cauza poverilor, le trebui mai mult timp să ajungă din nou pe culme. De acolo călătoriră spre casă mai încet, fiindcă acești mândri luptători nu erau obișnuiți să care poveri. Duceau lingourile fără să crîcnească. După treizeci de zile ajunseră la hotarul ținutului lor.

Aici, în loc să meargă tot spre nord-vest, către satul lor, Tarzan îi îndreptă spre vest pînă ce, în dimineața celei de a treizeci și treia zi, le porunci să ridice tabăra și să se întoarcă în sat, lăsînd aurul acolo unde-l stivuiseră cu o noapte înainte.

— Și tu, Waziri? Îl întrebară.

— Voi rămîne aici cîteva zile, copiii mei — le răspunse. Acum grăbiți-vă s-ajungeți acasă, la neveste și la copii.

După ce plecară, Tarzan luă două lingouri și, sărind într-un copac, înainta cu ușurință la cîteva zeci de metri deasupra vegetației încîlcite și de nepătruns, după care intră brusc într-un fel de luminiș în jurul căruia giganții pădurii tronau ca niște gardieni. În centrul acestui amfiteatru natural se afla o movilă de pămînt.

Tarzan mai fusese de sute de ori în acest loc tainic; era atît de bine ascuns de tufișuri spinoase și de liane încîlcite și atît de dese, încît nici măcar Sheeta, leopardul, nu-și putea croi drum pînă acolo. Nici Tantor, cu puterea lui uriașă, n-avea cum să-și deschidă cale prin barierele care ocroteau locul de sfat al marilor maimuțe, ferindu-l de indiscreția celorlalți locuitori ai junglei.

Tarzan făcu de cincizeci de ori drumul înainte și înapoi pînă ce cără în interiorul amfiteatrului toate lingourile. Apoi, din scorbura unui copac bătrîn și lovit de trăsnet, scoase sapa cu care dezgropase lada profesorului Archimedes Q. Porter, îngropată odinioară în același loc. Săpă un șanț lung și acolo rîndui lingourile aduse de negri tocmai din comoara uitată ce zăcea în cetatea Oparului.

Peste noapte, Tarzan dormi în amfiteatru. A doua zi în zori plecă să-și mai vadă cabana înainte de a se întoarce la

wazirii săi. Găsind lucrurile așa cum le lăsase, se avîntă mai adînc în junglă, să vîneze. Avea de gînd să-și aducă prada la cabană, unde putea să prînzească în liniște și-apoi să-și petreacă noaptea într-un pat confortabil.

Merse cam cinci kilometri spre sud, spre rîul mare ce se vărsa în ocean la vreo șase kilometri de cabana lui. Străbătuse aproape o jumătate de kilometru cînd nările sale fură izbite de mirosul ce trezește toată jungla: adulmecase carne de om.

Briza venea dinspre ocean, așa că Tarzan știa că oamenii se aflau la vest de el. Odată cu mirosul de om veni și mirosul lui Numa. Om și leu., Aș face bine să mă grăbesc — gîndi omul maimuță, recunoscînd mirosul de oameni albi. Numa a plecat la vînătoare.

Cînd ajunse printre copacii de la marginea junglei, văzu o femeie îngenuncheată rugîndu-se; în fața ei se afla un bărbat alb care arăta ca un sălbatic și care își ținea fața îngropată în palme. În spatele bărbatului zări un leu jigărit gata să ucidă prada ușoară. Fața bărbatului era aplecată; capul femeii, de asemenea: se ruga. Nu putea desluși trăsăturile nici unuia.

Numa se pregătise să sară. Nu mai era de pierdut nici măcar o clipă. Tarzan nu putea folosi arcul, trăgînd la momentul potrivit una din săgețile sale otrăvite în trupul fiarei; apoi se afla prea departe ca să ajungă la vreme și să lovească fiara cu cuțitul. Mai avea o singură speranță, una singură. Și omul-maimuță acționa cu viteza gîndului.

Un braț musculos se trase înapoi... o fracțiune de secundă deasupra umărului gigant se legănă o suliță imensă, apoi brațul puternic se destinse: moartea izbucni ca un fulger printre frunze și se împlîntă în inima leului. Fără să scoată un sunet, fiara se prăbuși moartă chiar la picioarele celor ce urmau să-i cadă în gheare.

O clipă, nici bărbatul, nici femeia nu se clintiră din loc. Apoi femeia deschise ochii și, privi cuprinsă de mirare la fiara

moartă din spatele prietenului ei. Când capul acela frumos se ridică, Tarzan din neamul maimuțelor scoase un strigăt de uimire. Nu-i venea să creadă. Înebunise oare? Doar nu era cu puțință să fie femeia pe care o iubea?! Și totuși ea era!

Femeia se ridică, iar bărbatul o cuprinse cu brațele, vrînd să o sărute; atunci, deodată omul-maimuță văzu roșu înaintea ochilor; privirea i se încețoșa, iar vechea cicatrice de pe frunte se făcu purpurie pe pielea-i bronzată. Fața i se schimonosi într-o expresie cumplită; potrive o săgeată otrăvită în arc. Pe cînd țintea bărbatul, în ochii de oțel avea o licărire de ură. Privi o clipă de-a lungul săgeții lustruite, întinzînd coarda arcului mult înapoi, ca săgeata să poată străpunge inima rivalului.

Totuși mesagerul morții nu porni. Încet, Tarzan coborî vîrfurile săgeții; cicatricea de pe frunte dispăru, coarda se destinse. Cu capul plecat, Tarzan din neamul maimuțelor se întoarse, mîhnit în junglă, îndreptîndu-se spre satul tribului waziri.

23. CEI CINCIZECI DE MONȘTRI

Timp de mai multe minute, Jane Porter și William Cecil Clayton statură nemișcați, privind țintă la leșul fiarei a cărei pradă urmau să devină și de care scăpaseră în chip atît de miraculos. Fata vorbi cea dintîi:

— Cine să fi fost? șopti ea.

— Dumnezeu știe! fu singurul răspuns al bărbatului.

— Dacă e un prieten, de ce nu se-arată? N-ar fi mai bine să-l strigăm și să-i mulțumim cel puțin?

Clayton făcu întocmai, însă nu primi nici un răspuns.

Jane Porter se cutremură.

— Jungla misterioasă... — murmură ea. Jungla teribilă... Pînă și manifestările de prietenie sînt pline de mister.

— Mai bine ne-am întoarce în adăpost — spuse Clayton. Cel puțin acolo vei fi în siguranță. Eu nu-ți pot asigura nici un fel de protecție — adăugă el, trist.

— Nu vorbi așa, William — îl dojeni fata, mîhnită că-i rănise mîndria. Ai făcut tot ce ai putut. Ai fost bine intenționat, ai dovedit spirit de sacrificiu și curaj. N-ai nici o vină că nu ești supraom. Doar un singur bărbat din cîți am întîlnit vreodată ar fi putut să facă mai mult decît tine. Din cauza încordării n-am ales cuvintele cele mai potrivite... N-am vrut cîtuși de puțin să te rănesc. Tot ceea ce doresc e să ne înțelegem amîndoi, o dată pentru totdeauna, că nu voi putea să mă mărit cu tine... că o astfel de căsătorie ar fi un păcat.

— Cred că înțeleg — răspunse el. Să nu mai vorbim de asta... cel puțin pînă ajungem din nou în lumea civilizată.

A doua zi Thuran se simți și mai rău. Delira aproape tot timpul. Nu puteau face nimic ca să-i potolească durerea și nici Clayton nu se grăbea să încerce ceva. Se temea de el din cauza fetei... și, în străfundul inimii, spera că bărbatul acela o să moară. Gîndul că i s-ar fi putut întîmpla ceva care s-o lase pe fată la discreția acestui nemernic îl îngrijora mult mai mult decît faptul că, lăsînd-o singură la marginea pădurii, ar fi avut parte de o moarte sigură.

Englezul scoase sulița grea din trupul leului. Acum, cînd pornea dimineața la vînătoare în junglă, se simțea mai sigur pe sine, mai puternic ca oricînd. Se avînta mult mai departe de adăpost.

Într-o zi, ca să nu mai audă văicărelile nesuferite ale bolnavului de friguri, Jane Porter coborî din adăpost și se așeză la poalele trunchiului... Nu îndrăznea să se aventureze mai departe. Se așeză chiar la piciorul scării, pe care Clayton o cioplise special pentru ea și se uita spre largul oceanului, în speranța că va zări un vapor la orizont.

Cum stătea cu spatele spre junglă, nu văzu cum ierburile se dădură la o parte și cum niște chipuri sălbatice priveau spre ea. Ochii oblici, injectați și mici o cercetau cu

atenție, rotindu-se din cînd în cînd în toate direcțiile ca să vadă dacă nu mai sînt și alți oameni prin apropiere.

Se ivi un cap, apoi încă unul și încă unul... Bărbatul din adăpost începu să aiureze din nou; capetele dispărură tot atît de discret precum apăruseră. Curînd însă ieșiră din nou la iveală. Fata părea surdă la văicărelile neîncetate ale bărbatului din adăpost.

Una cîte una, siluetele monstruoase ieșiră din junglă și se tîrîră pe furiș spre femeia care nici nu bănuia ce se petrece în spatele ei. Un foșnet ușor de ierburi îi atrase în cele din urmă atenția. Întoarse capul și cînd văzu chipurile acelea hidoase, sări în picioare, scoțînd un țipăt de groază. În clipa aceea se năpustiră asupra ei. Unul din monștri o ridică în brațele-i lungi, ca de gorilă și fugi cu ea înapoi în junglă. O labă murdară îi astupă gura și-i înăbuși strigătele. Șocul, adăugat la săptămînile de chin prin care trecuse pînă atunci, era mult mai mult decît putea să îndure. Nervii zdruncinați cedară și fata își pierdu cunoștința.

Cînd își reveni, se găsea în desişul pădurii virgine. Era noapte. În mica poiană unde se opriseră ardea vesel un foc mare; în jurul lui ședeau ghemuiți cincizeci de bărbați. Aveau capul și fața acoperite cu lațe de păr încîlcit; își sprijineau brațele lungi pe genunchii îndoiți ai picioarelor lor scurte și strîmbe. Tocmai mestecau ca niște fiare o mîncare groaznică. Într-un vas, pe foc, clocotea o fiertură și, din cînd în cînd, una din făpturi scotea de acolo, cu un băț ascuțit la un capăt, cîte o bucată de carne.

Cînd băgară de seamă că prizoniera și-a recăpătat cunoștința, o mînă murdară îi aruncă o bucată din fiertura înfiorătoare. Bucata se rostogoli lîngă ea; Jane fu cutremurată de o senzație puternică de greață și închise ochii.

Străbătură jungla deasă zile la rînd. În tot timpul acestor zile nesfîrșite, obositoare și înăbușitoare, fata, cu răni la picioare și istovită, era cînd tîrîtă, cînd îmbrîncită fără milă. Adesea se împiedica și cădea și atunci monștrii aflați în apropierea ei o înghionteau și o loveau. Cu mult înainte de a

ajunge la capătul călătoriei, pantofii i se făcuseră ferfeniță, nici tălpi. Nu mai aveau. Hainele i se sfișiaseră și ajunseseră niște zdrențe, iar prin zdrențele acelea vrednice de milă se vedea pielea, care, odată albă și catifelată, era acum aspră și însîngerată din cauza miilor de ghimpi și a măcăcinilor necruțători prin care o tîrau monștrii.

În ultimele două zile ale drumului era atît de istovită, încît nici măcar loviturile și ghionturile nu mai ajutau ca ea să se țină pe sărmanele-i picioare, pline de răni sîngerînde și vînatăi. Trupul sleit de puteri ajunsesese la ultima limită; fata era cu desăvîrșire sfîrșită: nu mai putea să se tîrască nici măcar în genunchi.

Bestiile o înconjurară, amenințînd-o și împingînd-o cu ciomegele. O băteau și o loveau cu pumnii și cu picioarele, însă ea continua să zacă la pămînt, cu ochii închiși, implorînd moartea salvatoare să vină și s-o ia; numai moartea o putea scăpa de acest chin. Însă sfîrșitul nu voia să vină și, brusc, cei cincizeci de monștri își dădură seama că victima lor nu mai poate să umble. O ridicară pe sus, o purtară pe brațe tot restul drumului. Tîrziu, într-o după-amiază, fata zări înălțîndu-se în fața lor zidurile în ruină ale unei cetăți mari, însă era atît de slăbită și de bolnavă, încît nu manifestă nici un dram de curiozitate. Oriunde ar fi dus-o, sfîrșitul la care se putea aștepta din partea acestor brute feroase nu era decît unul singur.

Într-un tîrziu, trecură dincolo de două ziduri mari și pătrunseră în interiorul cetății năruite. O duseră într-un edificiu ce stătea gata să se prăbușească și acolo fu înconjurată de alte cîteva sute de făpturi asemănătoare cu cele care o capturaseră. Printre ele se aflau femei, cu o înfățișare mai puțin cumplită. Văzîndu-le, în sufletul ei miji o rază de speranță ce-i mai alină starea jalnică în care se afla. Dar speranța nu dură mult: femeile nu-i arătară nici un pic de milă, deși, pe de altă parte, nu-i făcură nici un rău.

După ce, spre satisfacția unanimă a locuitorilor, o controlară din cap pînă în picioare, o duseră într-o hrubă

întunecoasă și o lăsară să zacă acolo pe podeaua goală. Lîngă ea se aflau un castron de tablă plin cu apă și un altul cu mîncare.

Timp de cîteva săptămîni nu văzu decît două, trei femei, a căror menire era să-i aducă hrană și apă. Treptat, fata își recapătă forțele... În curînd avea să fie vrednică de a fi oferită drept jertfă Zeului în Flăcări. Din fericire pentru ea, nu știa ce soartă o așteaptă.

Pe cînd Tarzan din neamul maimuțelor pășea abătut prin junglă, după ce împlîntase în trupul leului sulîța care-i salvă pe Clayton și pe Jane Porter din ghearele și colții lui Numa, sufletul îi fu năpădit de o durere covîrșitoare izvorîtă dintr-o rană proaspăt deschisă în inima lui. Îi părea bine că se opriase la timp și nu săvîrșise omorul acela, sub impulsul nebunesc al geloziei și furiei oarbe. Pe Clayton nu-l despărțise decît o secundă de moartea pornită din mîinile omului-maimuță. În răstimpul de o clipă în care o recunoscuse pe fată și pe logodnicul ei și renunțase de a trimite săgeata otrăvită spre inima englezului, Tarzan fu stăpînit de impulsurile sălbatice ale fiarei.

Văzuse femeia pe care o dorea... femeia lui... în brațele altuia. Potrivit legilor necruțătoare ale junglei, pentru el nu exista decît o singură cale; însă, înainte de a fi prea tîrziu, sentimentele mai blînde ale cavalerismului său dominară flăcările patimei și-l salvară. De o mie de ori mulțumi cerului că acestea triumfaseră înainte de a da drumul săgeții.

Se gîndea acum să se întoarcă în mijlocul tribului waziri, însă pînă și ideea aceasta îi repugnă. Nu mai dorea să vadă în ochi ființă omenească. Va hoinări o vreme de unul singur prin junglă, pînă ce tăișul ascuțit al amărăciunii avea să se tocească. Ca și fiarele, semenele lui, prefera să sufere în tăcere și în singurătate.

În noaptea aceea dormi din nou în amfiteatrul maimuțelor; cîteva zile porni la vînătoare de-acolo, întorcîndu-se tîrziu, noaptea. În după-amiaza celei de a treia zi se întoarse mai devreme. Tocmai se întinsese de cîteva minute

pe iarba moale din luminiș, cînd departe, spre sud, auzi un zgomot cunoscut. Prin junglă trecea un grup de maimuțe mari... Nu se putea înșela. Ascultă încordat cîteva clipe. Maimuțele se îndreptau chiar înspre amfiteatru.

Tarzan se ridică alene și se întinse de-i trosniră toate oasele. Auzul său ascuțit urmărea fiecare mișcare a tribului care se apropia. Mergeau chiar în direcția vîntului și brusc le simți mirosul, cu toate că n-avea nevoie de încă o dovadă spre a fi sigur că nu se înșelase.

Pe cînd se apropiau de amfiteatru, Tarzan din neamul maimuțelor se ascunse în frunzișul din capătul celălalt al arenei. Așteptă acolo să-i cerceteze pe noii veniți. Și nu așteptă mult. Curînd, printre ramurile din fața lui se ivi o față fioroasă, plină de păr. Ochii mici și răi cuprinseră luminișul dintr-o privire, apoi dădu de știre celor din spate. Tarzan îi înțelese. Iscoada le spunea celorlalți membri ai tribului că luminișul era pustiu și că puteau intra fără teamă în amfiteatru.

Primul care păși ușor pe covorul moale de iarbă fu iscoada, apoi, una cîte una, veniră aproape o sută de antropoide. Erau adulți și cîțiva tineri. Sugacii se țineau agățați de gîturile păroase ale mamelor.

Tarzan recunoscuse mulți membri ai tribului. Era tribul în mijlocul căruia crescuse de mic copil. Multe dintre maimuțe, acum mari, copilăriseră cu el. Zburdase și se jucase cu ele chiar prin această junglă. Se întreba dacă îl vor recunoaște... memoria maimuțelor e scurtă și doi ani de zile puteau să însemne pentru ele o eternitate.

Din cele ce discutau trase concluzia că veniseră acolo să-și aleagă un nou rege... fosta căpetenie căzuse de la o mare înălțime, craca rupîndu-se sub el și murise înainte de vreme.

Tarzan se trase la capătul unei crengi care se întindea departe de trunchi: era acum în văzul lor; ochii ageri ai unei femele îl descoperiră imediat. Cu un lătrat gutural atrase atenția celorlalți. Mai mulți masculi se ridicară să-l vadă mai bine pe nepoftit. Cu colții rînjiți și cu părul zbîrlit la ceafă,

înaintară prevăzători spre el, scoțînd din gîtlej mîrîituri amenințătoare.

— Karnath, eu sînt, Tarzan din neamul maimuțelor — spuse omul-maimuță în limba tribului. Ți-aduci aminte de mine? Cînd eram mici, îl necăjeam împreună pe Numa, aruncînd în el cu bețe și cu nuci, din copaci, unde eram în siguranță.

Fiara căreia i se adresase se opri și se uită la el, ca și cum ar fi priceput pe jumătate; fața lui sălbatică exprima o nemaipomenită uimire.

— Și tu, Magor — continuă Tarzan, adresîndu-se altuia — nu-ți mai amintești de fostul tău rege... cel care a ucis pe puternicul Kerchak? Privește-mă! Nu sînt eu același Tarzan... puternicul vîntor... luptătorul nebiruit... pe care toți îl cunoașteți de mai multe anotimpuri?

Maimuțele se îngrămădiră spre el cu toatele; erau mai mult curioase decît amenințătoare. Mormăiră între ele ceva.

— Ce vrei de la noi? întrebă Karnath.

— Numai pace — răspunse omul-maimuță. Maimuțele se sfătuiră din nou. În cele din urmă, Karnath vorbi iarăși.

— Vino în pace, atunci, Tarzan din neamul maimuțelor — îi spuse.

Și astfel, Tarzan din neamul maimuțelor coborî lin pe iarbă, în mijlocul hoardei sălbatice și oribile: își încheiase ciclul evoluției. Se întorsese la ai lui să fie din nou brută printre brute.

Nu schimbară saluturi, așa cum s-ar fi întîmplat între oameni după o despărțire de doi ani. Maimuțele, în cea mai mare parte, își văzură de treburile lor, întrerupte de venirea omului-maimuță și nu-i mai dădură nici o atenție. Parcă n-ar fi plecat niciodată din trib.

Doi masculi mai tineri, care nu erau îndeajuns de mari să și-l reamintească, se repeziră în patru labe spre el, ca să-l intimideze; unul chiar își arată colții și mîrîi amenințător... voia să-l pună la punct pe Tarzan de la început. Dacă omul-maimuță s-ar fi retras mîrîind doar, probabil că masculul ar fi

fost satisfăcut, însă după aceea Tarzan ar fi trebuit să se mulțumească să ocupe un loc în urma celui care-l înfruntase.

Tarzan din neamul maimuțelor nu se retrase. Dimpotrivă, își încorda mușchii imenși și-i trase tînărului mascul o palmă atît de năpraznică peste urechi, încît acesta se duse de-a berbeleacul prin iarbă. Maimuța se ridică și, cît ai clipi, se năpusti iar la el; de data aceasta se sfîșiară cu ghearele și cu colții... cel puțin asta fusese intenția masculului. Dar nici nu atinseră bine pămîntul, mîrîind și lovindu-se, că degetele omului-maimuță îl și înșfăcă de gît pe potrivnic. Brusc, tînărul mascul renunță să mai lupte și rămase nemișcat. Atunci Tarzan slăbi strînsoarea și se ridică... nu voia să-l omoare, voia doar să-i dea o lecție și să le arate celorlalți că Tarzan din neamul maimuțelor era încă puternic și stăpîn.

Își atinsese scopul... masculii mai tineri se fereau acum din calea lui, așa cum făceau maimuțele mai tinere cînd prin preajmă se aflau cea mari; masculii în vîrstă nici nu încercară să-i conteste prerogativele. Mai multe zile în șir mamele îl priviră cu neîncredere, iar cînd Tarzan se apropia prea tare de ele, se năpusteau spre el, scoțînd niște țipete înspăimîntătoare. Tarzan se ferea discret din calea lor, fiindcă printre maimuțe e un obicei: numai masculii nebuni atacă o femelă-mamă. După un timp se obișnuiră și ele cu noul venit.

Vîneau împreună cu el, ca în zilele de demult. Cînd antropoidele își dădură seama că Tarzan judeca mai bine ca ele și le ducea în locurile cu hrana cea mai gustoasă, iar frînghia lui necruțătoare prindea în cursă numai vînat gustos — așa cum nu mîncaseră niciodată — ajunseră să-l privească din nou ca în trecut cînd fusese regele lor.

Astfel că, înainte ca el să părăsească amfiteatrul pentru a-și relua peregrinările prin junglă, maimuțele îl realeseră pentru a doua oară conducătorul lor.

Omul-maimuță se simțea foarte mulțumit cu noua situație: Nu era fericit... nici nu putea să fie... însă, cel puțin, se afla departe de tot ceea ce putea să-i reamintească nenorocirile din trecut. Renunțase de mult la orice intenție de a se întoarce printre oameni, iar acum se hotărî să nu-i mai

vadă nici pe prietenii săi din tribul waziri. Renegase omenirea pentru totdeauna. Începuse viața ca maimuță, ca maimuță avea să moară.

Nu putea să uite totuși că femeia pe care o iubea se află nu departe de ținuturile tribului său; de asemenea, îl obseda teama că fata ar putea fi în primejdie. Că nu era bine apărută, își putuse da seama în clipa aceea scurtă, când Clayton se dovedise incapabil să înfrunte leul. Cu cât se gîndea mai des la ea, cu atît îl muștra mai tare conștiința. Regreta nespus că egoismul și gelozia lui îl împiedicaseră să-i ofere Janei Porter o situație sigură. Pe măsură ce zilele treceau, gîndul acesta îl chinuia tot mai rău și era aproape pe punctul de a se reîntoarce la țărm ca să-i apere pe Jane Porter și pe Clayton, cînd la ureche îi ajunseră niște lucruri care-i schimbă toate planurile și-l făcuseră să pornească nebunește spre răsărit, fără să-i pese de pericole sau moarte.

Înainte ca Tarzan să-și regăsească tribul, un oarecare mascul tînăr, nefiind în stare să-și ia o soată din propriul său trib, se dusesese, potrivit obiceiului, departe, prin jungla sălbatică, întocmai ca un cavaler rătăcitor pornit să cucerească inima unei preafrumoase doamne din triburile învecinate.

Tocmai se reîntorsese cu mireasa și-și povestea grăbit aventurile, ca să nu le uite. Printre alte lucruri, relata cum văzuse un trib de maimuțe care arătau grozav de ciudat.

— Toți erau masculi cu fețe păroase în afară de una și aceea era una cu pielea mai deschisă decît acest necunoscut — spuse el, arătînd cu degetul spre Tarzan.

Omul-maimuță deveni brusc foarte atent. Îi puse la repezeală o sumedenie de întrebări, atît cît putea să-i răspundă antropoida cu mintea înceată.

— Masculii erau scunzi și aveau picioare strîmbe?

— Chiar așa.

— Purtau piei de Numa și Sheeta în jurul coapselor și aveau ciomege și sulițe?

— Da, da...

— Și pe brațe și picioare aveau multe inele galbene?
— Da, da...
— Și ea... era micuță și subțire și foarte albă?
— Da.
— Părea să facă parte din trib sau era captivă?
— O țirau cu ei... uneori de un braț... alteleori de părul lung care-i creștea din cap și tot timpul o loveau și o băteau. Oho, dar erau tare caraghioși!
— Dumnezeu! murmură Tarzan. Unde se aflau cînd i-ai văzut și încotro se duceau? mai întrebă omul-maimuță.
— Erau lîngă a doua apă de aici — și tînărul mascul arătă spre sud. Cînd au trecut pe lîngă mine, se duceau spre soare-răsare, în susul apei.
— Cînd s-a întîmplat asta?
— Acum o jumătate de lună.
Fără să mai spună vreun cuvînt, omul-maimuță se avîntă în copaci și zbură ca un duh dezlănțuit spre răsărit, în direcția cetății uitate a Oparului.

24. CUM A AJUNS TARZAN DIN NOU LA OPAR

Cînd Clayton se reîntoarce la adăpost și văzu că Jane Porter lipsea, înnebuni de-a binelea de spaimă și durere. Îl găsi pe domnul Thuran destul de înzdrăvenit; frigurile îl lăsaseră la fel de repede, precum îl apucaseră. Slab și extenuat, el mai zăcea încă pe patul de ierburi din interiorul adăpostului. Cînd Clayton îl întrebă despre Jane, Thuran păru surprins să afle că fata dispăruse.

— N-am auzit nimic neobișnuit — spuse. Mai tot timpul am zăcut lipsit de cunoștință.

Dacă Thuran n-ar fi fost atît de sleit de puteri, Clayton l-ar fi suspectat că știe unde se află fata; își dădu însă seama că nenorocitul nici măcar nu putea coborî din adăpost fără a i se da o mîină de ajutor. Deci, în această stare fizică, n-avusese

cum să-i facă rău fetei și nici n-ar fi fost în stare să se urce înapoi în culcuș.

Pînă la căderea întunericului, englezul căută prin apropiere, doar-doar o găsi vreo urmă de-a fetei sau a răpitorului. Deși urmele lăsate de cei cincizeci de monștri, greoi cum erau, ar fi fost la fel de vizibile pentru oricare dintre locuitorii junglei ca și o stradă pentru un englez, Clayton trecu de nenumărate ori pe lîngă ele fără să observe dovada negrăit de limpede că mai mulți oameni trecuseră pe-acolo doar cu cîteva ceasuri înainte.

În timp ce căuta, Clayton striga neconținut numele fetei, însă singurul rezultat fu că-l atrase pe Numa, leul. Din fericire observă la vreme silueta fiarei, care-și croia drum ca o umbră spre el și apucă să se cațere într-un copac, înainte ca leul să ajungă destul de aproape și să-l înhațe. Întîmplarea îi întrerupse căutările pentru tot restul după-amiezii, fiindcă leul dădu tîrcoale pe sub el, pînă la sosirea nopții.

Chiar și după ce fiara plecă, Clayton nu îndrăzni să coboare în bezna cumplită de sub el și petrecu o noapte teribilă și îngrozitoare în copac. A doua zi se reîntoarse pe plajă fără nici o speranță de a o salva pe Jane Porter.

În cursul săptămîinii următoare, domnul Thuran își redobîndi rapid puterile, stînd toată ziua în pat, în adăpost, în timp ce Clayton se ducea să vîneze pentru amîndoi. Cei doi nu-și vorbeau decît cînd era absolută nevoie. Clayton ocupa acum partea din adăpost care fusese rezervată Janei Porter și-l vedea pe Thuran numai cînd îi ducea hrană sau apă sau îi făcea vreun alt serviciu din omenie.

Cînd Thuran fu din nou în stare să coboare și să caute hrană, Clayton se îmbolnăvi de friguri. Multe zile zăcu la pat, zvîrcolindu-se în delir și suferință, însă tovarășul său nu veni nici măcar o dată lîngă el. Englezul nu simțea nevoia să mănînce, însă setea tot mai arzătoare ajunsese o adevărată tortură. O dată pe zi, între accesele de delir, așa slăbit cum era, izbutea să se tîrască la rîuleț să-și umple cutia de conserve pe care o găsi în barca de salvare.

Cuprins de o plăcere diabolică, Thuran îl urmărea cum se chinuie: părea să se bucure de suferința bărbatului care, în ciuda disprețului ce-l nutrea pentru el, îl îngrijise cît putuse mai bine cîtă vreme zăcuse de aceeași boală.

În cele din urmă, Clayton slăbi atît de mult, încît nu mai fu în stare să coboare din adăpost. Suferi o zi întreagă de sete fără să-i ceară lui Thuran apă, totuși, nu după mult timp, nemaiputînd îndura chinul, îl rugă să-i aducă apă.

Thuran veni în pragul încăperii lui Clayton, cu un vas cu apă în mînă. Chipul îi era schimonosit de un rînjit dezgustător.

— Apă!... zise el. Însă mai întîi să-ți amintesc că m-ai defăimat în fața fetei... că ai ținut-o numai pentru tine... n-ai vrut deloc s-o împărți cu mine...

Clayton îl întrerupse:

— Taci! Taci odată! Ești oare atît de ticălos, încît să ponegrești o sărmană femeie care poate e moartă?! Dumnezeu! Am fost nebun să te las să trăiești... nu meriți să trăiești nici măcar în ținutul ăsta păcătos.

— Poftim, uite cîtă apă îți dau — spuse Thuran. Asta-i tot ce-ți dau...

Zicînd acestea, duse vasul la gură și bău, iar ce rămase aruncă pe jos, apoi plecă, lăsîndu-l singur pe bolnav.

Clayton se răsuci și, îngropîndu-și fața în palme, renunță la luptă.

A doua zi Thuran se hotărî să plece spre nord, de-a lungul coastei, fiind convins că, în cele din urmă, va întîlni oameni... cel puțin acolo nu putea fi mai rău decît aici și, mai mult decît orice, delirul englezului îl călca pe nervi.

Fură sulița lui Clayton și porni la drum. Înainte de a pleca ar fi vrut să-l omoare pe bolnav, gîndindu-se că, de fapt, îi făcea un serviciu.

În aceeași zi ajunse la o cabană de pe țărm și cînd descoperi această dovadă a civilizației, inima i se umplu de bucurie și speranță: se gîndea că este doar un post înaintat al unei așezări omenești. Dacă ar fi știut cui aparține și că

proprietarul se află doar la cîțiva kilometri în interiorul junglei, Nikolas Rokoff ar fi fugit din acel loc mîncînd pămîntul. Cum însă n-avea de unde să bănuie, rămase cîteva zile să se bucure de siguranța și confortul cabanei; apoi își continuă călătoria spre nord.

În tabăra lordului Tennington, oamenii se pregăteau să construiască locuințe mai trainice, urmînd ca după aceea să trimită spre nord o expediție alcătuită din cîteva bărbați spre a căuta ajutor.

Pe măsură ce zilele treceau, speranța că Jane Porter, Clayton și domnul Thuran fuseseră salvați începu să se spulbere. Nimeni nu-i mai amintea profesorului Porter de acest lucru, iar el era atît de cufundat în cercetările sale științifice, încît nu-și dădea seama de scurgerea timpului. Din cînd în cînd spunea că în cîteva zile vor vedea cu siguranță un vas care va arunca ancora în largul mării și că vor fi din nou împreună și fericiți. Uneori vorbea de un tren și se întreba dacă acesta nu întîrzie din cauza furtunilor de zăpadă.

— Dacă nu l-aș cunoaște atît de bine pe bătrîn, aș fi sigur că nu e... în toate mințile — îi spuse Lordul Tennington domnișoarei Strong.

— Dacă n-ar fi atît de patetic, ar fi ridicol — replică fata cu tristețe. Eu, care l-am cunoscut de mică, știu cît de mult ține la Jane; ceilalți ar putea crede că-i este perfect indiferentă soarta ei. E așa numai fiindcă-i un om lipsit de spirit practic și nu-și poate imagina că pe lume există și lucruri rele, ca moartea, pînă ce nu i se pune în față o dovadă zdrobitoare.

— Nici nu bănuiești ce era să facă ieri — continuă Tennington. Mă întorceam singur de la vînătoare, cînd l-am întîlnit mergînd grăbit pe poteca ce duce spre tabără. Mergea cu mîinile împreunate sub cozile redingotei și cu jobenul îndesat bine pe cap; cu ochii în pămînt, se grăbea, probabil, spre o moarte sigură dacă nu se-ntîmpla să-l întîlnesc eu. „Ei, unde te duci, profesore?” l-am întrebat. „Mă duc pînă-n oraș, Lord Tennington, îmi răspunse pe un ton foarte serios, să mă

plîng dirigintelui poștei că serviciul de mesagerii nu merge cum trebuie pe aici. Domnule, de săptămîni de zile nu am primit nici o scrisoare. Trebuie să fi sosit ceva scrisori de la Jane. Situația aceasta trebuie adusă la cunoștința Washingtonului imediat". Și vă rog să mă credeți, domnișoară Strong, că am fost nevoit să insist al dracului de mult ca să-l conving pe bătrîn că pe aici nu e nici un oficiu poștal, ca să nu mai vorbim de oraș și că nici măcar nu sîntem pe același continent cu Washingtonul și nici în aceeași emisferă. Cînd a înțeles lucrul acesta, a început să se îngrijoreze de soarta fiicei sale... cred că și-a dat seama pentru prima oară în ce situație ne aflăm, precum și de faptul că domnișoara Porter s-ar putea să nu fi fost salvată.

— Mi-e groază să mă gîndesc la asta — spuse fata. Și totuși nu pot să-mi imaginez că s-ar fi putut întîmpla altceva cu ei...

— Să sperăm totuși că e bine — răspunse Tennington. Chiar dumneata ne-ai dat un exemplu splendid de curaj, fiindcă, într-un fel, pierderea pe care ai suferit-o dumneata a fost nespus de grea.

— Da — răspunse fata. Dacă Jane Porter ar fi fost sora mea, n-aș fi iubit-o mai mult.

Tennington abia își reținu un strigăt de uimire. Nu răspunsul acesta îl așteptase. După naufragiul Lady-ei Alice, vorbise de multe ori cu această fată frumoasă din Maryland și-n sinea lui își zicea că o îndrăgise mai mult decît era nevoie pentru a-și păstra cugetul liniștit, deoarece mereu își aducea aminte de confidența pe care i-o făcuse domnul Thuran, potrivit căreia el și domnișoara Strong erau logodiți. Se întreba dacă, la urma urmei, Thuran îi spusese adevărul. Mai ales că purtarea fetei nu dovedea mai mult decît o prietenie obișnuită față de domnul Thuran.

— Și-atunci... dacă s-au pierdut de tot, dispariția domnului Thuran ar fi o nenorocire foarte mare... — îndrăzni el.

Fata îl privi atentă.

— Domnul Thuran era un bun, un foarte bun prieten. Mi-era foarte simpatic, deși îl cunoșteam doar de puțină vreme.

— Cum, nu erai logodită cu el? izbucni Tennington.

— Dumnezeuule, nu! strigă fata. Nu mă interesează deloc în sensul acesta.

Grozav ar fi vrut Lordul Tennington să-i spună Hazelei Strong ceva; ceva ce de mult voia să-i spună... însă vorbele îi rămaseră în gât. Începu cu stîngăcie de cîteva ori, își dresе glasul, se înroși la față ca un rac și, în cele din urmă, sfîrși prin a spune că speră ca toate colibele să fie gata înainte de sosirea anotimpului ploios. Dar, fără să-și dea seama, îi transmise fetei mesajul și acest lucru o făcu fericită... mai fericită decît fusese vreodată în toată viața ei.

În acea clipă conversația lor fu întreruptă de apariția unei siluete care tocmai ieșea din junglă și care arăta teribil. Tennington și fata o văzură în același timp. Englezul puse mîna pe revolver, însă cînd făptura bărboasă, pe jumătate goală îl strigă pe nume și se îndreptă spre ei alergînd, lordul lăsă arma și porni în întîmpinarea necunoscutului.

Nimeni n-ar fi putut recunoaște în omul acela murdar și sleit, îmbrăcat cu un veșmînt de piei, pe elegantul domn Thuran, așa cum fusese văzut ultima oară la bordul iahtului Lady Alice. Înainte ca ceilalți membri ai micii comunități să fie înștiințați de sosirea lui, Tennington și domnișoara Strong îl întrebară de soarta celorlalți.

— Au murit cu toții — răspunse Thuran. Cei trei marinari au murit înainte de a ajunge la țarm. Domnișoara Porter a fost răpită și dusă în junglă de vreun animal sălbatic în timp ce eu deliram, scuturat de friguri. Clayton a murit din cauza frigurilor acum cîteva zile. Și cînd te gîndești că-n tot acest timp am fost la o depărtare de cîteva kilometri de voi... nici măcar o zi de mers. E teribil!

Jane Porter nu mai știa de cît timp zăcea în grota întunecoasă de sub templul din vechea cetate a Oparului. Cîtva timp delira din cauza febrei. După ce febra scăzu,

începu să-și recapete treptat puterile. În fiecare zi femeia care-i aducea mîncare îi făcea semn să se ridice, însă zile în șir fata abia a putut să-și miște capul, ca să arate cît era de slăbită.

În cele din urmă izbuti să se ridice în picioare și să facă vreo cîțiva pași, sprijinindu-se cu o mîină de zid. Răpitorii o urmăreau cu un interes crescînd. Se apropia ziua jertfirii și victima își dobîndea puterile.

Veni și ziua sorocită. O tînră femeie, pe care Jane Porter nu o mai văzuse pînă atunci, coborî în temnița ei, însoțită de alte cîteva. Aici avu loc un fel de ceremonie. Fata era încredințată că ceremonia e de natură religioasă și, în străfundul inimii, se bucura că nimerise în mijlocul unui popor care trăia sub influențele binefăcătoare ale religiei, însemna deci că o vor trata omenește: era pe deplin convinsă de acest lucru.

Astfel că, în ziua cînd o scoaseră din temniță și o conduseră de-a lungul coridoarelor lungi și întunecoase, apoi în susul scării cu trepte de granit, spre o curte inundată în lumină, Jane merse de bunăvoie, ba chiar bucuroasă. Nu se găsea oare printre supușii divinității? Desigur, poate că interpretarea ființei supreme se deosebea de a ei, însă faptul că aveau un zeu era o dovadă suficientă că acești oameni sînt cucernici și buni.

Cînd văzu însă altarul de piatră din centrul curții și petele cafenii de pe el și de pe pardoseala de piatră, o cuprinse îndoiala și începu să se frămînte. Iar cînd se aplecară să-i lege gleznele și încheieturile mîinilor, îndoielile ei se transformară în groază. O clipă mai tîrziu, pe cînd o ridicau și o așezau pe altar, speranța o părăsi cu totul și fata începu să tremure de frică.

În timpul dansului grotesc, inima îi îngheță de groază; nu mai fu nevoie să vadă lama subțire din mîna mării preotese ridicîndu-se încet deasupra, ca să știe ce soartă o aștepta. Cînd mîna începu să coboare, Jane Porter închise

ochii și înălță în tăcere o rugăciune spre cer, unde avea să urce atît de curînd... apoi nervii încordați o părăsiră și leșină.

Tarzan alergă zi și noapte prin pădurea virgină spre cetatea în ruine, unde era sigur că se afla femeia iubită, captivă sau moartă. Intr-o zi și o noapte străbătu aceeași distanță pe care cei cincizeci de monștri o parcurseseră aproape într-o săptămînă: Tarzan din neamul maimuțelor se deplasa cu mult deasupra obstacolelor care îngreuiază înaintarea pe pămînt.

Spusele tînărului mascul îl încredințaseră că fata captivă era Jane Porter, fiindcă în junglă nu mai era o altă „ea” mică și albă. Iar „monștrii” din descrierea succintă a maimuței nu erau decît parodiile grotești ale locuitorilor din cetatea năruită a Oparului. Cît despre soarta fetei și-o putea imagina de parcă ar fi fost martor ocular. Un singur lucru nu știa: cînd aveau s-o așeze pe altarul de sacrificiu, însă era convins că trupul ei, drag și gingaș trebuia să ajungă acolo fără doar și poate.

În sfîrșit, omul-maimuță ajunsese la brîul de stînci care închidea valea dezolantă; sub el se aflau ruinele cumplite și înfricoșătoare ale cetății hidoase Opar. Porni să străbată cu pas grăbit terenul ars, prăfuit și bolovănos, îndreptîndu-se spre ținta dorințelor sale.

Se întreba dacă va ajunge la vreme ca s-o salveze. Spera împotriva speranței. Cel puțin se putea răzbuna și, în mînia lui, era încredințat că ar fi fost în stare să nimicească întreaga populație a acelei cetăți blestемate. Era aproape miezul zilei cînd ajunsese la blocul de granit în vîrfurile căruia se sfîrșea pasajul secret ce ducea spre galeriile subterane ale cetății. Escaladă ca o pisică pantele abrupte ale granitului Kopje. Peste o clipă alerga prin întunericul tunelului lung și drept ce ducea la grota comorii. Îl străbătu, apoi își contiguă goana pînă ce ajunsese la galeria ce se sfîrșea în închisoarea cu zidul fals.

Cînd se opri o clipă la marginea puțului, prin deschizătura de deasupra se auzi un zgomot slab. Auzul său

ager îl prinse și-l desluși: era dansul morții care însoțea incantația ritmică a mării preotese și care preceda sacrificiul. Putea chiar să recunoască vocea femeii. Era oare cu puțință ca ceremonia să fi atins chiar momentul pe care se grăbise atât de mult să-l împiedice? Îl năpădi un val de furie. Cum, după toată truda, ajunsese prea

târziu? Ca un cerb hăituit, sări peste prăpastie și-și continuă drumul dincolo de abis. Trecu prin zidul fals, gata să dărîme orice i-ar fi stat în cale... mușchii uriași forțară deschiderea, apoi se aruncă cu capul și umerii prin mica deschizătură, năruind restul peretelui și împrăștiindu-l pe pardoseala temniței cu un zgomot infernal.

Dintr-un singur salt ajunse la capătul celălalt al încăperii și se năpusti în ușa veche. Însă ușa nu cedă. Barele solide de pe partea cealaltă rezistară chiar și forței sale. Nu-i trebui decît o clipă ca să-și dea seama de inutilitatea străduințelor lui de a birui această barieră de netrecut. Mai exista un singur drum, care ducea înapoi prin tunelele lungi spre blocul de granit, la un kilometru dincolo de zidurile orașului, apoi prin cîmpie, așa cum pătrunsese prima data în cetate, însoțit de wazirii săi.

Își dădu seama că, alegînd cealaltă cale, va ajunge prea târziu ca s-o mai salveze pe fată, dacă, într-adevăr, aceasta se află pe altarul de sacrificiu. Se părea că nu mai există altă posibilitate, așa că alergă înapoi în coridorul de dincolo de peretele năruit. La puțul vertical auzi din nou vocea monotonă a mării preotese și, uitîndu-se în sus, văzu o deschizătură aflată la vreo șapte metri deasupra. Părea atât de aproape, încît fu tentat să sară, în încercarea nebunească de a ajunge în curtea interioară de dincolo.

De-ar fi putut măcar să agate capătul funiei de vreo protuberanță a deschizăturii! Într-o fracțiune de secundă îi fulgeră prin minte o idee. Va încerca! Întorcîndu-se la zidul năruit, apucă una din lespezile mari și grele, legă capătul funiei de bucata de granit și se întoarse la puț, unde încolăci restul funiei pe podea; apoi ridică lespeda cu amîndouă

mîinile și, luîndu-și avînt, aruncă greutatea în sus. Lespedea depăși marginea deschizăturii și se rostogoli afară, în curte.

Tarzan trase cu putere de capătul liber al funiei pînă ce simți că piatra se priponi de marginea de sus a puțului. Se atîrnă de funie, suspendat deasupra abisului. În clipa în care întreaga lui greutate solicită frînghia, simți cum aceasta alunecă de sus. Văzu cu groază cum se lasă centimetru cu centimetru. Lespedea era trasă spre buza care înconjură partea de sus a puțului. Se va opri oare în marginea puțului, sau greutatea lui avea să tragă piatra în interior, peste el, ca apoi să se prăbușească împreună în adîncurile misterioase?

25. PRIN PĂDUREA VIRGINA

Urmară clipe de groază, trăite în încordare de Tarzan, care simțea cum alunecă funia de care era atîrnat. Auzea pînă și cum se freacă lespedea de piatră de zidăria de deasupra. Apoi, pe neașteptate, funia se opri... piatra se priponise chiar de marginea puțului. Cu mare grijă, omul-maimuță se cațără pe perete. După o clipă își strecura capul prin deschizătură.

Locuitorii Oparului asistau la ceremonia de sacrificiu. Acum Tarzan auzea deslușit vocea preotesei La, în curtea alăturată. Dansul încetase. Se apropia deci clipa cînd cuțitul avea să coboare spre inima fetei. Obsedat de aceste gînduri, Tarzan alergă nebunește spre locul de unde răsuna glasul mării preotese.

Norocul îl călăuzi chiar la poarta încăperii mari, fără tavan. Între el și altar se afla șirul lung de preoți și preotese, așteptînd cu cupele de aur scurgerea sîngelui cald din trupul victimei.

Mîna lui La cobora încet spre pieptul trupului firav și nemișcat ce zăcea întins pe lespedea aspră. Cînd recunosc chipul iubitei, Tarzan scoase un oftat, care era mai degrabă un suspin violent. Apoi cicatricea de pe frunte se transformă

într-o dungă purpurie; o ceață roșie plutea în fața ochilor săi și, cu strigătul cumplit al gorilei înfuriate, sări ca un leu uriaș în mijlocul preoților.

Înșfacă o gheoagă de la un preot și, ca un adevărat demon, începu să-i culce la pământ, năpustindu-se în același timp spre altar. Mîna preotesei La se oprise la primul zgomot. Cînd văzu cine-i autorul masacrului, încremeni. Nu izbutise de fel să-și explice dispariția misterioasă a omului alb din temnița în care-l ferecase. Voise ca Tarzan să nu mai părăsească niciodată Oparul, fiindcă privise trupul gigant și brațele imense cu ochi de femeie și nu de preoteasă. Mintea ei inteligentă născocise o poveste minunată despre o revelație minunată, transmisă de buzele Zeului în Flăcări însuși, care-i porunca să-l primească pe acest necunoscut alb ca pe un sol al său, trimis oamenilor pe pământ. Explicația aceasta i-ar fi satisfăcut pe cei din Opar; știa prea bine. Nu se îndoia cîtuși de puțin că și bărbatul ar fi fost mulțumit să rămînă cu ea și să-i fie soț, în loc să se întoarcă pe altarul de sacrificiu.

Tocmai cînd se ducea să-i expună planul, el dispăruse, deși ușa rămăsese așa cum o lăsase: zăvorîtă cu grijă. Iar el se întorcea acum... picînd din senin... și-i ucidea preoții, de parcă ar fi fost niște oi. O clipă uită de victimă și, înainte de a fi în stare să-și adune gîndurile, uriașul alb se afla dinaintea ei, ținînd în brațe femeia de pe altar.

— La o parte, La! Strigă el. M-ai salvat odată și n-am să-ți fac nici un rău. Nu te împotrivi și nu încerca să mă urmărești, altfel te voi ucide și pe tine.

Vorbindu-i, păși pe lîngă ea, îndreptîndu-se spre intrarea grotelor subterane.

— Cine e ea? întrebă marea preoteasă, arătînd spre femeia lipsită de cunoștință.

— E a mea — răspunse Tarzan din neamul maimuțelor.

O clipă, preoteasa din Opar rămase cu ochii holbați, privind țintă la el; apoi în ochi i se citi o mîhnire adîncă, fără speranță. Lacrimile începură să-i curgă șiroaie și, cu un țipăt

scurt, se prăbuși pe pardoseala rece. Fulgerător, o gloată de monștri se năpusti spre omul-maimuță.

Cît ai clipi, Tarzan din neamul maimuțelor se făcu nevăzut. Cu o săritură sprintenă pătrunse în galeriile subterane, iar cînd urmăritorii sosiră în încăperea pustie, rînjiră mulțumiți, fiindcă știau că nu există nici o ieșire din galerii decît aceea pe unde intraseră. Dacă fugarii voiau să iasă, n-aveau cum decît tot pe-acolo, așa că urmăritorilor nu le rămînea decît să-i pîndească.

Și astfel, Tarzan din neamul maimuțelor, purtînd-o pe Jane Porter, lipsită de cunoștință, străbătu galeriile din Opar, fără a fi urmărit. Însă după ce mai cugetă puțin, bărbații din Opar își amintiră că tot același om reușise să mai dispară odată prin galerii și, deși supravegheaseră intrarea, nu mai ieșise de acolo. Cu toate acestea năvălise peste ei din afară. Se hotărîră să trimită din nou cincizeci de oameni în cale, ca să-l găsească și să pună mîna pe acest profanator al templului lor.

Cînd Tarzan ajunse la puțul de sub zidul năruit, se simți atît de mîndru de succesul său în luptă, încît se opri să pună la loc pietrele. Se temea că locuitorii cetății vor descoperi acest pasaj uitat prin care ajungeai la grotă comorii. Se gîndea să se reîntoarcă la Opar și să ia și mai multe lingouri decît cele îngropate în amfiteatrul maimuțelor.

Merse mai departe de-a lungul galeriilor, dincolo de prima ușă; străbătu încăperea în care se afla comoara, trecu de-a doua ușă, apoi pătrunse în tunelul lung și drept ce ducea la ieșirea secretă, dincolo de cetate. Jane Porter zăcea încă în nesimțire.

Cînd ajunse pe culmea blocului imens de granit, se opri să mai arunce o privire spre cetate. Dintr-acolo văzu venind prin cîmpie o bandă de monștri din Opar. O clipă stătu în cumpănă: să coboare și să alerge spre stîncile din depărtare, sau să rămînă ascuns acolo pînă la căderea nopții? După ce privi fața palidă a fetei, se hotărî. Nu puteau rămîne în acel loc, lăsîndu-i pe dușmani să le taie calea spre libertate. După

cîte ştia, cei din Opar ar fi putut să-l urmărească prin tunel şi, împresuraţi de duşmani din faţă şi din spate, însemna să fie prinşi, deoarece el nu-şi putea croi drum luptîndu-se cu duşmanii, atîta timp cît era împovărat cu fata.

Coborî anevoie pe faţa bolovănoasă a blocului de granit, după ce o legă pe fată de umerii săi, cu funia de liane. Izbuti să pună cu bine piciorul jos pe pămînt înainte ca cei din Opar să ajungă la stîncă. Deoarece coborîse pe partea opusă cetăţii, urmăritorii nu văzură nimic şi nici nu visau că prada se află atît de aproape în faţa lor.

Făcînd în aşa fel ca stîncă să fie mereu între el şi urmăritori, Tarzan din neamul maimuţelor izbuti să străbată aproape un kilometru înainte ca bărbaţii din Opar să ocolească blocul de granit şi să-l vadă pe fugar. Cu strigăte sălbatice de bucurie se avîntară într-o goană nebună, gîndindu-se, fără îndoială, că în scurt timp aveau să-l prindă pe alergătorul împovărat. Puneau prea puţin preţ pe puterile omului-maimuţă şi prea mult pe picioarele lor scurte şi strîmbe.

Fără să gonească prea tare, Tarzan păstră aceeaşi distanţă faţă de ei. Din cînd în cînd se uita la chipul fetei. Dacă n-ar fi simţit bătaia slabă a inimii ei atît de aproape de a lui, ar fi crezut că nu mai trăieşte, atît de palidă şi trasă la faţă era sărmana.

În sfîrşit, ajunseră la podiş. Pe ultimul kilometru, Tarzan dădu drumul la pas, alergînd ca un cerb. Voia să aibă la îndemînă mai mult timp, ca să coboare de cealaltă parte a stîncilor înainte ca oparieni să poată ajunge în vîrf şi să arunce cu pietroaie după el. Cînd monştrii sosiră gîfiind pe creastă, Tarzan se şi afla la poale. Cu strigăte de furie şi dezamăgiţi, alergară de-a lungul crestei, fluturîndu-şi ciomegele şi ţopăind ca nişte nebuni. De data aceasta nu-l mai urmăriră dincolo de hotarele ţinutului lor. E greu de spus dacă renunţau fiindcă îşi amintiră inutilitatea celeilalte expediţii, lungi şi istovitoare, sau fiindcă văzuseră cît de sprinten aleargă omul-maimuţă înaintea lor. Mai ales felul

cum gonise de repede pe ultima porțiune îi făcuse să-și dea seama că nu aveau sorti de izbîndă. Cînd Tarzan ajunsese la pădurile ce se întindeau la poalele dealurilor care mărgineau bariera de stînci, își întoarse încă o dată privirea spre Opar. Chiar la marginea pădurii, de unde putea urmări ce se petrece pe piscurile stîncioase, Tarzan își lăsă povara pe iarbă. Se duse la un rîuleț din apropiere, aduse apă și spălă fața și mîinile fetei. Cu toate acestea nu reuși să o aducă în simțiri. Nespus de îngrijorat, luă fata în brațele sale puternice și-și continuă drumul spre apus.

Tîrziu, după-amiază, Jane Porter începu să-și vină în simțiri. Nu deschise ochii dintr-o dată... încerca să-și amintească clipele trăite în ultimul ceas. Ah, da, își amintește: altarul, proteasa teribilă, cuțitul care cobora. Se cutremură; se gîndea că cuțitul îi fusese împlîntat în inimă și că acum trăia delirul scurt ce precede moartea.

Cînd, în sfîrșit, își luă inima în dinți și deschise ochii, ceea ce văzu îi confirmă temerile. Văzu că e purtată în brațe de iubitul ei mort, printr-un paradis de frunze.

— Dacă asta e moartea, mulțumesc lui Dumnezeu că sînt moartă — murmură ea.

— Vorbești, Jane! exclamă Tarzan. Ți-ai recăpătat cunoștința!

— Da, Tarzan din neamul maimuțelor — răspunse ea și pentru prima oară după atîtea luni fața ei se luminează într-un zîmbet împăcat și fericit.

— Slavă Domnului! strigă omul-maimuță, coborînd într-o poieniță cu iarbă, lîngă un rîu. La urma urmei, am ajuns la timp.

— La timp? Ce vrei să spui? întrebă ea.

— La timp ca să te salvez de la moarte, scumpa mea — îi explică el. Nu-ți mai amintești?

— Să mă salvezi de la moarte? întrebă fata, uimită. Nu sîntem morți amîndoi, dragul meu Tarzan?

Între timp o așezase pe iarbă, cu spatele sprijinit de trunchiul unui copac uriaș. Tînărul se dădu cîțiva pași înapoi

ca s-o poată privi mai bine.

— Morți?! repetă el, apoi rîse. Nu ești moartă, Jane și dacă te-ai întoarce în cetatea Opar și i-ai întreba pe locuitorii de acolo, îți vor spune și ei că nu sînt mort. Nu, scumpa mea, sîntem amîndoi foarte vii!

— Dar Hazel și domnul Thurau mi-au spus că ai căzut în ocean la multe leghe departe de țărm — stăruia ea, încercînd parcă să-l convingă că trebuia să fie neapărat mort. Mi-au spus că nu există nici o îndoială în această privință. Ai căzut peste bord și n-aveai nici o șansă să fii salvat sau să supraviețuiești...

— Cum pot să te conving că nu sînt o nălucă? o întrebă el, rîzînd. Într-adevăr, eu sînt acela căruia neprețuitul domn Thurau i-a făcut vînt peste bord, însă nu m-am înecat... am să-ți povestesc totul... mai tîrziu... și iată-mă semănînd foarte mult cu sălbaticul pe care l-ai cunoscut prima dată, Jane Porter.

Fata se ridică încet și veni spre el.

— Nu pot crede — murmură ea. Nu poate fi adevărat că mai există atîta fericire după toate clipele îngrozitoare care au trecut de cînd s-a scufundat Lady Alice. Se apropie și mai mult și puse o mîină moale și tremurîndă, pe brațul său. Visez... După o clipă mă voi trezi și voi vedea acel cuțit groaznic coborînd spre inima mea. Sărută-mă, dragule, încă o dată înainte ca visul să se risipească pentru totdeauna.

Tarzan din neamul maimuțelor nu așteptă să i se spună de două ori. Cuprinse în brațele sale puternice ființa mult iubită și o sărută nu o dată, ci de sute de ori, aproape înăbușînd-o. Totuși cînd isprăvi, fata îi încolăci gîtul cu brațele și-l trase încă o dată spre ea.

— Trăiesc și exist cu adevărat, sau sînt doar o stafie? întrebă el.

— Dacă nu ești viu, dragul meu... — răspunse ea — mă rog lui Dumnezeu să pot muri așa înainte de a mă trezi la realitatea cumplită pe care am trăit-o în ultimele clipe din viața mea.

Tăcu o bucată de vreme și se priviră în ochi, ca și cum ar fi vrut să se convingă că trăiesc într-adevăr clipe de fericire minunată. Trecutul, cu toate dezamăgirile și ororile lui, fu uitat... viitorul nu-i interesa, însă prezentul... prezentul era cu desăvîrșire al lor, nimeni nu-l putea lua. Fata rupse prima tăcerea.

— Unde ne ducem, dragule? îl întrebă. Ce facem?

— Unde ai vrea să mergi? O întrebă. Ce ți-ar plăcea să faci?

— Să merg acolo unde mergi tu și să fac ceea ce crezi tu că e bine — îi răspunse.

— Dar Clayton? întrebă el; uitase că mai existau și alții pe pămînt. Am uitat de soțul tău...

— Nu m-am măritat, Tarzan! strigă ea. Nici măcar nu mai sînt logodită. Cu o zi înainte ca monștrii din Opar să mă răpească i-am dezvăluit lui Clayton dragostea mea pentru tine și a înțeles că nu voi mai putea să-mi țin făgăduiala pe care i-am făcut-o. Asta s-a întîmplat îndată după ce am fost salvați în mod miraculos din ghearele unui leu ce ne atacase. Se opri și se uită la el; în ochi îi stăruia o întrebare. Tarzan din neamul maimuțelor — izbucni ea deodată — tu ne-ai salvat? Nu se poate să fi fost altcineva.

Tarzan lăsă privirea în pămînt, rușinat.

— Cum de-ai putut să pleci și să mă lași acolo? îl muștră ea.

— Nu mai continua, Jane... — o rugă el. Te rog, nu! N-ai de unde să știi cît am suferit din pricina acestei cruzimi, sau cît am suferit după aceea, mai întîi cuprins de gelozie, apoi de ciudă împotriva soartei pe care n-o meritam. M-am întors la maimuțele mele, Jane și am jurat să nu mai văd niciodată vreo ființă omenească.

Îi povesti apoi ce făcuse de cînd se reîntorsese în junglă... cum se transformase, dintr-un parizian civilizat, într-un războinic sălbatic waziri și, din războinic, în bruta care fusese la început.

Jane îi puse o mulțime de întrebări și, în cele din urmă, îl întrebă cu teamă despre cele povestite de domnul Thuran... despre femeia din Paris. Tarzan îi relatează în amănunțime viața pe care o dusesese în lumea civilizată. Nu omise nimic: nu avea de ce să se rușineze; întotdeauna fusese sincer cu ea. Când isprăvi, rămase tăcut și o privi ținând, ca și cum ar fi așteptat judecata și sentința ei.

— Bănuiam eu că nu spune adevărul — zise fata. Oh, ce făptură îngrozitoare!

— Deci nu ești supărată pe mine?

Răspunsul ei, deși ne revelator în aparență, fu demn de o femeie.

— Olga de Coude... e într-adevăr frumoasă? îl întrebă.

Tarzan rîse și o sărută din nou:

— N-are nici măcar o zecime din frumusețea ta, scumpa mea.

Jane scoase un oftat de mulțumire și-și puse capul pe pieptul lui. Tarzan știa că fusese iertat.

În noaptea aceea, Tarzan înjgheba un culcuș confortabil, sus, între crengile legănate ale unui copac uriaș și fata, obosită, dormi acolo în timp ce omul-maimuță se ghemui într-o bifurcație de ramuri, gata s-o apere chiar și în somn.

Le trebuiră multe zile ca să străbată lunga distanță pînă la țarm. Când drumul era ușor, mergeau ținându-se de mînă pe sub bolțile de crengi ale junglei imense, tot așa cum probabil merseseră în trecutul îndepărtat strămoșii lor primitivi. Când tufișurile se încâlceau, o lua în brațele sale puternice și o purta lin printre copaci. Zilele erau prea scurte pentru fericirea lor nemărginită. Dacă nu ar fi fost dorința de a ajunge la timp spre a-l salva pe Clayton, ar fi prelungit la infinit plăcerea dulce a călătoriei lor minunate.

Cu o zi înainte de a sosi la țarm, Tarzan adulmecă din nou oameni în fața lor. Era miros de oameni negri. Îi spuse fetei, prevenind-o să nu facă zgomot.

— În junglă sînt foarte puțini prieteni — spuse el, sec.

Într-o jumătate de oră se apropiară pe furiș de un mic grup de luptători negri care mergeau spre apus. Când îi văzu, Tarzan scoase un strigăt de bucurie... era un grup de luptători waziri. Între ei se afla Busuli, precum și alții care-l însoțiseră pînă la cetatea Opar. Când îl văzură, se porniră să danseze și să chiuie de bucurie. Îl căutau de săptămîni...

Negrii se arătară foarte uimiți că este însoțit de o femeie albă, iar cînd aflară că femeia urma să-i fie nevastă, se luară la întrecere a-i da toate onorurile. Astfel, cei doi ajunseră la adăpostul primitiv de pe țărm, însoțiți de waziri fericiți, care rîdeau și dansau în jurul lor.

În preajma adăpostului nu se vedea nici un semn de viață; chemările lor rămaseră fără răspuns. Tarzan se urcă grăbit în micul refugiu din copac și, după o clipă, ieși ținînd în mînă o cutie de conserve goală. I-o aruncă lui Busuli, spunîndu-i să aducă apă, apoi îi făcu semn Janei Porter să vină sus.

Se aplecară împreună asupra trupului sleit al celui care fusese odinioară un nobil englez. Când văzu obrajii scofilciți și galbeni, ochii căzuți în orbite și cutele de suferință pe chipul tînăr și frumos odată, ochii fetei se umplură de lacrimi.

— Trăiește... — spuse Tarzan. Vom face tot ce putem pentru el, însă mă tem c-am sosit prea tîrziu.

Cînd Busuli îi aduse apa, Tarzan turnă cîteva picături între buzele crăpate și umflate. Umezi apoi fruntea înfierbîntată și-i stropi brațele și picioarele slăbite. Brusc, Clayton deschise ochii. Văzînd-o pe Jane, care se apleca asupra lui, un zîmbet șters, ca o umbră, îi luminează chipul. La vederea lui Tarzan nu-și putu ascunde uimirea.

— E-n ordine, bătrîn prieten! îi spuse omul-maimuță. Te-am găsit la timp. De azi-nainte, totul va merge strună; o să te punem pe picioare, n-avea grijă.

Englezul clătină capul.

— E prea tîrziu... — șopti el. Dar e bine. Mă sfîrșesc...

— Unde e domnul Thurán? întrebă fata.

— M-a părăsit... când frigurile au devenit insuportabile. E un diavol. Când l-am rugat să-mi aducă apă, fiindcă eram prea slăbit să-mi aduc singur, a băut-o în fața mea, iar restul l-a aruncat pe jos și mi-a rîs în nas. Amintindu-și de acest fapt, Clayton se însuflețește pe dată, prinzînd un pic de viață. Izbute chiar să se ridice într-un cot. Aproape că țipa: da... voi trăi... voi trăi îndeajuns ca să-l găsesc și să-l ucid pe monstrul acela!

Însă efortul făcut, oricît de mic, îl doborî din nou pe ierburile mucegăite care, împreună cu pardesiul vechi, îi slujiseră Janei Porter drept culcuș.

— Nu te îngrijii de Thuran — îi spuse Tarzan din neamul maimuțelor, mîngîindu-i fruntea. E omul meu și am să-l găsesc pînă la urmă, nu te teme...

Clayton zăcu liniștit o bună bucată de vreme. De cîteva ori, Tarzan își apropie urechea de pieptul scobit, ca să deslușească bătaia slabă a inimii sleite. Spre seară, Clayton se trezi din nou.

— Jane... — murmură bolnavul.

Fata veni lîngă el, plecîndu-și capul ca să audă vorbele abia șoptite.

— Te-am nedreptățit... și pe el — arătă spre omul-maimuță. Te-am iubit atît... știu că e o scuză meschină pentru răul pe care ți l-am făcut; nu puteam suporta ghidul să renunț la tine. Nu umblu însă după iertare. Vreau doar să îndrept un lucru pe care ar fi trebuit să-l repar acum un an.

Scotoci prin buzunarele pardesiului de sub el, căutînd acel ceva descoperit acolo în răgazul dintre accesele nemiloase de friguri. Curînd găsi ceea ce căuta... o bucățică mototolită de hîrtie galbenă. I-o întinse fetei și cînd aceasta o luă, brațul îi căzu moale peste piept și capul pe spate. Gîfii scurt și înțepeni pentru totdeauna. Tarzan din neamul maimuțelor îi acoperi fața cu pardesiul.

Îngenuncheară o clipă. Buzele fetei îngînară în tăcere o rugăciune, apoi se rădicasă și rămaseră de o parte și de alta a corpului neînsuflețit. În ochii omului-maimuță se iviră lacrimi

odată cu durerea pe care o simțise în propria-i inimă, învățase să-i fie milă de suferințele altora.

Printre lacrimi, fata citi mesajul de pe bucățica de hîrtie galbenă. Pe măsură ce citea, nu-i venea să-și creadă ochilor. Citi de două ori cuvintele acelea magice înainte de a le înțelege pe deplin sensul.

AMPRENTELE DIGITALE DOVEDESC CA EȘTI GREYSTOKE. FELICITĂRI. D'ARNOT

Îi dădu apoi hîrtia lui Tarzan.

— A știut asta și nu ți-a spus nimic?

— Eu am știut înaintea lui — răspunse Tarzan. Nici măcar nu bănuiam că a aflat și el. Cred că am uitat telegrama în noaptea aceea, în sala de așteptare. Acolo am primit mesajul.

— Și după aceea ne-ai spus că mama ta a fost maimuță și că nu ți-ai văzut tatăl niciodată? îl întrebă ea, neîncrezătoare.

— Titlul și averea nu însemnau nimic pentru mine, fără tine, scumpa mea — răspunse el. Dacă i le-aș fi luat, ar fi însemnat să-i fac rău femeii pe care o iubeam... înțelegi, Jane?

Era ca și. Cum încerca să se scuze pentru că greșise.

Fata întinse brațele peste trupul mortului și-i luă mîinile într-ale ei.

— Și eu... să renunț la o dragoste atît de mare! Spuse.

26. PLECAREA OMULUI-MAIMUȚĂ

A doua zi dimineața porniră la drum spre cabana lui Tarzan. Patru waziri purtau cadavrul englezului. Omul-maimuță propusese ca Clayton să fie îngropat alături de

defunctul Lord Greystoke, la marginea junglei, lângă cabana pe care o construisese tatăl său.

Jane Porter acceptă propunerea și, în străfundul inimii, se tot minuna de noblețea uimitoare a caracterului acestui om deosebit care, deși crescut printre fiarele junglei, dădea dovadă de atîta cavalerism și tandrețe.

Parcurseseră cam vreo trei mile din cele cinci care îi separau de plaja cabanei lui Tarzan, cînd wazirii, care mergeau în frunte, se opriră brusc, arătînd uimiți spre o făptură ciudată ce se apropia mergînd de-a lungul plajei. Era un bărbat care pășea încet, cu capul în piept și cu mîinile împreunate sub cozile redingotei; în cap purta un joben lucitor.

Cînd îl văzu, Jane Porter scoase un strigăt de uimire și bucurie, alergînd în întîmpinarea lui. Auzind strigătul fetei, bătrînul ridică privirea și, văzînd la rîndu-i, cine venea în întîmpinarea lui, nu-și putu stăpîni un chiot de ușurare și bucurie. Pe cînd își îmbrățișa fiica, pe fața profesorului Archimedes Q. Porter șiroiau lacrimile. Se scurseseră mai multe minute pînă să-și vină îndeajuns în fire ca să poată vorbi.

Cînd, o clipă mai tîrziu, îl recunoscă și pe Tarzan, cu greu reușiră ceilalți să-l încredințeze că nu-și pierduse mințile din cauza supărării; ca și restul grupului, fusese atît de convins că omul-maimuță murise, încît acum era o problemă întreagă să împace convingerea cu apariția reală a „zeului pădurii” de care vorbea Jane. Bătrînul fu foarte impresionat aflînd de moartea lui Clayton.

— Nu mai pricep nimic... domnul Thurán ne-a asigurat că Clayton a murit cu multe zile înainte.

— Thurán e cu dumneavoastră? întrebă Tarzan.

— Da, ne-a descoperit de curînd și ne-a condus la cabana dumatăle. Ne-am instalat tabăra la nord, nu departe de ea. Va fi încîntat să vă vadă pe amîndoi.

— Și surprins... — adăugă Tarzan.

Nu trecu mult și grupul ajunse la luminișul în care se afla cabana omului-maimuță, unde văzură mai mulți bărbați îndeletnicindu-se cu diverse treburi. Printre ei Tarzan îl zări pe D'Arnot.

— Paul! strigă el. Pentru Dumnezeu, ce cauți aici? Sau am înnebunit cu toții?

În câteva clipe, misterul fu dezlegat, odată cu multe alte lucruri ciudate. Vasul lui D'Arnot naviga într-o misiune de patrulare de-a lungul coastei și locotenentul propusese să se arunce ancora în portul natural, ca să mai vadă cabana și jungla, unde mulți dintre ofițerii și marinarii vasului trăiseră aventuri extraordinare cu doi ani în urmă. Când debarcară găsiră acolo grupul Lordului Tennington și hotărîră să-i ia pe toți la bord în dimineața următoare spre a-i duce înapoi în lumea civilizată.

Hazel Strong și mama ei, Esmeralda și domnul Samuel T. Philander fură nespuse de fericiți aflînd de întoarcerea Janei Porter. Își dădură seama că fusese salvată în chip miraculos și căzura de acord cu toții că un singur om ar fi fost în stare de asemenea ispravă: Tarzan din neamul maimuțelor. Îl copleșiră, așadar, cu laude și atenții, iar acesta se simți atît de stînjnit, încît tare ar fi vrut să se întoarcă în amfiteatrul maimuțelor.

Apoi se interesară de băștinașii tribului waziri și le făcură nenumărate daruri, ca unor prieteni ai regelui lor. Însă cînd negrii aflară că Wazirii, regele lor, urma să-i părăsească și să plece cu canoea cea mare ce sta ancorată în golf, la o milă depărtare, se posomorîseră.

Noii veniți nu-i văzură pe Lordul Tennington și pe domnul Thurau, care plecaseră după vînat dis-de-dimineață și nu se întorseseră încă.

— Cît de surprins va fi acest domn Rokoff, cum îi spui tu, cînd te va vedea — îi zise Jane Porter lui Tarzan.

— Surpriza lui va fi de scurtă durată — răspunse omul-maimuță, încruntat și-n vorbele lui răsună ceva care o făcu pe Jane să-l privească înfricoșată. Ceea ce citi în ochii lui îi

confirmă temerile și fata îl imploră să-l lase pe ticălos în seama justiției franceze.

— În inima junglei — îi spuse ea — unde nu există nici o formă de dreptate sau justiție la care să apelezi, în afară de mușchii puternici, ai fi fost îndreptățit să-i aplici acestui individ pedeapsa pe care o merită; avînd însă la dispoziție forța puternică a unui guvern civilizat, vei fi acuzat de crimă dacă-l ucizi. Chiar și prietenii tăi vor trebui să consimtă la arestarea ta, iar dacă te împotrivești ne vei arunca din nou în nenorocire și mizerie. Nu pot îndura gîndul să te pierd din nou, dragul meu Tarzan. Făgăduiește-mi că-l vei preda căpitanului Dufranne și că vei lăsa legea să acționeze... ticălosul ăsta nu merită să ne riscăm fericirea pentru el.

Tarzan își dădu seama cît de înțelepte sînt vorbele Janei și-i promisese să facă întocmai. O jumătate de oră după aceea, Rokoff și Tennington ieșiră din junglă. Mergeau unul lîngă altul. Tennington observă primul prezența unor necunoscuți în tabără. Îi văzu pe războinicii negri stînd de vorbă cu marinarii de pe crucișător, apoi un uriaș zvelt și ars de soare întreținîndu-se cu locotenentul D'Arnot și căpitanul Dufranne.

— Mă-ntreb cine o fi bărbatul acela? i se adresă el lui Rokoff; cînd acesta înălță capul, ochii săi întîlniră ochii omului-maimuță ațintiți asupra lui; se clătină pe picioare și se făcu alb la față.

— Saprستي! urlă el și, înainte ca Tennington să-și dea seama ce vrea să facă, duse pușca la ochi și trase spre Tarzan.

Englezul era însă lîngă el și atît de aproape, încît devie arma cu o fracțiune de secundă înainte ca perculatorul să atingă capsă, astfel că glonțul care fusese destinat lui Tarzan se pierdu departe, peste capul gigantului, fără să-i facă vreun rău. Mai înainte ca nemernicul să poată trage din nou, omul-maimuță se năpusti spre el și-i smulse arma din mîini. La auzul împușcăturii, căpitanul Dufranne, locotenentul D'Arnot și cîțiva marinari dădură fuga și Tarzan îl predă pe Rokoff,

fără a scoate un cuvînt. Îi explicase comandantului francez cum stăteau lucrurile încă pe cînd Rokoff nu se înapoiase din junglă, astfel că ofițerul dădu imediat ordin ca spionul să fie pus în lanțuri și întemnițat la bordul crucișătorului. Înainte ca prizonierul să fie escortat în temnița sa provizorie, Tarzan ceru permisiunea să-l percheziționeze și, spre bucuria sa, găsi asupra lui Rokoff documentele furate.

Împușcătura o atrase pe Jane Porter și pe ceilalți, care ieșiră din cabană. Îndată ce spaima se risipi, fata îl salută pe Lordul Tennington, care fu foarte uimit s-o vadă. După ce luă documentele de la Rokoff, Tarzan li se alătură și, pe cînd se apropia, Jane Porter îl prezintă lui Tennington.

— John Clayton, Lord Greystoke — zise ea. Englezul nu mai înțelegea nimic și trebui să se repete de mai multe ori ciudata istorie a omului-maimuță — spusă de Tarzan, de Jane Porter și de locotenentul D'Arnot — ca să se convingă, în cele din urmă, că nu erau nebuni de legat.

La asfințit îl îngropară pe William Cecil Clayton lîngă mormintele din junglă ale unchiului și mătușii sale: răposații Lord și Lady Greystoke. La rugămintea lui Tarzan se traseră trei salve de pușcă deasupra locului de veci al „unui bărbat curajos, care a înfruntat moartea cu vitejie”.

Profesorul Porter, care în tinerețe fusese hirotonisit preot, oficie slujba de înmormîntare. În jurul mormîntului se strînsese cel mai ciudat grup din cîte s-au văzut vreodată: ofițeri și marinari francezi, doi lorzi englezi, cetățeni americani și vreo douăzeci de războinici africani.

După înmormîntare, Tarzan ceru căpitanului Dufranne să amîne cu cîteva zile plecarea crucișătorului; dorea să se ducă la cîteva kilometri în interiorul junglei să-și aducă „bagajele”. Ofițerul se învoi cu plăcere.

A doua zi, tîrziu după-amiază, Tarzan și wazirii lui se întoarseră cu prima tranșă de „bagaje”; cînd ceilalți văzură lingourile de aur curat, se îngrămădiră toți în jurul omului-maimuță, punîndu-i o sumedenie de întrebări; el însă zîmbea

nepăsător, refuzînd să le dea cea mai mică indicație privind sursa imensei comori.

— De fiecare bucată pe care am adus-o aici sînt multe alte mii de lingouri asemănătoare lăsate acolo. Cînd le voi fi cheltuit pe acestea, poate voi dori să mă întorc să iau altele — îi lămuri el.

A doua zi se întoarse în tabără cu restul lingourilor și, după ce acestea fură înmagazinate la bordul crucișătorului, căpitanul Dufranne declară că se simte întocmai ca și comandantul unui galion spaniol de odinioară, întorcîndu-se acasă după ce au părăsit cetățile ticsite de comori ale aztecilor.

— Nu știu clipa cînd echipajul îmi va tăia beregata și va pune stăpînire pe vas — adăugă el.

În ziua următoare, pe cînd se pregăteau să se îmbarce pe crucișător, Tarzan își luă inima în dinți și-i spuse Janei Porter ce-l frămîntă:

— Se zice că fiarele sălbatice sînt lipsite de sentimente; cu toate acestea aș vrea să mă căsătoresc cu tine lîngă mormintele mamei și tatălui meu și înconjurat de jungla sălbatică în care am petrecut atîția ani.

— Dar e legal, iubitule? întrebă fata. Fiindcă dacă e, nu cunosc alt loc unde aș vrea să mă mărit cu „zeul pădurilor” decît la umbra pădurii.

Cînd îi întrebă și pe ceilalți, primiră asigurări că e foarte legal și că ar fi fost un final splendid al unei frumoase povești de dragoste. Astfel întregul grup se adună în interiorul cabanei și în prag pentru a asista la a doua ceremonie pe care profesorul Porter avea s-o officieze în răstimp de trei zile.

D'Arnot urma să fie naș, iar Hazel Strong, nașă, cînd Tennington răsturnă toate aranjamentele cu o altă idee năstrușnică.

— Dacă domnișoara Strong e de acord — spuse luînd mîna nașei într-a sa — Hazel și cu mine credem că e momentul potrivit să facem nuntă dublă!...

Ridică încă ancora a doua zi și, pe când crucișătorul se îndrepta maiestuos spre largul mării, un bărbat înalt, îmbrăcat într-un costum de flanel alb și o fată grațioasă se sprijineau de parapet, privind spre linia țărmului ce rămânea în urmă și pe care dansau douăzeci de războinici negri din tribul waziri, agitându-și sulile de război deasupra capetelor și urînd drum bun regelui lor.

— N-aș putea deloc să mă-mpac cu gândul că privesc pentru ultima oară jungla, iubito, dacă n-aș ști că merg cu tine pentru totdeauna spre o lume nouă și plină de fericire...
— spuse Tarzan din neamul maimuțelor și se aplecă să-și sărute mireasa.

SFÎRȘIT

^[1] In mitologia greacă, zeița răzbunării, împărțitoarea dreptății. (n. t)